

بسوی ظهور

مجموعه قصاید، غزلیات، دوبیتی و

رباعیات در مدح امام زمان «عج»

اثر: حاج رضا راستگو «متخلص به فروغ»

سوانح ظہور

شامل:

قصاید، غزلیات، دوبیتی، رباعیات

در مدح امام زمان (عج)

اثر:

حاج رضا راستگو (متخلص بہ فروغ)

قم - انتشارات حق بین

به سوی ظهور

شناسنامه کتاب

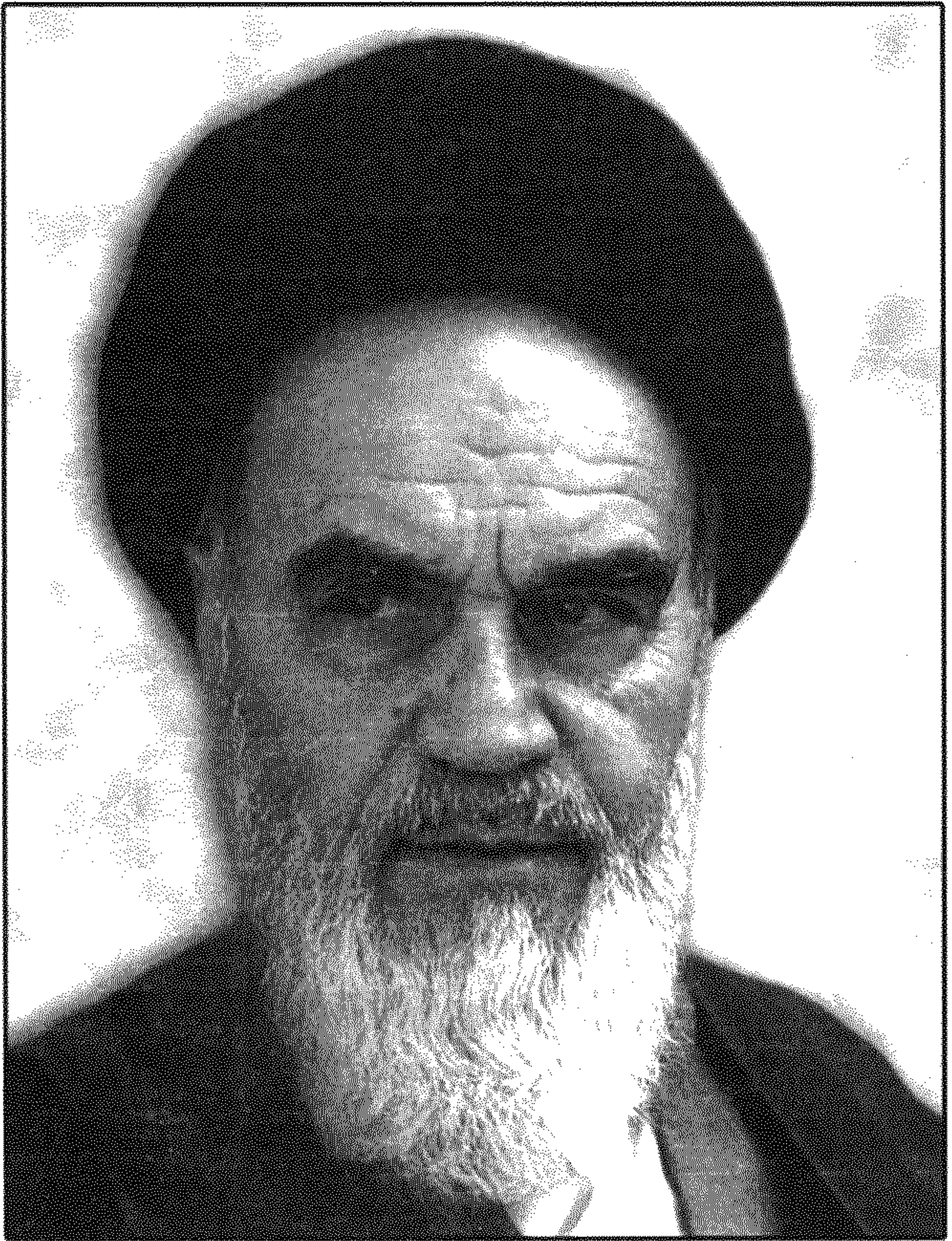
نام کتاب: **به سوی ظهور**
اثر: حاج رضا راستگو (فروغ)
ناشر: انتشارات حق بین
نوبت و تاریخ چاپ: اول / تابستان ۱۳۸۸
قطع و صفحه: وزیری / ۲۷۲ صفحه
تیراژ: ۱۰۰۰ جلد
چاپخانه: قدس
قیمت: ۴۰۰۰ تومان

شابک: ۰-۶۳-۶۴۰۸-۹۶۴-۹۷۸ | ISBN: 978 - 968 - 6408 - 63 - 0

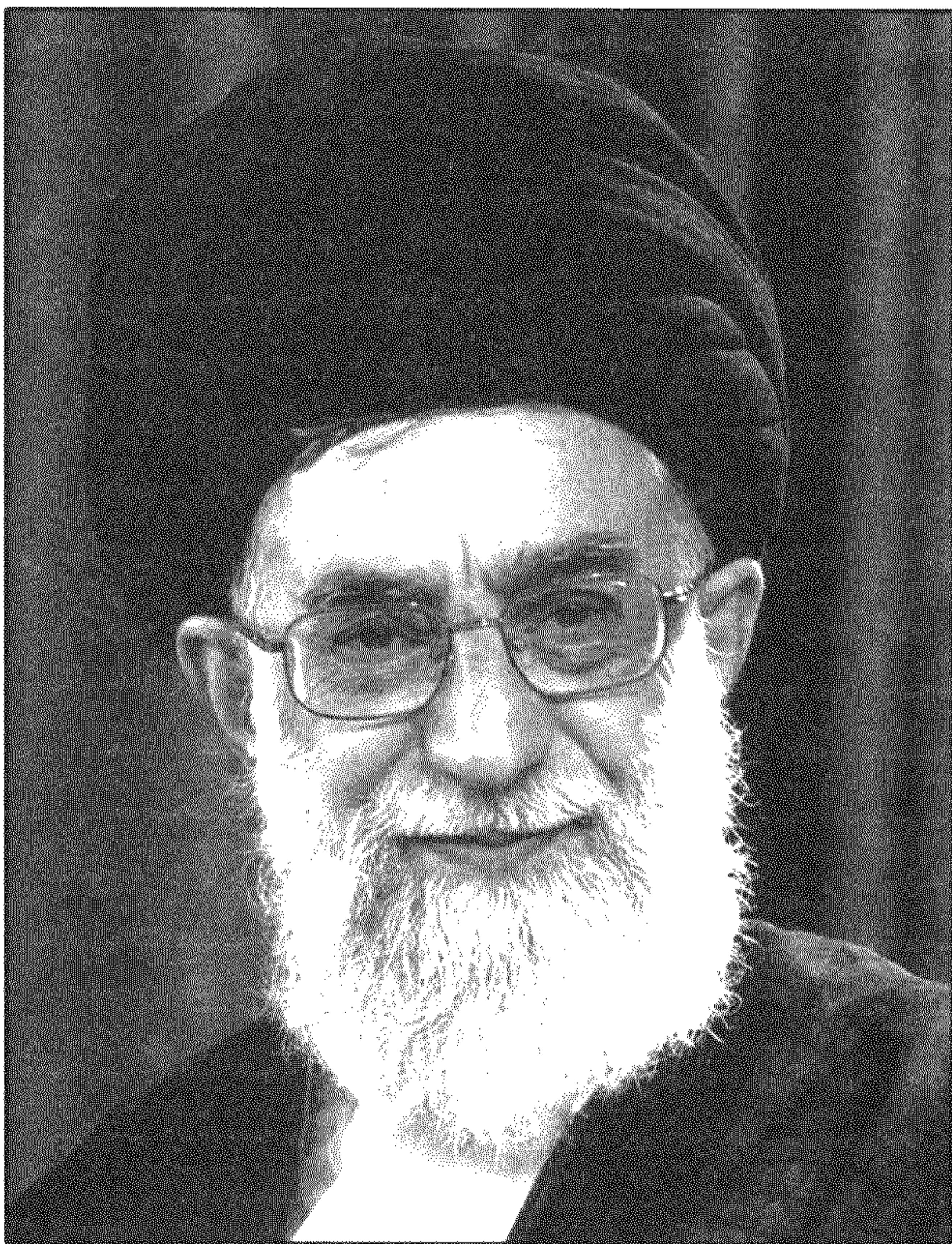
«کلیه حقوق دائم برای مؤلف محفوظ است»

۰۲۵۱ - ۷۷۳۸۳۵۴

۰۹۱۲ ۲۵۱ ۱۵۳۲

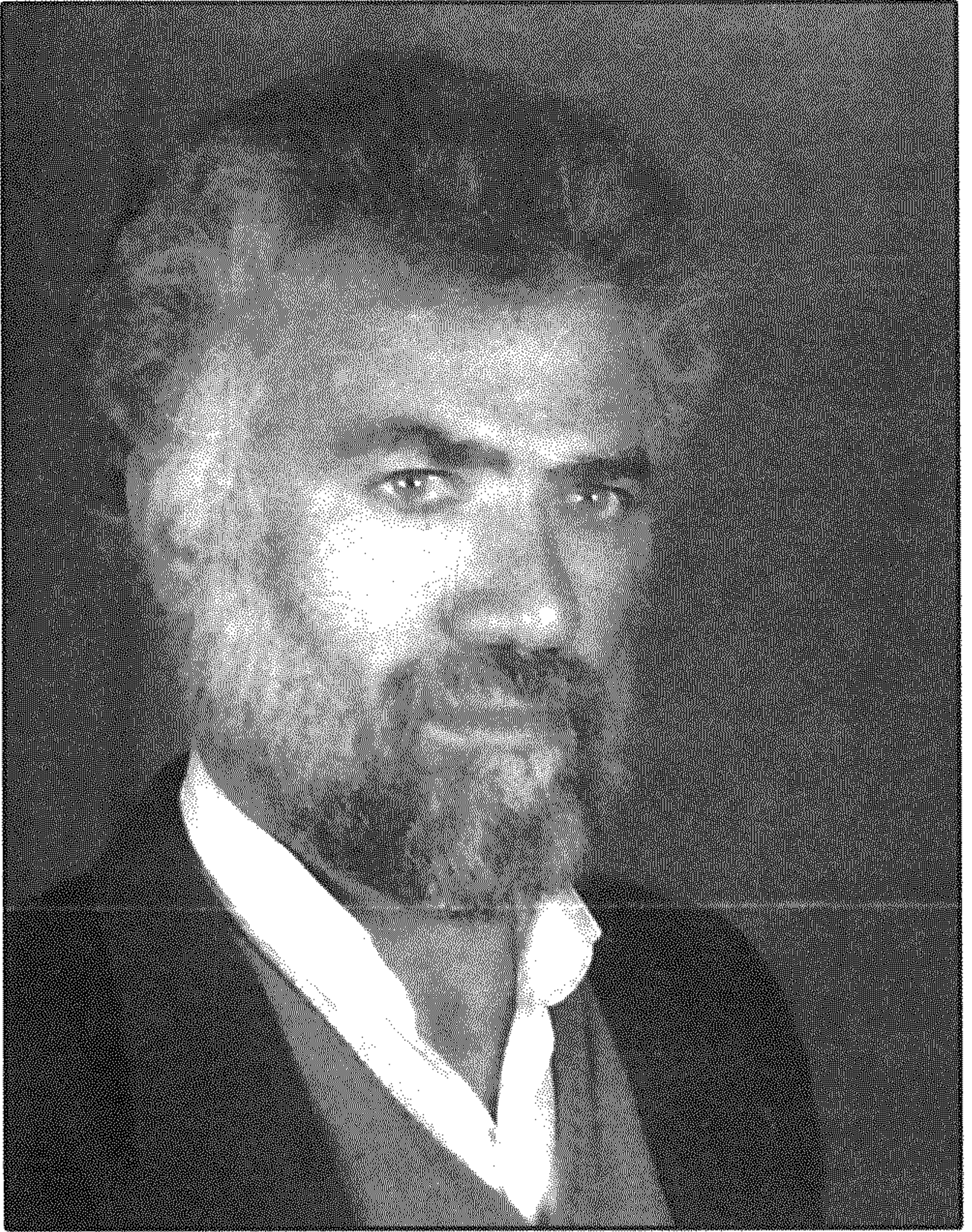

ای نام تو روح الله، رویت مرآت
چون گنبد و مرقد تو دیدم گفتم
وی نطق لبّت داده به عالم برکات
بر احمد و مصطفی خمینی صلوات

و هم نام امیر مؤمنانی
خمینی وار سلیمان زمانی

گل عشق و امید زندگانی
الا ای رهبر شایسته‌ی من

الا ای عکس و ای دفتر نشانید از نشان من
جهانی که مرا نبود در او هستید جهان من
مرا با آل پیغمبر ﷺ حسابی هست جداگانه
که چون گنجینه می باشید مدال عشق از آن من

فهرست مطالب

<p>۵۶ عاشق بی جمال</p> <p>۵۷ گل بانگ</p> <p>۵۸ گرفتار عشق</p> <p>۵۹ سرنوشت</p> <p>۶۰ ماه سلاسل</p> <p>۶۱ من دعا می‌کنم تا بیایی</p> <p>۶۲ گل زهرا</p> <p>۶۳ برگ سبز</p> <p>۶۴ نیر اعظم</p> <p>۶۵ خواب غفلت</p> <p>۶۶ گمگشته‌ام</p> <p>۶۷ نگاه تو</p> <p>۶۸ تأخیر ظهور</p> <p>۶۹ فروغ فاطمه</p> <p>۷۰ کمال حسن</p> <p>۷۳ لنگر ارض و سما</p> <p>۷۵ قلب امکان</p> <p>۷۶ طیب عشق</p> <p>۷۷ عزیز فاطمه</p> <p>۷۷ گل باغ بهارم</p> <p>۷۸ در انتظار دوست</p> <p>۸۰ گلی بی خار</p> <p>۸۱ بانگ جاء الحق</p> <p>۸۲ ضامن واپسین من</p> <p>۸۳ شهسوار</p> <p>۸۳ مصلح کل</p> <p>۸۴ نور بی پایان</p> <p>۸۵ پیر خردمند</p> <p>۸۵ گل نرگس</p> <p>۸۶ روز موعود</p> <p>۸۷ فیض دعا</p> <p>۸۸ کعبه دل</p> <p>۸۹ طلعت نیکو</p> <p>۹۰ خدا کند که بیایی</p> <p>۹۱ وارث شیر خدا</p> <p>۹۲ بستر عشق</p> <p>۹۳ یوسف زهرا</p> <p>۹۳ نرگس مستانه</p>	<p>سخنی از زبان شاعر ۹</p> <p>پیشگفتار ۱۰</p> <p>غزلیات ۱۶</p> <p>مناجات ۱۶</p> <p>قصه گیسو ۱۷</p> <p>شکر نعمت ۱۸</p> <p>ایراد سخن ۱۹</p> <p>تاج عزت ۱۹</p> <p>زخم زبان ۲۰</p> <p>چشمه خضر ۲۲</p> <p>خیمه سبز ۲۳</p> <p>سرداب عشق ۲۶</p> <p>ملک ملک ۲۸</p> <p>محشر عظاما ۲۹</p> <p>محشر عظاما ۳۰</p> <p>چاه عشق ۳۰</p> <p>حسن گل یوسف ۳۱</p> <p>غم دل ۳۲</p> <p>مجنون لیلی ۳۳</p> <p>اسیر عشق ۳۴</p> <p>پایان غیبت ۳۶</p> <p>خواجه شیرازی ۳۷</p> <p>یادگار ۳۸</p> <p>نام نیک ۳۹</p> <p>دلبر دلها ۴۰</p> <p>شمشیر دودم ۴۱</p> <p>رثای عسکری ۴۲</p> <p>تاج سخا ۴۳</p> <p>صدق و صفا ۴۴</p> <p>رخ دلبر ۴۵</p> <p>درد بی درمان ۴۷</p> <p>زود بیا ۴۸</p> <p>یاردیرینه ۴۹</p> <p>غم عظاما ۵۰</p> <p>کام عاشق ۵۱</p> <p>زالال عشق ۵۲</p> <p>چلچراغ ما ۵۴</p> <p>مهمان عشق ۵۵</p>
---	---

۱۳۰	سیمای احمدی	۹۴	شفیع دو سرا
۱۳۱	صبح صادق	۹۵	مدال افتخار
۱۳۲	نور علی	۹۵	زائر کویش
۱۳۳	قضای روزگار	۹۶	لوح سینه
۱۳۴	روح اعظم	۹۷	طوق ابرو
۱۳۵	خون بها	۹۸	جذبه عشق
۱۳۶	مرغ عشق	۹۹	عاشق دیدار
۱۳۷	ماه منیر	۹۹	آستین معرفت
۱۳۸	حلقه دار	۱۰۰	گنجینه قرآن
۱۳۹	دفتر شعرم	۱۰۰	فیض دعا
۱۴۰	بیا مهدی گل زهرا	۱۰۱	مظهر ذات خدا
۱۴۱	منتظر امر خدا	۱۰۲	محرم اسرار
۱۴۲	فروغ دیده زهرا	۱۰۳	تیغ عشق
۱۴۳	صحنه بازار	۱۰۴	لاف بیهوده
۱۴۴	هم ترازوی محمد	۱۰۴	روی ماه دل ربا
۱۴۶	انتظار آید بسر	۱۰۵	گلهای طاها
۱۴۸	جمال آفتاب	۱۰۵	جفای روزگار
۱۴۸	خوش خبر	۱۰۶	بر سر بازار تو
۱۴۹	ثابت و سیار	۱۰۷	باعث لیل و نهار
۱۵۰	گردش ایام	۱۰۸	اسیر عشق
۱۵۱	سرای خلوت	۱۰۹	مقصود یزدان
۱۵۲	شرر عشق	۱۰۹	آوای قرآن
۱۵۳	بی قرار	۱۱۰	جمکران
۱۵۴	نطق بیان	۱۱۱	وارث کزّار
۱۵۵	معصوم خدا	۱۱۱	چشم حق بین
۱۵۶	دعای شیعه	۱۱۲	دامن دلبر
۱۵۷	نادره سبحان	۱۱۳	جان به کف
۱۵۸	حرم خلوت عشق	۱۱۴	ید بیضا
۱۵۹	بازار تماشا	۱۱۵	ولی نعمت
۱۶۱	چشمه کوثر	۱۱۸	مهدی یا ابا صالح
۱۶۲	ای گل زهرا	۱۱۹	خورشید و قمر
۱۶۲	فریاد فردا	۱۲۰	مخافل انس
۱۶۳	فال نیک	۱۲۱	میخانه عشق
۱۶۴	ضامن واپسین	۱۲۲	لحظه آخر
۱۶۵	تاج سر	۱۲۳	وارث حیدر
۱۶۶	فریاد یابن العسکری	۱۲۴	اجابت با هوست
۱۶۷	نعره مستانه	۱۲۶	عزیز زهرا و علی
۱۶۸	عکس یار	۱۲۸	فخر بشر
۱۶۹	ابر بهار	۱۲۹	شیرازه دفتر

۲۰۸	رکاب حضرت	۱۷۰	مقدم دلبر
۲۱۰	گلخانه سبز	۱۷۲	غم عظمی
۲۱۱	چشم انتظار	۱۷۳	جمال بی مثال
۲۱۱	شہسوار	۱۷۴	روز وصل عاشقان
۲۱۲	شمس ولا	۱۷۵	عاشق و معشوق
۲۱۳	مدح چہارده بہار	۱۷۶	بار فراق
۲۱۴	چہارده معصوم	۱۷۷	بی گناہی
۲۱۵	گل گلزار	۱۷۷	گل امید عشق
۲۱۵	حکمت حق	۱۷۸	نگاہ چشم مست
۲۱۶	چشم انتظار	۱۷۹	ابا صالح
۲۱۶	باغ بہار	۱۸۰	جستجوی یار
۲۱۷	صحرائ حق	۱۸۱	گل سرخ
۲۱۹	غم مخور	۱۸۲	گنجینہ غم
۲۲۰	غم مخور	۱۸۳	آہنگ بی صدا
۲۲۱	غم مخور	۱۸۴	آشنای آشنا
۲۲۲	غم مخور	۱۸۵	آخر ولی گردگار
۲۲۳	غم مخور	۱۸۶	یوسف زہرائی
۲۲۴	پاک روان	۱۸۷	تقدیر این زمانہ
۲۲۵	شعر عشق	۱۸۸	گفتگوی عشق
۲۲۶	رخ دلدار	۱۸۹	حسن گل یوسف
۲۲۶	عشق خدا	۱۹۰	اثبات قرآن
۲۲۷	راہ نیک	۱۹۱	نیروی خورشید
۲۲۸	اذان	۱۹۲	می سوزم می سازم
۲۲۹	کسب علم	۱۹۳	بیمار عشق
۲۳۰	نیمہ شعبان	۱۹۴	نخل شادی
۲۳۱	شہ پردہ نشین	۱۹۵	ایام دگر آید
۲۳۲	نوای دلتواز	۱۹۶	گنبد دوار
۲۳۲	درد ہجران	۱۹۷	یوسف گمگشتہ
۲۳۳	رخ زیبا	۱۹۹	گل محمدی
۲۳۴	مہر مہ رویان	۲۰۰	رحمت حق
۲۳۷	ستارہ باران	۲۰۱	خلوت راز
۲۳۸	قصیدہ	۲۰۲	رخ دلدار
۲۴۲	مثنوی	۲۰۳	ساحت مولا
۲۴۸	عشق	۲۰۵	خلق رسول دوسرا
۲۵۱	رباعی و دوبیتی	۲۰۶	خاتم خاتم
۲۶۲	مقام یدر	۲۰۷	آرزو
۲۷۱	انوار داور	۲۰۷	مژدہ
۲۷۲	سخن آخر			

هو الاول و هو الآخر

سخنی از زبان شاعر

شکر و حمد به درگاه احدیت: راز و نیاز به درگاه چاره ساز و مناجات با قاضی الحاجات و صلوات بر محمد صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ و آل محمد صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ و درود خداوند به بهترین کسانی که به محضر حق قرب و منزلت دارند. به پیغمبران و علما و شهدای راه حق و حقیقت از زمان آدم ابوالشر تا خاتم پیغمبران تا نهضت بر حق ولی عصر منجی عالم بشریت منتقم خون شهدا که عالم در انتظار ظهور اوست.

هنگام سحر گاهان مخصوص عشاق دل باخته و دل سوخته است که عاشق جمال ابدی می باشد بنده حقیر هم به هنگام راز و نیاز با عجز زنگار دل را با آب دیده می شویم و از درگاه خدا آمرزش برای پدر و مادر و زحمات خانواده خویش مسئلت دارم که تربیت و کمک اینجانب را در راه اسلام و شیعه اثناعشر که خیر و سعادت می باشد قرار دادند و چون هر نگارنده ای با خدای خود همواره در حال نجوا هستم امید است که قدرت بیان و زینت کلمات را داشته باشم تا در این دنیای فانی یاد بودی به عنوان یادگار بخاطر آیندگان عاشق از خود باقی گذارده باشم.

مجموعه شعر «بسوی ظهور» سروده اینجانب رضا راستگو متخلص به فروغ در دسترس علاقه مندان بسوی ظهور یوسف زهرا عَلَيْهِمَا السَّلَام یگانه منجی عالم بشریت قرار خواهد گرفت.

هر صبح و شام با حق خود گفتگو کنم در قرب حق ز چشمه کوثر وضو کنم
در پرتو فروغ بسوی ظهور تو تا آنکه با خبر بشوم جستجو کنم
«فروغ»

لذا از زحمات شایسته برادر عزیزم جناب آقای ابوالفضل آسمانی شاعر و ذاکر اهل بیت عَلَيْهِمُ السَّلَام در این مجموعه شعر بسوی ظهور که مرا یاری نموده اند تقدیر و تشکر می نمایم و از خداوند متعال برای ایشان آرزوی موفقیت را دارم.

می رسد بر مشام بوی ظهور شیعه دارد نظر بکوی ظهور
حسن کنی حرف عشق اگر خوانی شعر مجموعه بسوی ظهور
«سماوی»

در پایان از محضر استاد ارجمند و گرانقدر پیر غلام اباعبدالله الحسین عَلَيْهِ السَّلَام جناب آقای حاج عباس فقیهی تشکر می نمایم که زحمت نوشتن مقدمه مجموعه شعر بسوی ظهور را متقبل شدند از درگاه خداوند متعال خیر و سعادت برای ایشان خواهانم.

رضا راستگو

پیشگفتار

حمد و شکر و سپاس مر خدای را عزوجل که آثار قدرتش در جای جای جهان روشن و تابان است. در آفرینش همه آفریده‌ها به وزیر و معین و مشیر محتاج نگشت آدمیان را اشرف مخلوقات و برتر موجودات قرار داد و به فرشتگان امر فرمود که آدم علیه السلام را سجده کنند.

«وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ

وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ» (۱)

آنگاه به فرشتگان گفتیم به آدم سجده کنید فرشتگان سجده کردند. ابلیس امتنا کرد و سجده نکرد و تکبر کرد و برتری جست و از ناگرویدگان و کافران گردید خداوند انسان را به دانش خود بر دیگر آفریدگان ممتاز گردانید.

پیمبران را برای ارشاد و راهنمایی فرستاد تا او را از تاریکی جهل و نادانی و گمراهی برهاند و بسوی نیکبختی و سعادت دنیا و عقبی راهنمایی کنند.

و آخرین ایشان حضرت محمد صلی الله علیه و آله را برای ختم رسالت برگزید به معجزات ظاهر و دلایل روشن مخصوص گردانید. درود و سلام بر جانشین برحقش حضرت علی بن ابیطالب امیر مؤمنان و یازده فرزندش علیهم السلام و درود بر پیروان و یاران و شیعیان آن بزرگواران باد..

لزوم کسب دانش

قرآن مجید می فرماید:

«هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ»

آیا کسانی که می دانند و کسانی که نمی دانند دارای علم و دانش نیستند مساویند.

رسول اکرم ﷺ می فرماید:

«تَعَلَّمُوا الْعِلْمَ وَ تَعَلَّمُوا السَّكِينَةَ وَ الْوَقَارَ»

علم و دانش بیاموزید و به وسیله دانش وقار و آرامش به دست بیاورید.

در جای دیگر می فرماید:

«وَلَكِنْ بِالْتَّعَلُّمِ بُعِثَ»

اما من برای تعلیم فرستاده شده‌ام

حضرت علی رضی الله عنه در نهج البلاغه می فرماید:

«إِذَا أَرَدَلَ اللَّهُ عَبْدًا حَظَرَ عَلَيْهِ الْعِلْمَ»

هر گاه خداوند بنده‌ای را (به سبب نافرمانی) پست بدارد او را از کسب علم و

دانش محروم می کند.

کس نبود از راه دانش بی نیاز

راه دانش را به هر گونه زبان

تا بسنگ اندر همی بنگاشتند

وز همه بد، بر تن تو جوشن است

تا جهان بود از سر آدم فراز

مردمان بخرد اندر هر زمان

گرد کردند و گرامی داشتند

دانش اندر دل چراغ روشن است

رودگی

سر تو بگیرد همی سروری را

سزا خود همین است مر بی بری را

به زیر آوری چرخ نیلوفری را

به دانش دبیری و هم شاعری را

اگر تو زآموختن سر نتابی

بسوزند چوب درختان بی بر

درخت تو گر بار دانش بگیرد

نگر نشمری ای برادر گزافه

ناصر خسرو قبادیانی

در ماهیت شعر و صلاحیت شاعر

رسول اکرم ﷺ می فرماید:

«وَإِنَّ مِنَ الشَّعْرِ لِحِكْمًا»

بعضی از شعرها حکمت است.

شاعری هنر و صنعتی است که به وسیله آن باید مقدمات فراهم آورد که در صنایع انبساطی و انقباضی ایجاد کند. دیگر اینکه در انواع علوم مربوط دستی داشته باشد دیوان شعرای معروف و مشهور گذشته را بخواند و اشعار معاصرین را تا حد امکان مطالعه کند.

انواع و اقسام شعر را بشناسد و صنایع را فراگیرد تا عیب و هنر هر یک را بتواند تشخیص دهد. در این صورت شعرش روی به ترقی و تعالی می رود و طبعش به جانب برتری گام می نهد.

هنگامی که این شرایط در او استوار گشت سخنش هموار گردید. در آن هنگام به سرودن شعر روی بیاورد. زمانیکه این طریق را پیمود شعرش در مستمع اثر می کند بطور مسلم اثر شعر از نثر بیشتر است و این موارد مختلف در کتب معتبر نوشته شده و شاهد مثالهایی هم آورده شده است.

بطور مثال می توان اشعارهای فردوسی در شاهنامه غرور وطن دوستی و در بعضی ابیات ایمان بخدا و دوستی نسبت به حضرت علی علیه السلام و ائمه اطهار در خواننده و مستمع به وجود می آورد. قصیده معروف رودکی که امیر نصر سامانی را از بادغیس بسوی بخارا حرکت داد. با مطلع

یاد یار مهربان آید همی
زیر پایم پرنیان آید همی
می روی تو میهمان آید همی

بوی جوی مولیان آید همی
ریک آهوی درشتی راه او
ای بخارا شاد باش و شاد آی

وصف داغگاه

با قصیده معروف داغگاه فرخی سیستانی که به وسیله آن او از گمنامی و فقر نجات یافت و شهرت و ثروت زیادی بدست آورد با مطلع

چون پرند نیلگون بر روی پوست مرغزار
پرنیان هفت رنگ اندر سر آرد کوهسار

همچنین اشعار مؤثر و شیرین تربیتی و اخلاقی و عرفانی و توحیدی «سعدی» علیه الرحمه که آداب و معاشرت و تربیت و اخلاق و خداشناسی را به وسیله آن به مردم و خوانندگان می آموزد.

و حافظ غزلهای خود که عرفان و توحید است که اغلب آن سر زبانهاست خواننده و شنونده را تحت تأثیر قرار می دهد و به خصوص اشعار مذهبی و مدح و منقبت و مراثی اهل بیت علیهم السلام که در هر مجلس خوانده می شود.

شور و حالی و دگرگونی احوال در مستمع ایجاد می کند. مانند ترکیب بند معروف محتشم کاشانی و شاعر فؤاد کرمانی و محیط قمی و صغیر اصفهانی و شهریار و بسیاری از شعرای بزرگ که اشعارشان سر زبانهاست و دواوین آنان چاپ و منتشر گردیده. مجال ذکر نامشان در این مختصر میسر نگردد.

باید فرصتی به دست آورد تا جائیکه ممکن است اشعار آن بزرگان را مطالعه نمود و مطابق ذوق و سلیقه سبک و روش که مورد علاقه است برگزید و سرمشق قرار داد تا جائیکه بتوان خود را موجد سبک نویسی گردید. مطالب مزبور که مذکور است بر این افراد تازه کار و مبتدی است که هنر شاعری را تازه شروع نموده اند و الا بزرگان شعر و ادب دارای کمال و تجربه هستند.

طبق فرموده سعدی علیه الرحمه

«قصب الحبيب حدیثشان همچون شکر می خورند و رقع»

دانستن صنایع و قواعد مربوط به شعر و علوم دیگر

نظر اهل ادب و شعرای ارجمند اینست که دانستن قواعد و صنایع مربوط به شعر در رموز و زیبایی سخن از لوازم جدائی ناپذیر ادبیات هر زبان است به ویژه وفور لطایف و دقایق که در نظم و نثر فارسی وجود دارد ایجاب می کند که علاقمندان به این دو بیش از دیگران به آنها توجه خاصی داشته باشند. و اصول و پایه آن را که در غالب آثار بزرگان این فن آراسته می باشد در مطمع نظر قرار دهند و به این نکته اساسی توجه شود که دانستن علوم بدیع و قافیه و عروض و دستور زبان فارسی و لغت و مقداری تفسیر و ترجمه و صرف و نحو عربی و علم حدیث و روایت و تاریخ و جغرافیا و نجوم «علم ستاره شناسی» و برخی علوم دیگر از لوازم کار شاعری و نویسندگی است.

حال چند مثال از قرآن - حدیث - تاریخ - جغرافیا - نجوم. که شعرای بزرگ در اشعار خود به آن اشاره نموده اند:

جمال الدین عبدالرزاق اصفهانی در نعت رسول اکرم ﷺ می گوید:

چرخ ارچه رفیع خِیاک پاید عقل ارچه بزرگ طفل راحت
خورده است خدا ز روی تعظیم سوگند بروی همچو ماهت

در بیت دوم اشاره شده به آیه ۷۲ سوره حجر که می فرماید:

لَعَمْرُكَ إِنَّهُمْ لَفِي سَكْوَتِهِمْ يَعْمَهُونَ

به جان تو سوگند «ای رسول» که آنان هر آینه در مستی خود سرگردانند

«که صنعت تلمیح هم هست»

اشاره به حدیث همان شاعر

خواب تو ولاینام قلبی خوان تو ابیت و عند ربّی

مصراع اول اشاره است به فرمایش رسول اکرم ﷺ که می فرماید:

«تنام و عینی و لاینام قلبی» چشم خواب می رود ولی قلبم بیدار است

اشاره به یک موضوع تاریخی از ادیب الممالک فراهانی:

بنویس یکی نامه به شاپور ذوالاکتاف
کز این عربان دست مبر نایژه مشکاف

اشاره به داستان تاریخی زمان ساسانیان است که پیوسته عربها از جنوب ایران تجاوز می‌کردند و بقتل و غارت می‌پرداختند. شاپور ذوالاکتاف بر آنها غلبه کرد و آنها را اسیر نمود و کتفهای آنان را سوراخ کرد و طناب از آن گذراند و این غائله را پایان رسانید. به این مناسبت او را ذوالاکتاف گفته‌اند. بعضی گفته‌اند دارای شانه‌های پهن بوده است.

اشاره به یک موضوع جغرافیایی از ادیب الممالک:

بگذر بشتاب اندر از رود سماوه
در دیده من بنگر دریاچه ساوه

محل و تعریف رود سماوه و دریاچه ساوه یک موضوع جغرافیایی است

اشاره به یک موضوع نجومی از حافظ:

روز هجران شب فرقت یار آخر شد
زدم این فال و گذشت اختر و کار آخر شد

اختر یعنی ستاره. گذشت اختر در اینجا مقصود ستاره کف الخضیب است چون این ستاره سرخ رنگ طرف شمال آسمان. قدما بر این عقیده بودند چون این ستاره به دایره نصف النهار برسد هنگام اجابت دعا می‌باشد در نظر نیست اطاله کلام بشود به همین چند مثال اکتفا می‌شود.

لذا مجموعه‌ای که پیش رو دارید بنام «**بسوی ظهور**» سروده جناب آقای حاج رضا راستگو می‌باشد که با زحمتهای چند ساله و مطالعات بسیار در مدح و منقبت حضرت ولی عصر امام زمان (عج) سروده‌اند.

این مجموعه حاوی اشعار نسبتاً روان و بی تکلف و قابل فهم برای همگان است سزاوار تقدیر و قدردانی می‌باشد. همت و ذوق والای ایشان است که اشعار خود را در مسیر مدح و منقبت و مراثی ائمه طاهرین به ویژه مدح حضرت صاحب الزمان قرار داده دارای روانی خاص خود است.

عنایت و الطاف آن پیشوایان بر حق است که این موفقیتها نصیب می‌شود امید است در آینده نیز شاهد پیشرفتهای بیشتر ایشان باشیم و انشاء الله مورد لطف و توجه منجی عالم بشریت قرار بگیرند و بتوانند خدمات ارزشمند بیشتر در این راه انجام دهند.

مناجات

خداوندا ز من بگذر زکردارم پشیمانم
 مبین در کرده زشتم نظر بنما بر افغانم
 بزرگی و رئوفی تو، تو می دانی که بد کردم
 بود رحمان تو امروز رحیم روز نالانم
 زطفلی عشق ورزیدم به عشق لاشریک له
 شهادت بر زبان گفتم بنام پاک یزدانم
 چو مهر اولیایت را نهادی در دل زارم
 حبیب خود محمد ﷺ با علی ﷺ آن شاه خوبانم
 نهادی بغض کافر را درون قلب پر دردم
 خدایا بهر این بغضم به نار خود مسوزانم
 جدا کی می شوی از من زمن نزدیکتری بر من
 تو آگاهی، توئی واقف از این عشق و از ایمانم
 خداوندا دلی دارم بیرون درد و درونش درد
 منم عاجزتر عاجز خدایا کن تو درمانم
 خداوندا عطا فرما مرا مقدار وسع خویش
 به پیش هر کس و ناکس ذلیل و خوار مگر دانم
 خداوندا کریمی تو ضعیفم من به درگاهت
 چو محتاجم به مور تو اگر همچون سلیمانم
 تو آگاهی زاحوالم در این عالم نفهمیدم
 پشیمانم پشیمانم پشیمانم پشیمانم
 دل پر مهر مه رویان ز تو خواهم سحر گاهی
 نظر کن بر دل خسته عطا کن نور ایمانم
 هر آن شیئی شکسته شد ندارد ارزشی اما
 دل بشکسته دارد ارزشی در نزد جانانم
 هر آنکس می رود دنبال کیش خود «فروغ» فردا
 به روز حشر حشر من بود با شاه مردانم

قصه گیسو

دوش در پرتو حق جلوه نیروی تو بود
 روشنی بخش جهان آینه روی تو بود
 بانگ جبریل امین مژده که آمد به ظهور
 حرم امن خدا محضر نیکوی تو بود
 دشمن حق شده بود عاجز از این ایده تو
 برق شمشیر دو دم در خم ابروی تو بود
 کارزاری شده بود نقش زمین دشمن دون
 خم چوگان به میدان، همه در گوی تو بود
 صف رندان همه سرمست ز قدح بازی عشق
 جام لبریز ز سرچشمه‌ای از جوی تو بود
 طیف گلبانگ زدگان سر شریعت و طریق
 مرشد دیر مغان عاشق نیکوی تو بود
 شده آویزه دار عاشق دل سوتۀ تو
 رشته دار در این دار سر موی بود
 خانقاهان همه با صوت خوش افزای علی علیه السلام
 حلقه ذکر همه نغمه هوهوی تو بود
 چهچه بلبل و قمری و هزاران زهزار
 صد چو داوود به جهان نغمه دلجوی تو بود
 ای امید دل ما دست امید همگان
 بهر حاجت زکرم در طرف و سوی تو بود
 دو جهان گل شده بود و گلستان وجود
 گل امید ولایت گل خوش بوی تو بود
 خیمه سبز تو و مردمک دیده من
 دل ماتم زده‌ام در گذر کوی تو بود
 شهره شهر چو گفت خواجه شیراز «فروغ»
 «دوش در حلقه ما قصه گیسوی تو بود»

شکر نعمت

شکر نعمت اندرین دار، در خور دادار دار
 کفر نعمت از کفت بیرون شد از کردار دار
 آه و افغان دل اندر نیمه شب دارد امید
 می نوازد بهر این افغان تو ستار تار
 دیده حق بین دارند در جهان روشن دلان
 چشم بسته می کنند با نفس خود پیکار کار
 لحظه ای اندیشه کن هرگز مباش ظاهر فریب
 نزد مردم گونه تو سرخ چون گلنار نار
 کن حقیقت منشاء منشور خود در روزگار
 تا نباشی در گلستان گل بی خار خار
 از حرامی کن حذر هر دم تو در این زندگی
 تا نسوزاند تو را در نار خود بسیار یار
 ای که سرمست صف رندان مئی آلوده ای
 پر زنان قلب و سر و روح تو ای میسار سار
 سربدار، دار عشق معلوم بنمود تا ابد
 دشمن دین خداوند دشمن تمار مار
 هر دراویشی کند افتادگی نزد خدای لامکان
 در جزا نبود دگر از بهر هر خاکسار سار
 از چه گل بانگی بر پیر مغان بر گو «فروغ»
 ذاکر و خدمتگذار و حاجب دربار بار

می رسد بر مشام بسوی ظهور شیعه دارد نظر به کوی ظهور
 حس کنی حرف عشق اگر خوانی شعر مجموعه بسوی ظهور
 (سماوی)

ایراد سخن

از افق بر هر دیاری سر زند ماه زمن
تا کند روشن سراسر کوه و صحرا و دمن
برتر از شمس فروزان زمین و آسمان
چلچراغ روشن عالم سرای هر وطن
ای خوش آن روزی بر آید امر خلاق کریم
بهر اجلال طلوع مهر و ماه انجمن
گل بروید دسته دسته در ره سرو ریاض
می تراود شبنمی بر برگ سبز هر چمن
سبز و خرم می شود از لاله و گلها همه
پیش پای یوسف زهرا علیها السلام پور بوالحسن علیه السلام
روشنی بخش دو عالم می رسد از امر حق

تا نماید در کنار کعبه ایراد سخن
گرگ رام گردد چومیش اندر چرا بایکدگر
هم نوا گردد «فروغا» بلبل و زاغ وزغن

تاج عزت

رسد بر هر مشامی بوی دلبر	نسیمی می وزد از کوی دلبر
به جز آب زلال جوی دلبر	ننوشیم آب هر سر چشمه ساری
فدا گردیم به تار موی دلبر	شویم روزی اگر آویزه دار
به دار حلقه گیسوی دلبر	چو منصورى انا الحق می زنیم ما
به محراب خم ابروی دلبر	نماز عشق می خوانیم شب و روز
در آینه بسینم روی دلبر	قسم بر ذات پاک مظهر حق
زاخلاق خوش نیکوی دلبر	زنیم خود را به آتش در دو عالم
هماره چشم براه و سوی دلبر	تمام هستی ما شد فدائی
به عشق جلوۀ نیروی دلبر	خجل شد روشنی ماه و خورشید
نباشد غیر خلق و خوی دلبر	در عالم چون محمد <small>صلی الله علیه و آله</small> یا که حیدر
خم چوگان و میدان، گوی دلبر	ز تعجیل فرج روزی بر آید
به فخر و قدرت بازوی دلبر	همه عالم همی در انتظارست

بزن بر سر «فروغا» تاج عزت

به زیر سایه دلجوی دلبر

زخم زبان

دریغا این جهان بر این در و پیکر نمی ماند
 مه و اختر بر خورشید روشنگر نمی ماند
 نگردد در بیک پاشنه همیشه اندرین عالم
 خوش آنکس واپسین روزی بیکدم در نمی ماند
 مسوزان هر دلی را تو دو روز عمر در دنیا
 ز آتش غیر خاکستر به هر مجمر نمی ماند
 مزن زخم زبان بر کس که بُرانتتر بود از تیغ
 که آثارش کم از زخم دو صد خنجر نمی ماند
 «مرنجان خوش چینی تا به صحرا خرمنی داری»
 درون سینه غیر از آه و غم دیگر نمی ماند
 به بند دیده زنا محرم بترس از آتش دوزخ
 میان آتش دوزخ که خشک و تر نمی ماند.
 مخور مال حرامی را بیاد روز عقبا باش
 که یک خردل از آن فردا زکوه کمتر نمی ماند
 نظر کن صفحه تاریخ و بنگر حال شاهان را
 که در عالم سلیمان و هم اسکندر نمی ماند
 بیا قبل از وقوع مرگ کلاهت را بکن قاضی
 در آن عالم برای تو سر و افسر نمی ماند
 صریح هست آیه قرآن و «کل و من علیها فان»
 کسی آخر در این عالم به جز داور نمی ماند

مشو خم پیش هر ناکس به جز نزد حق یکتا
 بزرگی غیر حق بر هیچ کس یکسر نمی ماند
 زاشک دیده می ماند اثر از آه مظلومی
 ولی هرگز نشانی از سستم گستر نمی ماند
 بیا و دل بدست آور هنر در دل شکستن نیست
 دلی گر بشکنی هشدار، بی کیفر نمی ماند
 رضای نارضا از خود رضا کردن واجب
 که پاداشی برای تو از این بهتر نمی ماند
 دل معشوق و عاشق با خبر باشد زیکدیگر
 به چشم هر کدام غیر از غم دلبر نمی ماند
 دم آخر زبان عاجز بود از گفته ها اما
 خوش آن ذکری که از نام محمد ﷺ در نمی ماند
 شب تاریک و تاریک خانه ای در پیش داریم ما
 دمی خالی ز نور ساقی کوثر نمی ماند
 بکن مرگ را گوارای وجود وقت حیات خویش
 چنین فرصت برای تو دم آخر نمی ماند
 مزن تهمت تو بر مردم مکن غیبت از این و آن
 سزای ناسزا گفتن به از کافر نمی ماند
 «فروغا» می زنی ناله ز عصر غیبت کبرا
 که دست از دامن لطفش در آن محشر نمی ماند

چشمه خضر

دوش از چشمه خضر آب حیاتم دادند
 بهر تجدید وضو وقت صلاتم دادند
 کعبه حق بر من بود ولی در دل شب
 از ره قبله مقصود براتم دادند
 آفتابی زده بود بهر من اندر شب تار
 وز پی پرتو او حَبّ نباتم دادند
 بخت برگشته من بود، قلم رنگ نداشت
 بخت باز آمد و آن لحظه دواتم دادند
 گریه کردم شب و روز بر عطش شاه شهید
 از می ناب قدح وقت مماتم دادند
 شاعر قافیه تنگ آمده آمد به جفنگ
 بهر بیتی است که هم بیت و حیاتم دادند
 من درویش «فروغ» درویش کوی مغان
 تا که از بحر کریمانه زکاتم دادند
 روز من شب شده از هجر تو ای دلبر من
 از غم و غصه هجر تو نجاتم دادند

هر صبح و شام با حق خود گفتگو کنم در قرب حق ز چشمه کوثر وضو کنم
 در پرتو فروغ بسوی ظهور تو تا آنکه با خبر بشوم جستجو کنم
 (فروغ)

خیمهٔ سبز

ای خردمند گُل گلخانهٔ ستار کجاست

گل سر سبز محمد ﷺ گل بی خار کجاست

باعث خلقت این چرخ و فلک گشته نهان

مایهٔ فخر بشر زادهٔ مختار کجاست

من ندانم به کجا خیمهٔ او بر سر پاست

خیمهٔ سبز گل حیدر کرار کجاست

در خرابیات مغان در به درم در پی او

یوسف فاطمه علیها السلام آن حجت دادار کجاست

زیر این چرخ کبود بود و نبودم همه اوست

هستی هر دو جهان محرم اسرار کجاست

گرد این دایره هر روز به رهش می‌گردم

من ندانم به خداوند ره دلدار کجاست

محور هستی این کون و مکان محضر اوست

کس نداند به جهان نقطهٔ پرگار کجاست

جسم من بر سردار منتظر است از سر عشق

سر به دار سر من سرور و سردار کجاست

بی چراغ بصر و مفلس بازار منم

نور چشم همگان یوسف بازار کجاست

مشتری رشته کلافی به برد بهر خرید

به زلیخا بگوئید که خریدار خریدار کجاست

بیا ای گمشدهٔ چاه پریشانی دل

مهر روی مه تو شمع شب تار کجاست

یک جهان گشته گرفتار غم دوری او

کس نداند که گرفتار گرفتار کجاست

دل رؤیائی من از پی دیدار برفت

سیر روح ملکوتی تو بگو یار کجاست

شده‌ام خسته دل و زار ز تنهایی خود
 آنکه هست بر من و تو یار مدد کار کجاست
 غصه‌ها می‌خورم هر روز و شبی از غم هجر
 پرده دار غم هجر سید و سالار کجاست
 شدم آواره میخانه به تقدیر قضا
 تا بینم قدح ساقی سرشار کجاست
 بی وفایی شده از من دریغاً به جهان
 من بیچاره کجا یار وفادار کجاست
 عالمی دست به دعا بهر فرج ندبه کنان
 بارالها به جهان خسته دل و زار کجاست
 صبح جمعه تویا ندبه کنان کن نظری
 تا به بینی ز غمت دیده خونبار کجاست
 روز آدینه اگر بانگ بر آید ز سما
 روز موعود رسید طالب دیدار کجاست
 بی تو اندر بر کُفر فتح و ظفر نیست مرا
 شست و بازوی تو و صحنه پیکار کجاست
 خم چوگان تو و گوی به میدان تو است
 می‌رسد نعره تو لشگر کفار کجاست
 «عاشق گمشده از دوست نشان می‌طلبی»
 دلبر دل شده خون زار و دل افکار کجاست
 گذری گر بکنم در حرم خلوت یار
 دل شب نزد خدا آه شرر بار کجاست
 آنکه خود با خبر است از همه نیک و بدم
 لیک بر فعل بدم تا کنم اقرار کجاست
 خواب غفلت بر بودست همه اهل جهان
 همه گویند که آن شاهد بیدار کجاست

پسر فاطمه رضی الله عنہا آید به ظهور زمرخدا
 همچو عاشق شده‌ایی میثم تمار کجاست
 چشم امید همه روز حساب سوی تو است
 لطف بی حد تو گوید که گنه کار کجاست
 چشم سر را تو ببند دیده دل باز نما
 تا به بینی در این دهر مه ابرار کجاست
 «نشود ناطقه‌ای لال به هنگام ممات»
 خوش بیانی خوش کلام دل خوش گفتار کجاست
 غمگساری نبود لحظه جان کندن جان
 غیر تو ماه منیر یاور و غمخوار کجاست
 چه شود گر تو بیائی به شب اول قبر
 من وحشت زده را طاق گفتار کجاست
 بی خبر من شده‌ام از همه آگاهی او
 آنکه باشد زمن و او خبردار کجاست
 می‌زنم از سر عشق نغمه به آهنگ رباب
 زنوائیکه بر آید یاور یار کجاست
 کشور دل بشود گلشن گلخانه سبز
 عطر جان بخش گلاب گل گلزار کجاست
 گردش چرخ جهان تحت لوای تو بود
 پرچم افراز چنین گنبد دوار کجاست
 ناطق و حافظ آیات الهی «فروع»
 محرم راز خدا راز نگه‌دار کجاست

سرداب عشق

روزگاری سرز ند از غرب آفتاب عشق
 می کند روشنتر از روز شام را مهتاب عشق
 هر دو گیتی را منور می کند چشمان او
 نیست نوری در بر خورشید عالمتاب عشق
 هر که دارد هستی خود را به آتش می زند
 تارسد بر قلعه ها از راه پیچ و تاب عشق
 فجر صادق می زند صبح سعادت می رسد
 چلچراغ مکتب ایثار شیخ و شاب عشق
 منجی عشق دو عالم می رسد از امر حق
 روز اعیاد جهانی لحظه نایاب عشق
 می کشم نقش خیال از دیدگاه عاشقی
 هر زمانی با وضو رفتم بسوی خواب عشق
 چون سحاب ریزم ستاره بر زمین هر روز و شب
 زین غم عظمای روان گردد کزو سیلاب عشق
 می روم در سهله و در جمکران دنبال دوست
 تا برون آید ز امر حق وی از سرداب عشق
 تشنه می مانم شب و روز در غم هجران ولی
 تا بنوشم یک کمی فردا از سر، آب عشق
 دل کند پرواز کران اندر کران در این جهان
 همچو پروانه به گرد شمع چون سرخاب عشق

آب هر سر چشمه ساری قطره‌ای از جوی توست
 از زلال جوی تو بویم گلاب ناب عشق
 دشمنان از کین زدند آتش سرای وحی را
 از ازل زین غم تو هستی تا ابد مصاب عشق
 ای که می‌آیی بگیری خون بهای جد خویش
 می‌رسد از کربلا فریاد آب و آب عشق
 روزگاری بهر می اندر صف میخانه ساغر می‌زنم
 تا ببینم ساقی پیمانۀ جذاب عشق
 در صف میخانه ماندن عار نیست هرگز «فروغ»
 خوش به حال آنکه سرشارست ز جام ناب عشق

به انتظار نشستم بفیض حضور مگر به دیده عاشق کنی دمی تو عبور
 به عهد و به ندبه زسوز دلم دعایت کنم من بسوی ظهور
 (حاج احمد عرب)

ملک ملک

مَلِكُ مُلْكِ الْهَيِّ كَجَايِي تَو بِيَا
 كه در اين كيش زَنَم با دل ريش صوت هَزار
 ساقيا لَبَرِيزِ كُن پِيْمَانِه و جَام و قَدَح
 بِيَادِهَام را از سَبْوِي عَاشِقِي سَرشَار دار
 عَاشِقِ عَشَقِي بِيَا اِي عَاشِقِ و دِيْدِه بَرَاه
 سَاز و مِي را بِنَوَازِي و بِنُوشِ بَادِلِ زَار
 تَا بِه كِي اَشْگَمِ رَوَانِ بَاشَدِ چَوِ اَبَرِ نِيْلِگُونِ
 چَوْنِ زَدِه عَشَقِ تَو بَرِ گِلْخَانِه گِلْنَارِ نَارِ
 رَوَزْگَارِيَسْتِ از غَمِ تَو مِي كِشْمِ دَرْدِ و اَلْمِ
 دَاغِ هَجْرِ تَو سِيَه كَرْدِ صَبْحِ و ظَهْرِ رَوَزْگَارِ
 اِيكِه هَسْتِي دَر بَرِ مَن چَوْنِ سَلِيْمَانِ زَمَانِ
 مَن نِيْمِ لَايِقِ كِه بَاشْمِ دَر بَرِ تَو دِلِ فِكَارِ
 بَهْرِ چِه مَهْرِ رَخْتِ رَوَزِ مَرَا كَرْدِه سِيَه
 اَنْدَرِيْنِ عَمْرِ كِه شَوْدِ لَيْلِ زَخُورْشِيْدِ نَهَارِ
 بَوِي تَو از اَثَرِ وَاقِعَه عَصْرِ زَمَانِ مِي شَنُومِ
 شَادِي از تَو مِي رَسْدِ زَمْرِ حَقِ اِي پُورِ كَبَارِ
 بَهْرِ عَشَقِ كَوِي تَو بِنَشْسْتِه و اِيَسْتَادِهَامِ
 تَا شُومِ حَاجِبِ بِه دَرْگَاهِ تَو يَا خَدْمَتْگِذَارِ
 مِي زَنَمِ خُودِ رَا بِه آتَشِ چَوْنِ خَلِيلِ دَر هَرِ زَمَانِ
 شَعْلَهْ آتَشِ شَوْدِ «بَرْدَا سَلَامِ» و لَالِهِ زَارِ
 صَبْحِ آدِيْنِه زَنَمِ فَرِيَادِ بِي آوَازِ عَشَقِ
 چَشْمِ بَرَاهِمِ مُنْتَظِرِ اِي مُنْتَظِرِ چَشْمِ اَنْتِظَارِ
 دُرْدِ دَرْدِ خَوَاهَدِ «فَرُوعِ» از دَرْگِه مِعْشُوقِ خُودِ
 تَا بَگِيْرِدِ اَفْتِخَارِ و شُوكْتِ و عَزُو و قَارِ

محشر عظاما

حلقه بر هر در زدم بر روی من در و انشد
 جستجو کردم بسی دلدار من پیدا نشد
 من که در این روزگار دیگر ندارم چاره‌ای
 عاشقی مانند من اندر جهان رسوا نشد
 می‌زنم فریاد یاین العسکری تا زنده‌ام
 بارالها مثل من هرگز کسی شیدا نشد
 در طواف کعبه دارم من به هر سوئی نظر
 کعبه پیش چشم من چون کعبه دلها نشد
 در دعای ندبه با آه و فغان گویم چنین
 روز آدینه شد و امر حق یکتا نشد
 روزگاری سخت کرده غیبت کبری به پا
 غیبت کبری کمی از محشر عظاما نشد
 می‌شود پیکار او بر پا علیه ظالمان
 لیک طی شد عمر من پیکار او بر پا نشد
 گلشن و بستان و گلزار و گل هر لاله‌ای
 عطر بویش چون گل گلخانه زهرالعیال نشد
 هر که نشناسد امام خویش را در روزگار
 دین او بهتر زگبر و کافر و ترسا نشد
 هر که از روی شناخت دم می‌زند از او «فروغ»
 وقت رفتن ناامید از دیدن مولا نشد

جانان منی امید قلب خسته می‌خوانمت از جان و دلم پیوسته
 ای منجی و فریاد رس من مهدی (عج) دیده بسوی ظهور تو بنشسته
 (عابد)

محشر عظاما

مظهر عشق خدا ای گل نرگس بیا سبط پاک مصطفی ﷺ ای گل نرگس بیا
 زاده کفو علی ﷺ و پور شاه لافتی منجی ارض و سماء ای گل نرگس بیا
 محرم اسرار حق و هم ولی کردگار راز پنهان بقا ای گل نرگس بیا
 برتر از خورشید و ماه اختر هفت آسمان نور چشم انبیا ای گل نرگس بیا
 صبح جمعه شیعیان با دو چشم خون فشان جمله با ذکر دعا ای گل نرگس بیا
 قبرزهره ﷺ مادرت مخفی از چشمان ماست می کنی تو بر ملا ای گل نرگس بیا

ای فروغ فاطمه ﷺ وارث تیغ علی ﷺ

پور شاه کربلا ای گل نرگس بیا

چاه عشق

لحظه لحظه طی شود این عمر اندر راه عشق

بگذرد هر ساعتی کزدل کشم صد آه عشق

هر دقیقه ساعت و روز و شب و هم هفته ماه

سالها و قرنهای چشم انتظار چاه عشق

روزها ایوار^(۱) گردد شب سحر گردد پدید

هر سحر خیزی شود دلدار و هم دلخواه عشق

ماهها را منی کنم سر تا مه شعبان رسد

صبح میلاد یگانه دلربای شاه عشق

سالها هر عاشق خوش قامتی خم می شود

تا شود برنا و پیر در انتظار گاه عشق

عمرها آخر شد و شد هر امیدی ناامید

نه غلط گفتم خداوندا توئی آگاه عشق

قرنها گردد هویدا عاشقی صاحب سخن

در دیاری چون «فروغ» جاروکش درگاه عشق

حسن گل یوسف

سرود

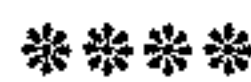
حُسن گل یوسف در بُستان تو می بینم
 نور مه کنعان در ایوان تو می بینم
 هر آب روانی از سر چشمه امرتوست
 امواج خروشان در چشمان تو می بینم
 خورشید و قمر امروز یک پرتو نورتوست
 روشنگر فردا را سامان تو می بینم
 هر مُلک سلیمانی خاک ره تو باشد
 فرمان سلیمانی فرمان تو می بینم
 هر کس شده است حاجب بر درگاه هر شاهی
 شاهان همه عالم در بان تو می بینم
 هر بی سرو سامانی قد کرده علم امروز
 فردا گوی چوگان در میدان تو می بینم
 جابلسا و جابلقا بی تو چکند اکنون
 غرب و شرق در عهد و پیمان تو می بینم
 خاک و آتش و باد و هر جوی روان آب
 اندر صف پیکار و جولان تو می بینم
 در دایره گیتی نبود سخن از دشمن
 روزی که در او عصر دوران تو می بینم
 من قبضة صمصام و برق تیغ حیدر را
 اندر ید بیضایی از آن تو می بینم
 گوید «فروغ» هر دم با این دل شیدائی
 امر فرج از سوی یزدان تو می بینم

غم دل

با که گویم غم خود جز تو که دلدار منی
 به بر این غم زدل من که تو غمخوار منی
 غم هجر تو زده شعله به جانم شب و روز
 نه به جانم تو به سامان بنگر یار منی
 دشمن دین خدا بی تو زند زخم زبان
 مرهم زخم بیاور که مددکار منی
 غم دل با تو نگویم به که گویم غم خود
 آخرین حجت حق حجت دادار منی
 برتر از مهر و مهی روشنی دیده و دل
 نیّر کون و مکان شمع شب تار منی
 نبود داد رسی غیر تو ای یاور من
 عالمی پشت به من گر بکند یار منی
 شده ام مشتری و رشته کلافیست مرا
 تو همان شُهرهٔ بازار جهاندار منی
 پسر فاطمه علیها السلام ای منتقم خون حسین علیه السلام
 صاحب عصر زمان دلبر و سالار منی
 دم به دم صحبت من در همه جا نام تو است
 خسروا و رد زبان در همه گفتار منی
 ای امید دل زهرا علیها السلام نظری کن به «فروغ»
 ای که اندر همه حال ناظر رفتار منی

مجنون لیلی

در بیابان مغان جولان هر دیوانه نیست
 شمع خاموش روشنی بخش گل و پروانه نیست
 سینه مجنون و لیلی مملو از عشق است عشق
 محمل هر یک به صحراها به جز غمخانه نیست
 گرچه لذت می برد دیوانه از رفتار خویش
 کردهایش بهر لیلی خاطر بیگانه نیست
 سیر کن یک شب صف رندان می آلوده را
 دسته هر رندی به غیر از باده و پیمان نیست
 راه پُر پیچ و خطر داریم بعد از زندگی
 زین گذر جای دغل بازی بر جانانه نیست
 حالیا بنگر به حال خود ای دل در جهان
 گردش چرخ و فلک از بهر ما افسانه نیست
 می زنی فریاد هجران و غم صاحب لوا
 جز خرابات مغان در خانه صاحب خانه نیست
 می رسد برگوش جان آوای بانگ الظهور
 در کنار کعبه غیر از بانگ آن فرزانه نیست
 خانه حق بی تو بود جای بُت هر بُت پرست
 با وجود تو دگر جای بُت و بُتخانه نیست
 باده دوشی کن «فروغا» همچو رندان مغان
 چونکه جز ساقی کوثر ساقی میخانه نیست

بود روز و شب گفتگوی ظهور
 تجلی کند گر که باشد زجان
 و در قلبهاست آرزوی ظهور
 دل پُر فروغی بسوی ظهور
 (هاتف محمود نژاد)

اسیر عشق

زندگی بهر بشر جز رنج دل آزار نیست
 زندگی بی عشق اندر روزگار معیار نیست
 عاشقی گردد اسیر عشق گرد این جهان
 در پی بودن عاشقان را عار نیست
 در طبیعت عشق را روز ازل حق آفرید
 برقراری فلک جز عشق از ستار نیست
 گردش عالم همه عشق است عشق آتشین
 بهر عاشق شعله آتش مگر گلزار نیست
 عشق باشد حکم و فرمان خداوند کریم
 عاشقی بهر خلیل دشوار اندر نار نیست
 گر شود داری بپا از عشق در این روزگار
 حلقه آویز بر آن جز میثم تمار نیست
 عشق ار خواهی نظر کن در حیات و در ممات
 لحظه آخر عاشق از علی علیه السلام بی زار نیست
 آنکه دارد در سرش سودای عشق بندگی
 در شب تاریک و تنهایی بی انوار نیست
 عشق باید باطنی باشد نه چون ظاهر فریب
 خودنمایی گر بود اندر خور دادار نیست
 ظاهر و باطن بود عشق در وجود کودکی
 خنده او تا ابد جز سرّی از اسرار نیست
 کن نظر بر عشق آن عاشق که از سوی خدا
 سر به راه دوست دادن بهر او دشوار نیست
 عشق دارد مشتری حتی به یک رشته کلاف
 با که گویم حالیا یوسف در این بازار نیست
 صد چو یوسف نیست همچون یوسف آل علی علیه السلام
 خواهری از بهر او چون زینب علیها السلام غمخوار نیست

کن دعا از بهر تعجیل ظهورش روز و شب
 انتظارت هر زمان با او به جز دیدار نیست
 بشنو ای غمدیده دل کز پرده غیبت چنین
 غمگساری بهر تو غیر از مه ابرار نیست
 گفتمان کن ای سحر خیز سحر با اوبسی
 در دل شب با تو غیر از او کسی بیدار نیست
 سبز و خرم می شود عالم چون فصل بهار
 بین گلهای جز گل زهر عربی گلی بی خار نیست
 سنبل عالم بیا ای نقطه پرگار عشق
 چشم این و آن به غیر از نقطه پرگار نیست
 می رسد امر الهی روز رستاخیز عشق
 معنی «لا یشکلف المیعاد» بی زنهار نیست
 طاعت حق این جهان باید نمود چون آن جهان
 نعمت فیض الهی با تو بر خوردار نیست
 تهمت ناحق مزن در روزگار بر هر کسی
 روزگار با هیچ کس این گونه بدرفتار نیست
 زندگی در این جهان پایان بگیرد زمر حق
 روز محشر زندگی از بهر هیچ دیار نیست
 سر فرود می آورد از شرم می گردد خجل
 آنکه از بهر عمل بیدار و هم هشیار نیست
 شکر حق آور بجای کز گردش چرخ و فلک
 کلک نقاش ازل بی عشق زین آثار نیست
 شکر گذار هستی عالم بنال از عشق خود
 آنکه شکر آرد بجای بی قدر و بی مقدار نیست
 لیل گردد روز روشن روز گردد شام تار
 روز و شب از کار خویش هرگز در پیکار نیست
 آب عشق خاک و آتش عشق باد باشد چنین
 عنصر بی عشق «فروغ» اندر خور دادار نیست

پایان غیبت

عالمی گرید شب و روز از غم هجران تو
تا رسد پایان زامر حق غم فقدان تو
پرده غیبت بزن بالا ز روی ماه خویش
یک جهان شرمسار عشق و زار زار گریان تو
سیصد و سیزده نفر پا در رکاب چشم انتظار
تحت فرمان خدا و تابع فرمان تو
مردم چشم همه دنبال تو گرد جهان
ناتوان و خسته دل نالان و هم حیران تو
در دعای عهد و ندبه دم به دم آید به گوش
آه جانسوز غریبی تو و یاران تو
ای خوش آنروز می رسد تعجیل فرمان فرج
صبح صادق سرزند زمر حق یزدان تو
عیسی علیه السلام مریم کشیده انتظار بیش از همه
بس بود دیگر غم اوکز غم دوران تو
ای یگانه منجی عالم بیا از سوی حق
تا به عصر ما شود سنبل سر و سامان تو
ای فروغ دیده عالم «فروغ» دیده براه
کی شود پایان غیبت اول فرمان تو

بخوان سوره نور در وصف نور

به لطف الهی بسوی ظهور

الی ای که مستی زجام ظهور

دعای فرج می گشاید دری

(فلاح «امین»)

خواجه شیرازی

ای صبا بوی گل از گلشن بی خار بیار
 یا خبر از طرف نقطه پرگار بیار
 غم دل می‌بری از این دل بشکسته ما
 غمنواز غم دل دلبس غمخوار بیار
 مهر و مه گشته خجل در بر او تا به ابد
 روشنی بخش دل ما به شب تار بیار
 عالم سیرو و سلوک مقصد و مقصود همه
 محرم عشق تو از عالم اسرار بیار
 یک جهان چشم به راه گل زهرای علیها السلام بتول
 خبر امر فرج از سوی دادار بیار
 قدرت دولت او در همه آفاق زمین
 حاکم حکم خدا بر همه سالار بیار
 مشتری بیع ندارد به جز از رشته کلاف
 در بر او به خدا یوسف بازار بیار
 جن و انس ریزه خور او شده در کون و مکان
 وارث خوان کرم گستر مختار بیار
 ای صبا مُنتظِران مُنتظِر مُنتظِرند
 محرم راز دل و دلبس و دلدار بیار
 نیر ماه حرم فیض دعا گوی به کجاست
 صبح آدینه تو آن وعده دیدار بیار
 شهرة شهر بگفت خواجه شیراز «فروغ»
 «ای صبا نکته‌تی از کوی ره یار بیار»

یادگار

گل بریزد از سما روی زمین در روزگار
روزگاری می شود خرم زیمن یادگار
یادگاری چون محمد صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وارث تیغ علی عَلِيٌّ
در جهان معرفت نبود جز او آموزگار
طنول غیبت گشته یک دنیای غم بهر بشر
می رسد پایان روزی زمر حی کردگار
خوش بود بر حال این و آن در این عصر زمان
ظاهر و باطن بود در زندگی پرهیزگار
ای مسلمانان بشارت می رسد روزی چنین
هر مسلمان می شود در محضر او رستگار
مردم هر دیده می بیند چنین گردد چنان
گرگ و میش و شیر می گردند با هم سازگار
تا ابد انوار او بهر بشر در هر زمان
می کند روشنگری و می شود او ماندگار
ایکه اندر انتظاری می رسد روزی چنین
بوسه خواهی زد به خال روی زیبای نگار
مهر و مه گردد خجل از پرتو انوار او
از «فروغ» دیده زهرا عَلَيْهَا گل پروردگار

خانه دل نمای وادی طور باز کن دفتر بسوی ظهور
دل مزین به عشق مهدی (عج) کن تا شود قسمت درک حضور
(پیروی)

نام نیک

جان فدای برق شمشیر خم ابروی دوست
 از کمند زلف خورشید آید عنبر بوی دوست
 همچو اطفال دبستانی به ذوق و شوق درس
 مردم چشمم بود آیینه دار روی دوست
 هستی او در جهان هستی من از کف ربود
 تا شدم آویزه چون میثم به تار موی دوست
 ماه چهارده شد گرفتار زنخدان حسود
 شُهره بازار گردید عاشق گیسوی دوست
 تیغ بازی زلیخا تا چه حد بالا گرفت
 زد شرر بر قلب خود او از رخ نیکوی دوست
 «یوسف از پاکی دامان خود به زندان می رود»
 بی گناهی شد گناه او ز جستجوی دوست
 از قدم تا زد قدم در کوچه باغ کوی عشق
 از شمیمش جان گرفت هر کس که رفت در کوی دوست
 تا نهادی بر سر کویش قدم رفتی زدست
 گرد بیهوشی گرفتاری از ره دلجوی دوست
 رنگ بدنامی بکن بیرون زدل ای نیک نام
 اشرف المخلوق باشی تو زخلق و خوی دوست
 چشم تو بر ساغر هر باده دوش است روز و شب
 تا بگیری قطره‌ای تو از زلال جوی دوست
 مست سیمای پر از مهر و دل روشنگری
 وزپی خال سیاه گندم هندوی دوست
 کن جهاد فی سبیل الله شوی مقبول حق
 جان بکف اندر صف میدان و چوگان گوی دوست
 گر حضورش شد میسر نیمه شب یکدم «فروغ»
 با تو ای شب زنده دار زانو بر زانوی دوست

دلبردلها

کیست در این گنبد مینا به فریادم رسد
 نیست جز دلدار بی همتا بفریادم رسد
 ذالجلال و ذالکرم ذوالاقتدار ماسوا
 جز تو ای دلبر بر این دلها بفریادم رسد
 من کیم خوار و ذلیل و ناتوان و خسته دل
 رحمت للعالمین طاهها بفریادم رسد
 مردم چشمم اگر افتد به روی مصطفی
 عقل کل ختم رسل آنجا بفریادم رسد
 هر کجا رو آورم دم می‌زنم من از علی علیه السلام
 دارم امیدیکه تا مولا بفریادم رسد
 نور چشم مرتضی علیه السلام کفو علی مرتضی علیه السلام
 روزی از سوی خدا زهرا علیها السلام بفریادم رسد
 سبط پاک مصطفی صلی الله علیه و آله یا پور زهرای بتول علیها السلام
 مقتدا آن آیت عظاما بفریادم رسد
 وز غم کربلا ریزم دمامد اشک چشم
 تا حسین علیه السلام در روز وانفسا بفریادم رسد
 عابدین علیهم السلام و باقر علیه السلام و صادق علیه السلام سه یار آشنا
 آشنا چون حضرت موسی علیه السلام بفریادم رسد
 ضامن آهو رضا علیه السلام و منبع احسان جواد علیه السلام
 هادی علیه السلام و هم عسکری علیه السلام فردا بفریادم رسد
 کوه غم شد آب از افغان و از فریاد من
 مونس تنهائیم تنها بفریادم رسد
 چون سپند در آتشین عشق توام در روزگار
 عشق توای آتشین سیما بفریادم رسد
 یوسف زهرا علیها السلام صفای عشق من در روزگار
 روز آخر بهترین اسما بفریادم رسد
 از سر عشق دم زنم از یوسف زهرا علیها السلام «فروغ»
 در دل شبهای غم افزا بفریادم رسد

شمشیر دودم

خرم آن روز و شبی دلبر من در بر من
 دل من شاد کند صبح و مسا دلبر من
 فیض عظمای فرج هر شب و روز ذکر من است
 تا بیاید به ظهور زمر خدا رهبر من
 صد چو یوسف نشود یوسف زهرای بتول علیها السلام
 وَعَدَةُ حُسْنٍ وِرا داده حق اکبر من
 ایها الناس بر آرد که من از سوی خدا
 نیست امروز سخنور به جز از منبر من
 حق بود مالک این بحر و بر و کون و مکان
 تحت فرمان خدا محضر و بحر و بر من
 فرق نبود زسیاه و زسفید حق چوبگفت
 بین فارس و عرب و ترک و یا بربر من
 روز آدینه زکعبه بسزند بانگ رحیل
 کاش گوید که «فروغست» کنون قنبر من

شد مرغ دلم اسیر دام مهدی
 بسوی ظهور نام این دفتر شد
 گردیده خراب و مست جام مهدی
 تا زنده شود همیشه نام مهدی
 (قاسم)

رثای عسکری

ماتم عظاما بپا شد در رثای عسکری علیه السلام

شد سیه پوش پدر نور ضیای عسکری علیه السلام

چون دو ماتم شد بپا اندر دو عالم تا ابد

زین رثا و غیبت صاحب عزای عسکری علیه السلام

سوزد از غمهای عالم چرخ گردون روز و شب

تا رسد فرزند بی چون و چرای عسکری علیه السلام

صبر تا کی می کنی و بی قراری تا به کی

زود بشتاب زمرحق ای با وفای عسکری علیه السلام

عالمی گرید شب و روز از غم هجران ولی

با وجودیکه تو آیی بالوای عسکری علیه السلام

عسکرا چون عسکری علیه السلام ارض و سما از بهر تو

تا که جاء الحق بر آید از سرای عسکری علیه السلام

بانگ تکبیر می رسد هر دم بگوش جان «فروغ»

از کنار کعبه با صوت رسای عسکری علیه السلام

دیده‌ام کی بر فروغ روی تو روشن شود کی زباغ مهر رویت سینه‌ام گلشن شود

از خدا دارم تمنای ظهورت روز و شب تا بیائی این جهان با عدل تو ایمن شود

(حسینی)

تاج سخا

ز راه صدق خود ای دل صفا توانی یافت
 ز روشنائی دل صد وفا توانی یافت
 اگر چه گمشده‌ای تو مکن تو دل از او
 به کوی دیر مغان جای پاتوانی یافت
 به دشمنان تو مدارا، به دوستان تو مروّت
 جز این مرام تو اندر کجا توانی یافت
 مگو که جای محک نیست در این جهان ما را
 دریغ ناله خود در جزا توانی یافت
 به وقت سنجش اعمال در زمان حساب
 وفای بخشش ذات خدا توانی یافت
 بترس ز چشم نظرها مگوی بد به کسی تو
 که زین جهت به خدایت حیا توانی یافت
 به بند دیده ز نامحرم بدان قدرت را
 که از خدای توانا ضیاء توانی یافت
 خوشا به حال همه دوستان آل محمد علیهم السلام
 که این ره از علی مرتضی علیه السلام توانی یافت
 به وقت مرگ اگر تشنه کام آبی تو
 زدست شیر خدا آب را توانی یافت
 به صبح و شام بریز اشگ غم برای حسین علیه السلام تو
 جواز خود زره کربلا توانی یافت
 حضور گمشده را در جهان اگر خواهی
 زآه و ناله خود در دعا توانی یافت
 نما «فروغ» تو کحل بصر غبار دشت
 به این امید که تاج سخا توانی یافت

صدق و صفا

دل ناآشنا از آشنا بیگانه می‌گردد

به غیر از شمع دور از شعله‌ها پروانه می‌گردد

اگر تیغت ببرد ابر در این روزگار از کین

دل پر کینه ات روز جزا غمخانه می‌گردد

اسیر باده مستی مشو ای مست زمیخواری

نصیب رند با صدق و صفا پیمان می‌گردد

می و میسار و میخواری بود میدان میخانه

کز و هرکس بگیرد کام رامستانه می‌گردد.

مترس از مردم انگشت نمای صحنه گیتی

در عالم هر که شد انگشت نما فرزانه می‌گردد

برو بتخانه و دیر و کلیسا را بزن بر هم

خوشا نامی که در ارض و سما افسانه می‌گردد

اگر روزی زامر حق بروید دامن صحرا

گل زهرا علیها السلام میان ما گل گلخانه می‌گردد

فدای عشق می‌باید چو منصور و چه میثم‌ها

طناب حلقه عشق ولاجانانه می‌گردد

نظر کن آه جانسوز و فغان روز عاشورا

سرای پر بلای کربلا شاهانه می‌گردد

رود دل در چهل منزل تا شام بلا یکسر

در آن ویران سرا غم مبتلا دردانه می‌گردد

«فروغا» هیچ میدانی ره عرفان چه خواهد کرد

در این ره عارف از طبع رسا دیوانه می‌گردد

رخ دلبر

گشته دل زندانی این چرخ پهناور چرا؟
 نشکنند بسند قفس او از درو پیکر چرا؟
 صیقلی کن قلب خود با ناله‌های نیمه شب
 آه آتشبار تو گشت از ناباور چرا؟
 نیست جای خودنمایی زیر این چرخ کبود
 مانده‌ای در تنگنای چرخ بازیگر چرا؟
 هر سخن پرداز چون جیب صدف دارد گهر
 عالمی بر عکس این و آن به هر دفتر چرا؟
 شوخی ورق‌صافی و اسپند در مجمر ببین
 گر نباشد عود نبود بوی در مجمر چرا؟
 در جهان بگشا گره از کار این و آن همی
 از چه افکندی گره بر روی یکدیگر چرا؟
 بگسل این زُئار جوهر ای سراپا غیرتی
 خون ناحق ریزد از شمشیر بدآختر چرا؟
 نور می‌تابد ز روی انور شب زنده دار
 احتیاجت هست بر مهر و مه اختر چرا؟
 آفتابِ حُسن می‌تابد بر تخت چمن
 سبزی گل می‌شود با خار همبستر چرا؟
 صبر تا کی بی قراری تا به کی ای بی قرار
 این شرار دل چو آتش زیر خاکستر چرا؟

مردم عالم گرفتند ماتم عظمای خود

مردم دیدہ نمی بیند رخ دلبر چرا؟

اشگ می ریزد شب و روز از پی تقصیر خود

ترس دارد حق نبخشد هر دو چشم تر چرا؟

از خجالت می خورد غم اندرین عصر و زمان

وزگناه خود ندارد او مگر باور چرا؟

وعدہ امر الہی هست بہ تعجیل فرج

از چہ رو اجرا نگردد وعدہ داور چرا؟

چلچراغ خلوت شب زندہ دار او هست «فروغ»

حال تاریکی تو در این روز روشنگر چرا؟

۱۰

خصم تو هر جا شود زندہ بگور

عاشقان را بنگری سوی ظہور

ای کہ هستی معنی الله و نور

می رسد با ذوالفقار حیدری

(باقری)

درد بی درمان

عاشقی هم درد بی درمان ماست
عشق را هم لذت و هم غم بود
عاشقان از هر دو لذت می‌برند
آب و خاک و باد و آتش روز و شب
آب عشق خاک و آتش عشق باد
عشق آید آب آتش می‌شود
تندی باد عشق می‌ورزد به خاک
گه به بارد زیر بارانی سرشگ
گه وزد باد بهاری گه خزان
نور و ظلمت مثبت و منفی عشق
گه دل عاشق شود چون شام تار
عشق در دل می‌کند ماوا چنین

عشق ورزد نیمه شب شب زنده دار

گو «فروغا» عشق ما عشق خداست

هر صبح و شام با حق خود گفتگو کنم
در پرتو «فروغ» بسوی ظهور تو
در قُرب حق ز چشمه کوثر وضو کنم
تا آنکه با خبر بشوم جستجو کنم
(فروغ)

زود بیا

ای گل سر سبید آل عبا زود بیا
 عطر جان بخش دل اهل صفا زود بیا
 باعث خلقت این عالم امکان توئی
 صاحب عصر و امام دوسرا زود بیا
 صبح آدینه بیا هم دل ما ندبه بخوان
 بهر تعجیل فرج کن تو دعا زود بیا
 هستی خشک وتر هر دو جهانی به خدا
 پرتو روشنی روز جزا زود بیا
 ای امید بشر و محور هستی جهان
 زاده فاطمه علیها السلام و شیر خدا زود بیا
 داور جن و بشر سنبل این ارض و سما
 طالب خون شه کربلا زود بیا
 بسوی تو می شنود دشت کویر دل ما
 به نظر ای گل بی خار ولا زود بیا
 دشمن دین خدا بی تو زند زخم زبان
 مرهم زخم دل ما برمازود بیا
 گو «فروغ» دم همه دم وارث شمشیر علی علیه السلام
 بهر نابودی این قوم دغا زود بیا

خوش نسیمی می وزد از گلشن کوی ظهور بر مشام جان رسد از امر حق بوی ظهور
 یوسف زهرا علیهم السلام کجایی حجت ثانی عشر ای که هستی زینت اشعار واسوی ظهور
 (فروغ)

یار دیرینه

سحر از دیر مغان باد صبا می آید از نسیم سحری صدق و صفا می آید
شبم عشق بر آمد ز گلستان وجود باغبان گل و بلبل به نوا می آید
خرمن گل بشود ارض و سما فصل بهار عطر جان بخش گل ارض و سما می آید
نیر غرب برون آید و چون عکس افق روشنی بخش دل اهل و لا می آید
پرتو نور خدا محور هستی زمان نور چشم همگان دلبر ما می آید
فجر صادق بزند صبح سعادت برسد برتر از اختر و مه مهر وضیا می آید
امر حق گر شود امکان به تعجیل فرج صاحب عصر زمان رفع بلا می آید
بهر طوف حرم امن خدای دو جهان یار دیرینه پی سعی و صفا می آید
برتر از کعبه حق قبله مقصود همه پور زهرا علیها السلام پسر شیر خدا می آید

روز ما شد سیه از ماتم این هجر «فروغ»

طالب خون شه کربلا می آید

آنکه روزی می رسد از راه دور او غیورست و شکورست صبور
روشن از رویش شود چشم همه ای که یکدم بنگری سوی ظهور
(باقری)

غم عظمای

دلم آمد به تنگ جانای نیامد یوسف زهرا علیها السلام

چسازم زین غم عظمای نیامد یوسف زهرا علیها السلام

دلم غمخانه غم شد زغمهای غم غربت

علاج این همه غمها نیامد یوسف زهرا علیها السلام

کشم بس انتظار، این جمعه و گویم به هر جمعه

گذشت این جمعه هم اما نیامد یوسف زهرا علیها السلام

به گرده روز و شب دیوانه وار زار و دل افسرده

به کوه و برزن و صحرا نیامد یوسف زهرا علیها السلام

خدایا اشک می آید سحابی وار زچشم من

به اشک من نظر بنما نیامد یوسف زهرا علیها السلام

تمام عاشقان رفتند به تقدیر قضا اما

دل بشکسته تا فردا نیامد یوسف زهرا علیها السلام

امیدم ناامید منما امیدوارم به امر تو

همی گویم حق یکتا نیامد یوسف زهرا علیها السلام

ردیف این غزل بر عکس «فروغ» معنا شود اکنون

به وقت واپسین ما بیامد یوسف زهرا علیها السلام

می شوم سرمست و سرشار ظهور

تشنه سرچشمه جام بلور

تا بیائی زمر حق سوی ظهور

در صف رندان می آلوده ام

(شاعره نیکوکار)

کام عاشق

می سرشار بنوشد هر کسی هشیار می گردد
 کزین نوشیدنی او خممار سرشار می گردد
 اگر ساقی دهد جامی که از مستی برون آید
 زمستی او رود بیرون ز خواب بیدار می گردد
 بکن پیمانه را لبریز ساقی هر شب و هر روز
 به کام عاشقی که تا ابد میسار می گردد
 بود میدان میخواران می و میسار و میخانه
 هر آن رندی در این ره عاقبت میخوار می گردد
 می معشوق و عاشق در سحرگاهان صفا دارد
 در آن خلوت سرای عشق دو دل هم یار می گردد
 شراب عشق اگر نوشی دلا تا روز رستاخیر
 به روز حشر او را «تحت الانهار» می گردد
 بسوزد عاشق از اسرار مستی همچو پروانه
 دلش بر گرد شمع آتشین اصرار^(۱) می گردد
 وجود ناوجودش می شود مست شراب عشق
 دل معشوقه و عاشق بسان نار می گردد
 ره دیرمغان پیوید به عشق آب رکن آباد
 زلال جوی آن وادی سرشک یار می گردد
 به خانقاه دل هر کس زند گل بانگ و ذکر هو
 در عالم پیر فرزانه ورا غمخوار می گردد
 «فروغا» هر که می نوشد می سرشار ساقی را
 حقیقت او مطیع حضرت ستار می گردد

زالال عشق

به میخانه گذر کن تا بگیری ساغر از دلبر
 به نوشی از زالال عشق سرشب تا سحر یکسر
 نه یک جام و نه صد باده بگیر پیمانہ پیمانہ
 شوی مست می سرشار زدست ساقی کوثر
 اگر خواهی شوی روزی غلام پیر میخانه
 بزن ساغر به ساغر تا شوی سرمست نام آور
 خماری را بکن بیرون ز سر جانا در این عالم
 سرشب تا سحر بنشین به نزد خالق داور
 زخود بی خود مشو هر دم بگیر دست ادب بر سر
 دلت پر ذوق می گردد به عشق شافع محشر
 برو اندر صف رندان طلب کن عشق بازی را
 رموز عشق بازی را بگیر از شاه بحر و بر
 اگر خواهی حیات خضر بنوشی آب حیوانی
 بنوش آب گوارائی زجوی آل پیمبر ﷺ
 تو را مثل نماز واجب جهاد فی سبیل الله
 بزن بر دشمن بیگانه از امر خدا خنجر
 دلت غمخانه غم کن زهجران گل زهرا ﷺ
 شود فردا برای تو چنان غمخوار و غمپرور
 به گرد گرد جهان دنبال گمگشته زامرحق
 خوش است گردد رسد روزی به گرد یارخوش منظر

دلا روزی تماشا کن طلوع فجر صادق را
 فروزان می کند عالم زمهر و ماه روشنتر
 طواف کعبه بنما و به گردگرد حرم جانا
 نگاهت آشنای آشنا کن آشنا دلبر
 از این عالم گذر خواهی نمود در روزگاری تو
 خوش است در زندگانی مرگ را هر دم کنی باور
 دم آخر زلالی را اگر نوشی به وجد آیی
 حیات جاودان یابی تو اندر لحظه آخر
 به بالینت نظر بنما به صد خاطر اگر خواهی
 ببینی لحظه ای حُسن جمال شیر حق حیدر
 اگر در عالم برزخ به خواهی روزگاری خوش
 در این عالم تو دشمن باش بر آیین هر آن کافر
 صراط مستقیم خواهی اگر فردا برای خود
 صراط مستقیم امروز بکن دیباچه دفتر
 پراز حب و لایت کن دلت را گر تو می خواهی
 به میزان عمل گردد حسابت باشه خیر
 زمین و آسمان دارد یگانه منجی عالم
 برآید از پس پرده زامر حضرت داور
 اگر آن منجی اعظم ترحم می کند بر تو
 مکن غفلت «فروغ» هر دم برون کن فکر بد از سر

چلچراغ ما

«آفتابا از چه پنهانی و ناپیدا کجائی»

روشنی بخش دو عالم چلچراغ ما کجایی

مظهر حق سبط پیغمبر عزیز مرتضی علیه السلام

نور چشم انبیاء ای یوسف زهرا علیها السلام کجایی

مهر و مه گردد خجل از طلعت زیبای تو

حق نمائی حق نمائی نیر طاهاکجایی

باعث ایجاد عالم منشأ این روزگار

آرمان دین حق ای آیت عظاما کجایی

عالمی گریان بود از هجر و زغمهای تو

روزگار در انتظارت شافع فردا کجایی

گر بیایی می شود عالم گلستان زمر حق

ای امام انس و جان وی مظهر یکتا کجائی

ایکه عالم بهر تو بر پا شد و بر جاستی

مدعی و داور فردای و انفسا کجایی

ایکه نامت معنی آیات و «الشمس الضحی»

وارث شیر خدائی ای گل مولا کجایی

دولت کشور دل خون شده دشت کویر

داور دشت کویر دل زار ما کجایی

عاشق عشق تو باشد روز و شب هر دم «فروغ»

دلربائی دلربا ای مظهر دلها کجایی

مهمان عشق

گریه خواهی در جهان ره یابی اندر کوی دوست
 کن طلب از ذوالکرم حسن جمال روی دوست
 مردم دیده اگر پرده گرفته روی خود
 از خجالت او نمی گردد رو بر روی دوست
 دیده دل باز کن ای دیده بسته از گنه
 تا به بینی تیغ عشق اندر خم ابروی دوست
 هر چه خواهی دم بزن همچون هزار بیش از هزار
 روز و شب در چین زلف و حلقه گیسوی دوست
 می زنی خود را به آتش همچو پور مهزیار
 می شوی مهمان عشق و سفره نیکوی دوست
 تشنه آب زلال زمزم و آب حیات
 وقت رفتن یک کفی از چشمه های جوی دوست
 در شب تنهایی و تاریکی و وقت حساب
 ترس و وحشت می رود از تو زخلق و خوی دوست
 جان فدای وصل او باید نمود عمری چنان
 میثم و منصور و در هر دم به تار موی دوست
 کن طلب از درگه حق عاشق دلسوز عشق
 عشق شورانگیز «فروغ» از محضر دلجوی دوست

عاشق جمال

دل مُهر شد به مهر تو مهر و مه ولایت
 شد عاشق جمال تو سلطان با کفایت
 دریا کند زمین را هر چشم پر ستاره
 دلسوز ناله هایت می سوزد از برایت
 فریاد بی صدائی کر می کند فلک را
 و از امر حی یکتا عالم شود فدایت
 دست دعا گرفته اندر دعای ندبه
 هر عاشقی به عشق فرازی از دعایت
 هجران ز روی ماهت زد شعله بر دل و جان
 سوزد میان آتش از عشق آشنایت
 افغان و آه و ناله می آید هر شب و روز
 تصمیم حق تعالی می گیرد از نوایت
 عالم در انتظار امر خدای دانا
 کی می رسد ز کعبه آوای دل ربایت
 «فروغ» هر شب و روز دارد امید فردا
 او را کنی شفاعت از روی خوش لقایت

به هر نظر غایب از نظر می آید غایب از نظر به هر نظر می آید
 دلدادۀ حق سبط محمد ﷺ روزی دلدار و امام منتظر می آید
 (فروغ)

گل بانگ

هر چه کردم، که آدم شوم اما نشدم
 شُهره شهر به عالم شوم اما نشدم
 گذر کعبه نمودم ره بتخانه گرفتم
 بهر یار، یار مسلم شوم اما نشدم
 حلقه در زده‌ام در دل هر روز و شبی
 همچو نامحری محرم شوم اما نشدم
 خون دل می‌خورم و طالب عشقم به جهان
 به غلامی غلامان مقدم شوم اما نشدم
 روزگاری شدم آویزه دار بر سردار
 سر به داری چو میثم شوم اما نشدم
 باده می‌گرفتم ز کف ساقی عشق
 مست سرچشمه زمزم شوم اما نشدم
 حلقه ذکر گرفتم همه شب هو زده‌ام
 همچو گل بانگ مجسم شوم اما نشدم
 دم به دم در همه دم ذاکر هر دم شده‌ام
 نوحه خوان حرم غم شوم اما نشدم
 گو «فروغ» مطلع اشعار غزل بار دگر
 هر چه کردم که آدم شوم اما نشدم

گرفتار عشق

از ازل بر در میخانه گرفتار شدم
 تا که از ساقی ساغر زده سرشار شدم
 صف رندان بشکستم ز سر ذوق و شغف
 من دیوانه ندانسته گنه کار شدم
 قدمن خم شده اندر خم گیسوی تو لیک
 به سر خم می ناب مددکار شدم
 غبغب و خال لب و تیغ دو ابروی نگار
 من ندیدم که عمریست خریدار شدم
 دل و دینم همه در چاه ز نخدان تو بود
 زین جهت شهره شهر بر سر بازار شدم
 روز من شب شده بی تو شبم آمد به سحر
 چشم گریان بنگر بهر تو من زار شدم
 حلقه دیده تو وعده به من داد که من
 حلقه کوب در تو وارث کرار شدم
 عاشقم عاشق دیدار در این دار هنوز
 سربه دار، حلقه دار تو سر دار شدم
 سالها می گذرد بی تو شب و روز چکنم
 چاره سازا زغم هجر تو خونبار شدم
 دل بشکسته «فروغ» زد شرری بر دل من
 روز و شب دست به دعا درگاه دادار شدم

سرنوشت

با غم هجران چه سازم کس مرا دمساز نیست
 رازدل را با که گویم کس مرا همراز نیست
 ناز تا کی می‌کنی و غمزه تا کی می‌کنی
 مشتری را در صف بازار سزای ناز نیست
 حلقه نامت به خانقاه دل هوهو کند
 بی تو باشد خسروا هر کس سخن پرداز نیست
 سرنوشت را کی توان از سرنوشت در روزگار
 جز ظهور تو به غیر از سرنوشت آغاز نیست
 می‌زنم دم چون هزاری وصف تو بیش از هزار
 در کنار تو کسی را با توهم آواز نیست
 نزد دشمن عاجزم بی تو گل زهرا علیها السلام بیا
 مرغ پر بشکسته با خفاش هم پرواز نیست
 سر رسید ای منتظر این انتظار مُنتظر
 گرنیایی بر زبانم حرف خوش ابراز نیست
 می‌نوازد مطرب از عشق نوای خوش نواز
 گر تو بنوازی بر تو خوش نواهر ساز نیست
 سربه داری بر سر دار تو ای سردار گفت
 بر سردار تو همچو میثمی سرباز نیست
 حلقه بر در می‌زند تا نیمه شب هر دم «فروغ»
 در گهی از بهر او جز درگه تو باز نیست

ماه سلاسل

یوسف کنعانیان یا مونس دل آمده
 از درون چاه عشق منجی عادل آمده
 هر غزلخوانی به عشق نام او دم می زند
 نور چشم فاطمه علیها السلام منزل به منزل آمده
 سبز و خرم گشته یک سردامن گیتی زمین
 در گلستان وجود گل پای در گل آمده
 روزگار دشمنان گردد سیه از امر حق
 در بر فرعونیان موسای قایل آمده
 پرتوانوار حق آخر ولی کردگار
 روشنی بخش مغان انوار کامل آمده
 چشم دشمن کورباد یار سفر کرده رسید
 زندگی بر کام دشمن چون هلاهل آمده
 زاده مشکل گشا از دشت خضرا دم بدم
 بانوای حیدری بر رفع مشکل آمده
 ای که اثبات ولایت می کنی و زامر حق
 بهر جمع انجمن ماه سلاسل آمده
 آب هر سرچشمه ساری شد خجل وقت ظهور
 چونکه از جوی زلال تو سلاسل آمده
 غرق دریای معاصی غم مخور بهر نجات
 ناخدای کشتی هستی به ساحل آمده
 پیک حق از بام چرخ چارمین در روزگار
 می زند دم امر حق بر او چون نازل آمده

نقطه پرگار حق و قبله مقصود دل

محور هستی عالم نیز دل آمده

البشارت یوسف زهرای علیه السلام اطهر چون علی علیه السلام

وارث تیغ دو دم برجان قاتل آمده

روزگاری می زنی دم از ولای او «فروغ»

مجری روز حساب حق و باطل آمده

من دعا می کنم تا بیایی

من دعا می کنم تا بیایی

بهر ما دوریت گشته مشکل

یا امام زمان در کجایی

ای گل فاطمه علیه السلام کی می آیی

روز و شب بی تو ای ماه تابان

ای چراغ دل من کجایی

من دعا می کن تا بیایی

حق تو را در دل من ستوده

هستی هر دو عالم کجایی

یوسف مصطفی جان کوثر

وارث تیغ حیدر کجایی

بانگ تکبیر تو وقت آخر

یا امام زمان در کجایی

روز و شب می زنی ناله از دل

می کشم آه و غم از جدایی

یوسف فاطمه علیه السلام در کجایی

آتش غم زده شعله بر جان

روز من شب شده از جدایی

یا امام زمان در کجایی

عشق تو هستم از کف ربوده

بر همه درد و غم آشنایی

ای فروغ دل پاک حیدر

گوچسازد «فروغ» از جدایی

تکیه بر کعبه از امر داور

می رسد از منادی ندایی

عاقبت شد تمام این جدایی

گل زهرا علیها السلام

نمی دانم گل زهرا علیها السلام کجایی
 نشستم بر سر راهت شب و روز
 گل باغ امیدم کی می آیی
 الی ای ماه کنعانم کجایی
 بده پایان تو بر این عصر غیبت
 چراغ روشن عالم کجایی
 نمی دانم چه کرده چشم جانم
 گل زهرا علیها السلام تو یار دلربایی
 غم درد جدایی عالمی گشت
 نوای بی نوایان در کجایی
 بر دشمن چگونه خوار و زارم
 چراغ چشم پیغمبر صلی الله علیه و آله کجایی
 زخم فریاد غم از این جدایی
 نمی دانم بیایی یا نیایی
 کشم آه از غم و درد جدایی
 چگویم زین غم درد جدایی
 همی نالم شب و روز تا بیایی
 به اذن حق به چشم ما نیایی
 بگریم دم به دم تا تو بیایی
 به هر درد و به هر غم آشنایی
 بیابنگر به روز بی نوایی
 عزیز فاطمه علیها السلام درد آشنایی
 نمی دانم چگویم زین جدایی
 گل ارض و سما داد از جدایی

غبار غم گرفته هر دو عالم

«فروغ» چشم حیدر کی می آیی

برای دیدن مادر چو نور می آید

زهی که مهدی به سوی ظهور می آید

(قاسمیان)

دلا امید بشر زدور می آید

بقیع سرخ تشیع ز پایه می سازد

برگ سبز

ای قلم از بیانت اثر نیست
 می زخم جان به آتش شب و روز
 ای گل فاطمه علیها السلام در کجایی
 صبح جمعه به عشق وصال
 جمعه ها می رود ای خداوند
 جمعه دیگرم زمر یکتا
 ای گل فاطمه علیها السلام در کجایی
 شور و غوغای من در دل شب
 وز گناهم خجل هر زمانم
 روز من شد سیه از غم هجر
 ای گل فاطمه علیها السلام در کجایی
 روزگاری شود صبح صادق
 برگ سبز گل یاس زهرا علیها السلام
 ای گل فاطمه علیها السلام در کجایی
 طاق ابروی تو قبله من
 ای امید بشر کن نگاهم
 آشنا را مگر تاج سر نیست
 از گل یاس زهرا علیها السلام خبر نیست
 می کشم انتظار تا بیایی
 بهر عاشق به جز چشم تر نیست
 از گل فاطمه علیها السلام هیچ خبر نیست
 امر تعجیل او بی ثمر نیست
 می کشم انتظار تا بیایی
 طاقتی بهر من در سحر نیست
 سوز و افغان من کارگر نیست
 چون دلم جزء رهش در سفر نیست
 می کشم انتظار تا بیایی
 مهر و ماه در برش جلوه گر نیست
 گر نیایی مرا برگ بر نیست
 می کشم انتظار تا بیایی
 جز رخ تو مرا در نظر نیست
 در نگاهت مرا بی اثر نیست

ای گل فاطمه علیها السلام در کجایی

می کشم انتظار تا بیایی

ای آنکه مایلی بخوان به سوی ظهور
 شعر دلکش به سوی ظهور می دهد نوید
 سرمایه عشق دل و شور اهل قبور
 تا از پل صراط به سلامت کنی عبور
 (فروغ)

نیر اعظم

روزگاری غم دل عالم ببرد
 حسرت از این دل من نیر اعظم ببرد
 سبز و خرم شود این ارض و سما به زیهار
 لذت از او به خدا هستی عالم ببرد
 گلشن گل بشود کوه در و دشت و دمن
 بهره عشق و صفا زو گل مریم ببرد
 می زند تکیه به دیوار خدا زمر خدا
 عرش و فرش از قدمش فیض دمام ببرد
 بانگ تکبیر بگوش دل عالم به رسد
 کز نهیب غضبش خصم حق از دم ببرد
 غیر ازو نیست کسی در دو جهان ناطقه‌ای
 دل نشین صحبت او از دل ما غم ببرد
 به زمین ریزد از آن تیغ کجش کافر پست
 هستی کافردون را همه در یم ببرد
 ای خوشانروز که از غیبت کبری به ظهور
 زمر حق آید و ماتم ز آدم ببرد
 خاتم اذن ظهور گر برسد روزی زحق
 خاتم حجت حق وارث خاتم ببرد
 به جهان روز و شبی صبر کنی گر تو «فروغ»
 روزگاری به رسد او زتوماتم ببرد

خواب غفلت

داوری سوداگر بازار جز دلدار کیست
 بهترین کالای او غیر از مه دادار کیست
 خواب غفلت می زند فریاد بی دادی دل
 غیر عاشق دور از این غفلت دگر بیدار کیست
 کشور خاموش دل روشن کن از کردار نیک
 تا شود معلوم در عالم که خوش کردار کیست
 می دهد در سی به عالم میثم تمار عشق
 در مسیر عاشقی چون او برخوردار کیست
 گر شود داری به پا در این چنین دارفنا
 سربه داری بر سر دار تو ای سردار کیست
 طوف کعبه می کند هر عاشق دیدار تو
 همچو پور مهزیاری عاشق دیدار کیست
 از غم هجران تو عالم بسوزد روز و شب
 عالمی بی عشق رویت زنده در این دار کیست
 خود به تعجیل ظهور خود دعا کن روز و شب
 غیر تو اندر دو عالم نیک خوش پندار کیست
 رایت عالم بدون نام تو نبود بپا
 ای که در گیتی زمین غیر تو پرچمدار کیست
 آفتاب صبح صادق می زند روزی زغرب
 روشنی شرق و غرب جز زاده کرار کیست
 گو «فروغا» بندگی کن اندرین بازار عشق
 داوری سوداگر بازار جز دلدار کیست

گمگشته‌ام

چشمه‌ای چون چشم من اندر جهان دریا نشد
عاشقی مانند من آواره صحران شد
بارلها یوسف آل محمد علیه السلام در کجاست
هر چه گشتم عاقبت گمگشته‌ام پیدا نشد
می‌زنم آتش به عالم روزگاری زین جهت
صد چو یوسف در دو عالم یوسف زهرا علیها السلام نشد
می‌زنم دم در جهان زندگی تا زنده‌ام
هیچ شیدائی در عالم مثل من شیدا نشد
در کویر سینه‌ام مهر ورا کشتم چنان
بر سر من سایه‌ای جز سایه طوبا نشد
لاف بیهوده نمی‌گنجد به هر عصر زمان
هر دل ناآشنائی در خور مولا نشد
حلق آویز سردار تو شد سردار من
سربه داری در جهان جز مثمیحی نشد
من خجل گشتم در عالم زین خجالت چون کنم
ذاکری همچون من ذاکر کسی رسوا نشد
می‌زنم فریاد بی دادی در این کون و مکان
ای صد افسوس چون کنم امر حق یکتا نشد
می‌زنم فریاد امروز کی شود فردای عشق
امر حق تأخیر شد امروز چرا فردا نشد
می‌کنی زاری «فروغا» از غم این روزگار
وزگناه عالمی امر ظهور امضا نشد

نگاه تو

دوش دیدم می زنی زلف پریشان شانه را
 زیر بار محنت و غم چون نهادی شانه را
 دور از کاشانه ات لحظه شماری می کنی
 با قدومت می کنی تزئین تو این کاشانه را
 وز غم تو شمع می سوزد شب و روز کن نظر
 در کنار شمع و گل بازی کنان پروانه را
 سینه مالا مال می سوزد ز عشق شیخ و شاب
 بی حساب دور می زند این تسبیح صد دانه را
 ای جهان آرا بیا وی پرچم افراز خدا
 برق شمشیر تو آتش می زند بیگانه را
 میگساران می کنند مستی به عشق تو اگر
 می کند سرشار نگاه تو هر آن پیمان را
 تا ننوشی می «فروغ» از باده دیر مغان
 کی کنی درک فهم و وصف ساقی میخانه را

الا ای دفتر عشقم تو هستی یادگار من
 تو چون گنجینه می مانی مدال افتخار من
 مرا با آل پیغمبر ﷺ حسابی هست جداگانه
 تو ضامن می شوی فردا برای روزگار من
 (فروغ)

تأخیر ظهور

دوش دیدم سحری قامت رعنائی تو
 شده بود دیده من محو تماشایی تو
 سیر کردم سر شب تا به رسم وقت سحر
 به زخم حلقه در بر در یکتائی تو
 پیش من شب شده بود روز منور به خدا
 بهتر از شمس قمر چهره زیبائی تو
 حلقه زلف دو تا و چمن موی پریش
 منم آن گمشده خرمن طاهائی تو
 شدم آواره صحرای تو اندر دل شب
 شده بودم به جنون در ره صحرائی تو
 شب و روز زمزمه ام بوده و هست زود بیا
 تا شوم ذاکر آن محضر شیدائی تو
 یوسف فاطمه‌ای علیها السلام رهبر دین مانده به ره
 مردم چشم همه در ره شیدائی تو
 نیست امروز به جهان جز تو دگر ناطقه‌ای
 یک جهان منتظر نطق دل آرائی تو
 صبر بی حد خداوند شده تأخیر ظهور
 نیست اندر دل ما صبر شکیبائی تو
 شیعه تنها و تو تنها شده‌ای ای شه دین
 روزگاری به سر آید غم تنهائی تو
 دل رویازدگان تاب ندارد چو «فروغ»
 چه کنند تا بشوند لایق سودائی تو

فروغ فاطمه علیها السلام

خواهم از درگاه حق هر دم تماشایت کنم
 دیده‌ام را در ره امروز و فردایت کنم
 ای گل زهرا علیها السلام بیا وی یوسف آل عبا
 هستیم را دم بدم قربان سیمایت کنم
 خسروا بی تو ندارم زندگی در این جهان
 خوش بود گر زندگی در نزد والایت کنم
 می‌زنم خود را به آتش از غم هجران تو
 هر چه دارم در میان شعله اهدایت کنم
 می‌زنم از سوز عشق بانک انا الحق روز و شب
 روی دار عاشقی از حق تمنایت کنم
 می‌روم دیر مغان و در خرابیات و حرم
 تا گذاری بر طریق و بر کلیسایت کنم
 دوست دارم روزگاری روز و شب صبح و مسا
 گرد این عالم بگردم تا که پیدایت کنم
 دوست دارم لحظه آخر «فروغ» فاطمه علیها السلام
 یک نظر بر قامت والای رعنایت کنم

دیده‌ام مانده به ره یوسف زهرا علیها السلام تو بیا سوی ظهور
 چشم حسرت زمن ای ضامن فردا تو بیا سوی ظهور
 کور گشتم ز غم هجر تو و روی تو ای ماه منیر
 دیده روشن بنما یار «فروغا» تو بیا سوی ظهور
 (فروغ)

کمال حسن

تا به کی گردم بگرد این جهان دنبال یار

کی رسد گردم بگرد یار خوش سیمین عذار

خواهم از حق یک نظر بینم رخ صاحب نظر

دست تقدیر قضا خواهد مرا چشم انتظار

کافر عشقم بیاگر تو نیائی چونکنم

نزد کافر شرمگینم بی تو ای باغ و بهار

دلبـرا دلبـری از دلبـر دلبـر کردم

تا شدم ماشطه زلف پریشان نگار

برتر از مهر و مہی اختر تابنده من

چلچراغ دل و هم دیده و هم لیل و نهار

آب و خاک و باد و آتش در پی فرمان تو

زیر چتر و سایه تو گشته اند خدمتگذار

گفتگوی گل و بلبل بود از فصل بهار

دل من می شنود زمزمه صحبت یار

سر به دارم به سردار تو ای قرة عین

می نمایم بندگی اندر خور پروردگار

آه تو آتش زده بر سینه شمس و قمر

اشک ریزند از غمت ای حجت عالی تبار

ساز و تنبور و دف تو مطربا آید بگوش

می نوازی خوش نواز آهنگ موزیک سه تار

معنی تورات و انجیر و زبوری تا ابد
 چون تو هستی حافظ قرآن، وحی کردگار
 نفاثه آهو و مشک و عطر گل، بوی گلاب
 می رسد هر لحظه از کوی تو ای دل بی قرار
 همچو مرغان هوا پروا کنم سوی حجاز
 هیچ پروا من ندارم نزد خصم نابکار
 چون کمال حسن تو دارد جمال بی مثال
 از جلال تو شده این چرخ گردون برقرار
 چلچراغ هستی عالم چراغ چشم توست
 چونکه بی چون و چرا روشن کنی این روزگار
 در کنار جویبار و در میان لاله زار
 دلربائی نیست غیر از تو مرا ای غمگسار
 مَلک مُلک الهی کجائی تو بیا
 که در این کیش زخم با دل ریش صوت هزار
 ساقیا لبریز کن پیمانۀ جام و قدح
 بادهام را از سبوی عاشقی سرشار دار
 عاشق عشقم بیا ای عاشق و دیده براه
 ساز و می را بنوازی و بنوش با دل زار
 تا به کی اشکم روان باشد چو ابر نیلگون
 چون زده عشق تو بر گلخانه گلنار نار
 روزگاریست از غم تو می کشم درد و الم
 داغ هجر تو سیه کرد، صبح و ظهر روزگار

ای که هستی در بر من وی سلیمان زمان

من نیم لایق که باشم در بر تو دل فکار

بهر چه مهر رخت روز مرا کرده سیه

اندرین عمر که شود لیل زخورشید نهار

بوی تو از اثر واقعه عصر زمان می شنوم

شادی از تو می رسد زمر حق ای پور کبار

بهر عشق گوی تو بنشسته و ایستاده ام

تا شوم حاجب به درگاه تو یا خدمتگذار

می زنم خود را به آتش چون خلیل در هر زمان

شعله آتش شود «برد اسلام» و لاله زار

صبح آدینه ز من فریاد بی آواز عشق

چشم براهم منتظر «ای منتظر» چشم انتظار

درد و درد خواهد «فروغ» از درگه معشوق خود

تا بگیرد افتخار و شوکت و عز و وقار

داغ هجران زد شرر بر قلب امکان

چاره‌ای اندیشه باید کرد درین کون و مکان

بسوی ظهور تو بخوان «فروغ» عشق فرج

ندای امر بگوش می رسد از حی لا مکان

(فروغ)

لنگر ارض و سما

عاشقان بادا مبارک ماه شعبان آمده

لنگر ارض و سما و جان جانان آمده

نیمه شعبان مبارک شاه خوبان آمده

جبرئیل داد این بشارت پیک یزدان آمده

مهدی علیه السلام صاحب زمان و نور ایمان آمده

مهدی علیه السلام صاحب زمان چشم و چراغ عالم است

پادشاه انس و جان و نور چشم خاتم است

وارث شاه ولایت او به دنیا قائم است

زاده زهرا علیها السلام اطهر بحر احسان آمده

عاشقان بادا مبارک ماه شعبان آمده

بهر اثبات ولایت یوسف زهراستی

منجی عالم بیامد نه فک برپاستی

ذوالفقار حیدری را قبضه والاستی

غم مخور ای دوست، آن غمخوار قرآن آمده

لنگر ارض و سما و جان جانان آمده

بر دل آوارگان در کوه و صحرا و دمن

یاور بیچارگان در هر دیار پرمحن

آنچنان آید بپردازد به ایراد سخن

تا کند اتمام حجت بر جهان جان آمده

نیمه شعبان مبارک شاه خوبان آمده

آخرین حجت به امر خالق پروردگار
 صاحب محراب و منبر منجی این روزگار
 رهبر کون و مکان باشد به امر کردگار
 غم مخور بیچارگان را مونس جان آمده
 جبرئیل داد این بشارت پیک یزدان آمده
 حامی خون شهیدان رهبر آزادگان
 مونس و یار یتیمان حامی درماندگان
 یار و غمخوار اسیران بحق دلدادگان
 یوسف زهرا علیها السلام حقیقت یار قرآن آمده
 بر جهان سالار از سالار امکان آمده
 ای محبان یادگار مصطفی صلی الله علیه و آله خوش آمده
 پور حیدر زاده خیرالوار خوش آمده
 مصلح کل نور چشم اولیاء خوش آمده
 قطره‌ای باشد «فروغ» در بحر عرفان آمده
 عاشق عشق آفرین و ماه کنعان آمده

گر بخوانی حی بی همتای را سوی ظهیر
 روز موعود می‌شوی هم گام ما سوی ظهیر
 گو «فروغ» گفتا خداوند بر همه اهل جهان
 حجت حق می‌رسد شمس ولا سوی ظهیر
 (فروغ)

قلب امکان

ای محبان در چمن قمری غزلخوان آمده
 بلبل شوریده فصل نوبهاران آمده
 پادشاه انس و جان و لنگر ارض و سما
 برتر از خورشید و مه نوری درخشان آمده
 نیمه شعبان شده دنیا شده پر افتخار
 یوسف زهرای اطهر قلب امکان آمده
 یادگار مصطفی صلی الله علیه و آله پرور علی مرتضی علیه السلام
 زاده خیر النساء و نور یزدان آمده
 صاحب خلق حسن علیه السلام خوی حسین علیه السلام فاطمه علیه السلام
 بر تمام ماسوا او مونس جان آمده
 زهد سجاد علیه السلام علم باقر علیه السلام مکتب صادق علیه السلام که او
 لطف حق ای شیعیان از بهر احسان آمده
 موسی کاظم علیه السلام بشارت می دهد ای دوستان
 حامی دین وارث شاه خراسان آمده
 جود و تقوای تقی علیه السلام هم وارث علم نقی علیه السلام
 نور چشم عسکری علیه السلام شمس فروزان آمده
 نور باران نیمه شعبان جهانی شد «فروغ»
 بهر اثبات ولایت ماه کنعان آمده

کشتی بحر وجود در انتظار، سوی ظهور
 ناخدائیک برد فرمان یار سوی ظهور
 یادگاری از محمد صلی الله علیه و آله هم علی علیه السلام و فاطمه علیه السلام
 کن «فروغا» سیم وصلی بر قرار سوی ظهور
 (فروغ)

طیب عشق

امشب زخلاق جهان بر ما ندائی می‌رسد
 از جانب حی صمد جود و عطائی می‌رسد
 گوئید مبارک عاشقان شب تا سحر صبح و مسا
 ما عاشقان را در جهان مشگل گشائی می‌رسد
 امشب گل ختم رسل گل واژه امید ما
 از گلشن باغ نبی گل با صفائی می‌رسد
 امشب فروزان طلعتی قرص قمر پیدا شود
 از جلوه‌های نور حق ایزد نمائی می‌رسد
 امشب به عالم جبرئیل گهواره جنبان می‌شود
 بر مهداین ارض و سما صاحب لوایی می‌رسد
 امشب دل اهل ولا شاد و غزلخوان می‌شود
 هر محفلی گردد بپا شور و نوائی می‌رسد
 امشب به عالم مژده مجری قرآن می‌دهند
 بر این جهان و آن جهان نور ضیائی می‌رسد
 امشب زآهنگ رباب گوش فلک کر می‌شود
 با نغمه‌های دل نشین هر دم صلائی می‌رسد
 امشب نوای چلچله از کوه و صحرا و دمن
 آید بگوش از هر دیار مهر و وفائی می‌رسد
 امشب چراغ اهل دل روشن شود از نور حق
 احیاگر دلهای ما نور سمائی می‌رسد
 امشب طیب عشق ما بر درد بی درمان ما
 از درگه لطف خدا بر ما دوائی می‌رسد
 امشب تمام قدسیان گویند بشارت شیعیان
 از دامن پاک بتول شمس الضحائی می‌رسد
 امشب نوید امر حق گویای این مطلب بود
 بر انجم آرای سما فیض دعائی می‌رسد
 در این چکامه‌ای «فروغ» شیوائی طبع شاعری
 گوید که بر تو از خدا طبع رسائی می‌رسد

عزیز فاطمه علیہا السلام

شاهدا زندوہ ہجرت دیدہ گریانم بیا
 تا ببینم وصل تو چون شمع سوزانم بیا
 لنگر ارض و سمائی حجت ثانی عشر
 ہادی دین ولایت غرق عصیانم بیا
 حجت یزدان توئی ای مہدی علیہ السلام صاحب زمان
 بہر اثبات ولایت ماہ کنعانم بیا
 پرتو از نور جمالت ای امام انس و جان
 روشنی بخش دلی و صحن چشمانم بیا
 بس معزالاولیا گفتم عزیز فاطمہ علیہا السلام
 در دعای صبح جمعہ دیدہ گریانم بیا
 چون شود گر تو بیائی ای ہمہ ہستی ما
 بوستان بنما جهان ای سرو سامانم بیا
 دیدہ گریان «فروغ» دارد زہجر روی تو
 منجی عالم بہ امر خئی سبحانم بیا

گل باغ بہارم

گل باغ بہارم کی می آبی عزیز کردگارم کی می آبی
 ہمہ بود و نبود ہر دو عالم توئی دار و ندارم کی می آبی
 خودت گفتی دعا کن من بیایم انیس روزگارم کی می آبی
 چرا یکدم نیائی پور زہراء علیہا السلام شبی اندر کنارم کی می آبی
 بہ امید گل رویت شب و روز شدہ گل نغمہ کارم کی می آبی
 ازین صحرا بہ آن صحرا شب و روز برایت دل فکارم کی می آبی
 الا ای مہر و ماہ و اختر من چراغ شام تارم کی می آبی
 بہ مہر روی تو دلستہام من قرار بی قرارم کی می آبی
 نوای بی نوای خوش نوائی توئی عشق شرارم کی می آبی
 «فروغ» چشم انتظارست تا قیامت
 ول چشم انتظارم کی می آبی

در انتظار دوست

مدینه شهر پیغمبر ﷺ چه شد نور ضیای تو
 کجا شد آن همه لطف و کجا رفته صفای تو
 مدینه شهر پیغمبر ﷺ چرا از دیده خونباری
 بگو اکنون چه رخ داده در این عالم برای تو
 مدینه شهر پیغمبر ﷺ نشستی در غم و ماتم
 فغان و ناله می آید زنای بی نوای تو
 مدینه شهر پیغمبر ﷺ شدی تنها مگر امروز
 دوباره رفته پیغمبر ﷺ به معراج خدای تو
 مدینه از چه خاموشی چرا با غم هم آغوشی
 کنون با کس نمی جوشی چه شد مهر و وفای تو
 مدینه رفته از دست مگر پیغمبر اکرم ﷺ
 سیه در بر نموده از غم تو ما سوای تو
 مدینه شهر پیغمبر ﷺ چها شد بعد پیغمبر ﷺ
 شده بی آشنا زهرای ﷺ با غم آشنای تو
 مدینه تو چسان دیدی به زهرای ﷺ می زدند سیلی
 که نیلی شد زسیلی همچو رنگ کهربای تو
 مدینه گو به ما از حال زهرای ﷺ بعد پیغمبر ﷺ
 چرا در بستر افتاده گل یاس ولای تو
 مدینه ناله ای دیگر شده هم ناله با زهرای ﷺ
 نوای زینب ﷺ مظلومه غم مبتلای تو
 مدینه دیده ای دست علی ﷺ شاه زمان بسته
 بگرید چشم حق بین فلک بر ماجرای تو

مدینه گو به سلطان عرب شیر خدا اکنون
 چه شد دست یداللهی ید خیر گشای تو
 مدینه می کند مولا سلام بر مردمان شهر
 سلامش بی جواب مانده چرا اندر سرای تو
 مدینه می زنی ناله تو با مظلوم این عالم
 شده پابند صبر امروز علی علیه السلام مشگل گشای تو
 مدینه شهر پیغمبر صلی الله علیه و آله نمی گویی چرا بر ما
 شده اهل سقیفه حاکم دور از رضای تو
 مدینه شهر پیغمبر صلی الله علیه و آله بمان در انتظار دوست
 که می آید زمانی منجی و صاحب لوای تو
 مدینه صبر تو صبر دو صد ایوب پیغمبر صلی الله علیه و آله
 زهی روزی به امر حق رسد فرمانروای تو
 مدینه می رسد روزی ز کعبه بانگ جاء الحق
 غبار غم زداید از عذار دلربای تو
 مدینه بُغض تو خواهد شکست اندر گلو روزی
 نهانی را ملامت سازد گل آل عبای تو
 مدینه شهر پیغمبر «فروغت» زار می گرید
 به امیدی شود زائر بر آن زائر سرای تو
 بگو با ما چه شد طاها سرور سینه زهرا علیها السلام
 بیا مولا ابا صالح بیا مولا ابا صالح ^(۱)

گلی بی خار

سحر از گلشن فردوس بوی یار می آید

زهی عطر دل انگیز وی از کهسار می آید

صفای دلنشین دارد به دلها نطق جان بخشش

همان سروچمن آرا گل گلزار می آید

نسیمی می وزد هر دم زکوی حضرتش اما

زمانیکه به امر حق گل بی خار می آید

خدا قسمت کند روزی شوم تا جبهه سای او

بسایم چهره بر پایش که آن سالار می آید

به عشقش تشنه می مانم برای دیدن رویش

بگیرم ساغر می چون که آن دلدار می آید

دم آخر نگاهم با نگاهش آشنا گردد

به بالینم بیک لحظه مه ابرار می آید

«فروغا» غم مخور آید زمان امر سبحانی

خوش آنساعت سلیل حیدر کرار می آید

هر کجا مجلس عشق است و صفا هست بخوان سوی ظهور

هر کجا بزم دل آرای نوا هست بخوان سوی ظهور

اندرین خیمه شاه شهدا خون خداوند کریم

بهر تعجیل فرج وقت دعا هست بخوان سوی ظهور

(فروغ)

بانگ جاء الحق

ای دل شوریده صبری روزگاری خواهد آمد
 دلبرو دلدادۀ ما نور باری خواهد آمد
 روز حرمان هم سر آید تا که آید وصل دلبر
 سر فراز ملک ایمان بهر یاری خواهد آمد
 می نشینم در ره او چون گدائی تا که آید
 فیضم این بس باشد آخر افتخاری خواهد آمد
 تکیه بر دیوار کعبه می نهد محبوب یزدان
 بانگ جاء الحق به گوش از شہسواری خواهد آمد
 ای خوش آنروزی که آید ناطق قرآن منان
 آنکه از بهر محمد ﷺ یادگاری خواهد آمد
 آورد قتال زهراؑ را برون از قبر و گوید
 دیدی آخر منتقم با ذوالفقاری خواهد آمد
 ای «فروغ» چون روز موعود آید دیدار جانان
 امر امر الهی شہریاری خواهد آمد

انتظاری تا به کی هاله نور روز دیدار تو با جشن و سرور
 جان زهراؑ کن شتاب و زود بیا ای همه هستی ما سوی ظهور
 (نیکوکار)

ضامن واپسین من

ای بت نازنین من چراغ راه دین من
 بعد خدا معین من اول و آخرین من
 مظهر ذات داوری وارث تیغ حیدری
 زمهر و مہ تو برتری دلبر دلنشین من
 داور داورم توئی ہمیشہ یاورم توئی
 زعقل باورم توئی یاور بی قرین من
 کعبہ من گوی تو است قبلہ من روی تو است
 دار من از موی تو است جز تو کہ شد معین من
 نور دو چشم من توئی شاہ زمان من توئی
 روح و روان من توئی ضامن واپسین من
 چشم من است و پای تو درد من و دوی تو
 رضای حق رضای تو توئی توئی معین من
 عشق شرار مہن توئی داروندار من توئی
 گل بہار من توئی ای گل یاسمین من
 توئی چراغ خانہام عشق تو شد بہانہام
 زدوری تو مردہام چنان ای امین من
 از ہمہ دلبران سری و زہمہ دل تو می بری
 تا کی غم تو می خوری سبز چمن برین من
 دلبر و یار من توئی عز و وقار من توئی
 نور مزار من توئی در ہمہ دم غمین من
 نور ضیای من توئی صدق و صفای من توئی
 شمس ولای من توئی محور آن و این من
 منکہ ندیدہام تو را بگو ببینمت کجا
 ہمی کنم خدا خدا راز دل حزین من
 «فروغ» فتادہ در بلا زقید غم کنش رہا
 بکن نظر دمی و را از ہمہ بہترین من

شهسوار

دلا رسیده بشارت که یار می آید به بوستان جهان گل‌عذار می آید
 شمیم عطر وزان از نسیم صحبدم است سحر به لطف خدا بی قرار می آید
 برای دیدن رویش کشیدم آه از دل زآه غمزدگان غمگسار می آید
 زاشگ دیده بشویم ره عبورش را به دان امید کز آن شهسوار می آید
 به پیش خصم زخم داد دادخواهی را که منتقم همه با ذوالفقار می آید
 کشیده‌ام غم و محنت زهجر در دنیا نشسته‌ام به رهش کان سوار می آید
 به درب و پنجره‌ها و ز روزن دیوار رسد پیام سوی ما که یار می آید
 زجور دهر مخور غم «فروغ» دیگر تو
 یقین به دان که آن نگار می آید

مصلح کل

مژده ای دل که نسیم سحری می آید فاش گویم که زکویش خبری می آید
 جذبه عشق به ما داده صفای دگری مژده هم نام محمد ﷺ پسری می آید
 زغلامی درش دم زخم از مهر و وفا به امیدی که به ما راهبری می آید
 آخر ای دوست منم جزء همه منتظران که زایوان شرف مُنتظری می آید
 صاحب علم و عمل عالم عالم به جهان حجت حق بر ما تاج سری می آید
 بهر خونخواهی خون شهدا مصلح کل از پس پرده برون خوش سیری می آید
 حالیا منتظران را «فروغا» تو بگو
 چونکه از امر خدا دادگری می آید

نور بی پایان

ما ز نور ماه او وصف جمالش دیده‌ایم

همچو دیده در جهان نقش خیالش دیده‌ایم

در بهشت جاودان هرگز نخواهیم زد قدم

تا شویم هم گام او چون بی مثالش دیده‌ایم

هر کسی طبع سخن دارد از او گوید سخن

طبع هر صاحب سخن را در کمالش دیده‌ایم

در خرابات مغان از بادهاش نوشیده‌ام

ما به رؤیای سحرها عشق فالش دیده‌ایم

دیگران از خود سخن گویند و ما گوئیم ازو

چونکه در هر انجمن طوق هلالش دیده‌ایم

در جهان بشنیده‌ام از حشمت ختم رسل

حالی هم نام او را از خصالش دیده‌ایم

هر دلی آئینه گردد حُسن او یابد تمام

حُسن او در جمله اشیاء از جلالش دیده‌ایم

چون در این دار فنا خوش بی خیال بنشسته‌ایم

لحظه‌های آخر عشاق و حالش دیده‌ایم

هم زمین و آسمان و ماه و خورشید جملگی

با تواضع، یک به یک را بر وصالش دیده‌ایم

ای «فروغ» آئینه‌ایزد نما هست روی او

نور بی پایان او را از زلالش دیده‌ایم

پیر خردمند

لب تشنه یک جرعه آبم به خرابات زان باده لبریز خضابم به خرابات
 دل خسته نیم از سفر عشق که امشب بیدار نشستم که نخوابم به خرابات
 از صحنه گیتی و فضای شب و روزش بی زارم و من مست خرابم به خرابات
 در هر گذری روی کنم منتظر تو گویم بدهد دوست جوابم به خرابات
 باقی بده پیمانہ به بین تشنه لبستم درویش صفت پایه رکابم به خرابات
 ای وارث تیغ علی علیه السلام ای زاده حیدر عفویم بنما روز حسابم به خرابات

اکنون تو «فروغ» همراه آن پیر خردمند
 هوهو کن گو طالب آبم به خرابات

گل نرگس

خوشا آندم که بوی دلبر آید شب هجران و روز غم سر آید
 به دشت و کوه و صحرا لاله کارند گل نرگس معبرتر بر آید
 سحر از گلشن رویش گل آرا گل خوش منظر پیغمبر صلی الله علیه و آله آید
 زفیض مقدمش سر سبز عالم شود آندم که امر حق بر آید
 ملک در آسمان خدمتگذارش به امید رکابش قنبر آید
 حیات خضر یا عیسی بن مریم علیه السلام همه محتاج پور عسکر آید
 رواق آسمان و ملک ایسمان به پاس احترامش گل بر آید
 شوند جمع محبان شاد و خندان که آن نور دو چشم حیدر آید

«فروغ» گردد فدای خاک پایش
 چو یار عاشق گل پرور آید

روز موعود

گر نسیم صبح گاهی بوی دلدار آورد

مشتری باید که کالا را ز بازار آورد

آتش نمرودیان را بین به عالم تا چه حد

ربّ ابراهیم علیه السلام خلیش را به گلزار آورد

حکم فرعون ستمگر بی سبب شد زمرحق

او که با دست خودش موسی علیه السلام به دربار آورد

گر امیر مؤمنان گوید غم خود را به چاه

این بود آهی کز آن بی داد آذر آورد

یک نظر کرد او به درگاه خدا در قعر چاه

از درون چاه یوسف را به بازار آورد

حرف حق گفتن مترس ای هوشمند هوشیار

میثم تمار را بنگر سردار آورد

رو به گلزار طبیعت لحظه‌ای بنگر چنین

غنچه نشگفته بلبل را به گلزار آورد

در مجالس سمی کن باشی حقیقت مستمع

«مستمع صاحب سخن را بر سر کار آورد»

رهبر کون و مکان در انتظار امر حق

روز موعود مقدم او امر دادار آورد

عاشقی را نور ایمان آورد گویا «فروغ»

مهر آل الله چنین با ذوق اشعار آورد

فیض دعا

عالم کون و مکان غرق صفا می بینم
 روشنی دو جهان من زشما می بینم
 چون به صحرا پی تفریح روان می گردم
 سبزه حسن چمن را همه جا می بینم
 نقش رخساره تو بر دل خود حک زده ام
 فاش گویم که در این پرده چها می بینم
 کس ندیدست که چنین محرم اسرار کجاست
 آنچه را هر سحر از باد صبا می بینم
 ظلمت شام غمت نیست مرا تاریکی
 تا به سرچشمه نور تو ضیا می بینم
 کعبه عشق مگر ساخته شد روز ازل
 که سراپای تو را سعی و صفا می بینم
 این بود حکم خدای ازلی مصحف ما
 نصّ قرآن خدا رمز بقا می بینم
 مهدی علیه السلام منتظر ای حامی اسلام خدا
 من تو را عبد حق و وجه خدا می بینم
 به خدائیکه بتو داده چنین جلوه و جاه
 من ظهورت همه در فیض دعا می بینم
 از پس پرده برون آی که «فروغت» گوید
 عالمی را همه در تحت لوا می بینم

کعبه دل

پرده بردار ز سیما که گرفتار توأم
 عاشقم من به خدا عاشق رخسار توأم
 عاشقی سر به بیابانم و هر صبح و مسا
 جلوه کن بر دل من عبد و گرفتار توأم
 هر که را می نگرمت تشنه دیدار تو است
 «من عاشق که خریدار خریدار توأم»
 با نگاهت زدلم عقده تو بگشا ای دوست
 جان من هستی و من عاشق گرفتار توأم
 تار گیسوی تو را می خرم از هجر ولی
 من دلخسته چنان یار و فادار توأم
 گر کشی یا بنوازی تو مرا از غم هجر
 مست میخانه شدم تشنه جویبار توأم
 لحظه آخرم ای نوگل زهرا علیها السلام تو بیا
 که من سوخته دل خسته و بیمار توأم
 به صفای مه رخسار تو ای کعبه دل
 من «فروغم» همه دم عاشق گرفتار توأم

طلعت نیکو

روزگار است گدائی بسر کوی توأم
 تا ابد چشم به راهی به هر سوی توأم
 افتخاریست به کشکول گدائیم مرا
 انتظار طلب طلعت نیکوی توأم
 به خدا هیچ نرود از نظرم دوری تو
 عاشق دیدن آن چهره دلجوی توأم
 چون به هر صبح زخم دم که بیا مهدی علیه السلام جان
 فخر دارم که چنین مست غزلگوی توأم
 شب و روز منتظرم ماه دل آرا تو بیا
 چون بینم مه نو یاد دو ابروی توأم
 زود بشتاب اماما تو به تمجیل بیا
 چون فقیری سر راه رخ نیکوی توأم
 بیش از این عاجز و درمانده خواهی تو مرا
 که در این راه فقط تشنه لب جوی توأم
 عاشق سوخته دل بر تو «فروغ» است همه شب
 اشگ شوق ریزم و چون منتظر روی توأم

خدا کند گه بیائی

نوید ذات یکتایی بیا مهدی بیا مهدی
 چو روی حق تو سیمائی بیا مهدی بیا مهدی
 بدون شبہ و تردید توئی بالاتر از خورشید
 تو نور صبح فردائی بیا مهدی بیا مهدی
 توئی ہم نام پیغمبر ﷺ تو هستی ثانی حیدر
 امید عشق زهرائی ﷺ بیا مهدی بیا مهدی
 تو راز و رمز قرآنی نشان دین و ایمانی
 به هر محفل تو شیدائی بیا مهدی بیا مهدی
 به عشق تو اسیریم ما به پای تو بمیریم ما
 انیس و مونس مائی بیا مهدی بیا مهدی
 شدہ کارم همه زاری نمی دانم کجائی تو
 نشستہ ام به گدایی بیا مهدی بیا مهدی
 وصی انبیائی تو عزیز اولیائی تو
 کجائی یار تنہائی بیا مهدی بیا مهدی
 گل سبز شکوفایی گل بستان طاهائی
 تو مشک عود دلہایی بیا مهدی بیا مهدی
 تو هستی شاه بحر و بر تو هستی معنی کوثر
 «فروغ» چشم زهرائی ﷺ بیا مهدی بیا مهدی

وارث شیر خدا

بارالها رهبر کون و مکان کی خواهد آمد
 کار پرداز زمین و آسمان کی خواهد آمد
 آنکه هم نام محمد ﷺ خاتم پیغمبران است
 وارث شیر خدا اندر جهان کی خواهد آمد
 آنکه اندر روزگار چشم چراغ عالم است او
 حجت حق پورشاه مؤمنان کی خواهد آمد
 آنکه دارد از بنی هاشم نشانی بر عذارش
 یوسف زهرا علیها السلام شه اقلیم جان کی خواهد آمد
 آنکه آمد هستی عالم همه از بهر هستش
 منجی و ملجای هر پیر و جوان کی خواهد آمد
 می کند توصیف او حکم خداوند تعالی
 ناطق قرآن برای انس و جان کی خواهد آمد
 چون شود ظلم و ستم بسیار در این ملک امکان
 آنکه می سازد پر از عدل این جهان کی خواهد آمد
 از قدم نامش به دنیا زد قدم گویا «فروغ»
 مصلح کل مهدی صاحب زمان علیه السلام کی خواهد آمد

شعر نو

کاش زندگی را در طلاطم موج های دریا جستجو می کردیم
 کاش با نوسان عمر برای آمدن مهدی (عج) دعا می کردیم
 غروب، غروب غمگینی است
 شاید این احساس مرا ببرد بسوی ظهور
 کوله بارم قلم و ذره ای عشق است
 دیگر از طوفان بودن دریا هراسی ندارم و این بار می شتابم
 بسوی ظهور پر از عشق

بستر عشق

ساقیا من ز تولای تو مستم شب و روز
 شاد و سرمست به تبرای توهستم شب و روز
 چین زلف تو مرا کرده پریشان ای دوست
 دل خود بر خم گیسوی تو بستم شب و روز
 به گدائی درت چون من سائل به طلب
 بر سر راه تو یک عمر نشستم شب و روز
 قدحم را تو ز سرچشمه می کن لبریز
 بارها تشنه به جوی تو نشستم شب و روز
 وعده امر الهی طلبم هر قدمی
 من عاشق طلب جام الستم شب و روز
 حالیا منتظر و دیده به ره دوخته ام
 ناامیدم منما دل بتو بستم شب و روز
 به خدائیکه بتو داده چنین منزلتی
 می زخم نعره غزلگوی تو هستم شب و روز
 آخر ای ساقی میخانه نظر کن به «فروغ»
 که من آن رهگذر و عاشق و مستم شب و روز

یوسف زهرا علیهما السلام

سوختم ز آتش هجر ای مه ابرار بیا
نگهی کن ز ترحم به من زار بیا
من که دادِ دادخواهی می زنم از جان و دل
یوسف فاطمه علیهما السلام ای زاده کرّار بیا
آنقدر اشگ بریزم که چنان ندبه کنان
ای ولی امر خدا حجت دادار بیا
چون معز الاولیائی و عزیز فاطمه علیهما السلام
در دعای صبح جمعه یار و غمخوار بیا
عمرم آخر همه اندر غم هجران بگذشت
نظری کن دم مرگ از پی دیدار بیا
رحم بنما به من زار شب اول قبر
بهر تنهائی من سید و سالار بیا

باشد امید «فروغ» روز جزا وقت حساب

مهدیا علیهما السلام بهر شفاعت سربازار بیا

نرگس مستانه

بکوی دلبر جانانه رفتم
به عشق نرگس مستانه رفتم
چه می پرسى چه میگوئى دل من
که عاقل آمدم دیوانه رفتم
سبوی عاشقی بر دوشم ای دل
همه دم بر در میخانه رفتم
گرفتم باده هستی به دستم
به عشق ساقی و پیمانان رفتم
به صحرای شقایق تا سحرگاه
به دنبال گل و گلخانه رفتم
نسیم دل گشای عطر گلهای
به همراهش چنان فرزانه رفتم
شنیدم نغمه بلبل بگفتا
ز هجر یار خود از لانه رفتم
سحر باد صبا از کوی دلبر
خبر دارم نمود مردانه رفتم
ندای پور پیغمبر صلی الله علیه و آله شنیدم
به سوی اُستن حنانه رفتم
به بیمن وارث آل پیمبر
به گرد شمع چون پروانه رفتم

«فروغا» گو به عالم از غم یار

ز چشم دشمن بیگانه رفتم

شفیع دو سرا

پسر شیر خدایی تو معزالاولیائی

تو معزالاولیائی پسر شیر خدایی

به خدا بس است جدائی چه شود اگر بیائی

چه شود اگر بیایی به خدا بس است جدایی

به همه نظر نمائی تو ز لطف و رحمت حق

تو ز لطف و رحمت حق به همه نظر نمائی

تو ولی کبریائی تو شفیع دو سرائی

تو شفیع دو سرائی تو ولی کبریائی

سنبل ارض و سمائی تو به اذن حق تعالی

تو به اذن حق تعالی سنبل ارض و سمائی

تو امام ماسوائی تو رئوف و مهربانی

تو رئوف و مهربانی تو امام ماسوائی

تو وصی مصطفائی تو عزیز مرتضایی

تو عزیز مرتضائی تو وصی مصطفائی

چه شود اگر بیائی به دعای صبح جمعه

به دعای صبح جمعه چه شود اگر بیائی

چه شود نظر نمائی به «فروغ» دل شکسته

به فروغ دل شکسته چه شود نظر نمائی

مدال افتخار

ز طفلی عاشقی دیرینه بودم ز شیر مادرم عشقت ربودم
 ز احسان وجود مادر خویش گرفته رونق از تو تار و پودم
 توئی هم نام نامی محمد صلی الله علیه و آله مدال افتخاری بر صمودم
 در این دنیا تمام هستیم را فدای نام نیکویت نمودم
 به هر محفل شده ورد زبانم عزیز فاطمه علیها السلام گفت و شنودم
 به زیر پرچم سبز محمد صلی الله علیه و آله ز نسیم دم در قیام و در قعودم
 ثنایت را همیشه از دل و جان به تعجیل ظهورت می سرودم
 یقین دارم در آن یک لحظه عمر نگاهم بر تو ای بود و نبودم
 یقین کن سر فرازی در قیامت قبولت می نمایم از جنودم

«فروغا» نیک و بد کردی اگر تو

بگیری حاصل نیک از وجودم

زائر گویش

سحر بوی نسیمی را ز عطر روی او دارم
 که از بوی دل آویزش به هر جا گفتگو دارم
 خدا قسمت کند روزی شوم من زائر گویش
 که ذوق دیدن رویش به چشمم آرزو دارم
 بود او یوسف زهرا علیها السلام ولی خالق یکتا
 دعای عهد را دائم به لطف حق از او دارم
 الا ای ماه کنعانی مرنجان خوشه چینی را
 که من از خرمن کویت غباری پیش رو دارم
 به روز و شب بگریم از فراق تا سحر گاهان
 شدم عاشق که از هجر تو بغضی در گلو دارم
 تو را سوگند دهم بر مادرت زهرای علیها السلام مرضیه
 براتم را کنی امضا نگاهت آرزو دارم

«فروغ» اندر قیامت منتظر باشد شوی یارش

در آن صحرای وانفسا کلامی با وضو دارم

لوح سینه

منم که نقش جمال تو را به سینه کشیدم

به غیر نقش تو را من به چشم خویش ندیدم

اگر چه تشنه‌ام از قطره‌ای زجوی وصال

و لیک مستم از آن می‌که از است چشیدم

امید هست به عالم فروغ روی تو بینم

منور است دو چشمم که نور روی تو دیدم

به شوق مکتب تو می‌زنم به سینه و سر

زسوز شوق لقایت به کوی تو به رسیدم

زطرف سبزی کوی تو با نسیم خوشم من

که بوی گل به سحر من زمقدم تو شنیدم

به بسوی پیرهن عنبرین یوسف کنعان

به غیر روشنی دیده نیست روی امیدم

خدا کند رسد آن روز با صفای ظهورت

شوم مرید شما کین به لوح سینه کشیدم

سرود حافظ خلوت نشین «فروغ» این است

«که بی رخ تو فروغ از چراغ دیده ندیدم»

طوق ابرو

کمند طوق ابرویش صفایش را نمی دانی
 نگاه چشم زیبایش حیایش را نمی دانی
 خم موی پریشان و دو زلف عنبرینش را
 زحکمت اندرین دنیا بهایش را نمی دانی
 جمال قد رعنائی پری رخساره او را
 بود الگوی بی همتا که تایش را نمی دانی
 بیا بنشین بیک لحظه در آن خلوت سرای او
 یقینت می شود حاصل لقایش را نمی دانی
 غبار راه نیکویش اگر قسمت شود روزی
 شفا بخش دل ریش است عطایش را نمی دانی
 اگر یکقطره اشگ ریزد از آن چشمان زیبایش
 جهان زیر و زبر گردد جزایش را نمی دانی
 همه دنیا بود کنعان و یعقوبش بود اسلام
 بگرید زار زار هر دم نوایش را نمی دانی
 گذر کن طرف جویبارش کنار صخره اش بنشین
 بنوش آب گواریش صفایش را نمی دانی
 نسیمی می وزد هر دم زکوی حضرتش اما
 در آن صبحی که انفاس هوایش را نمی دانی
 سحر بشنو زکویش نغمه داوودی او را
 بگوش صوت دل آرا ندایش را نمی دانی
 گنه کاران دهند سوگند ورا بر ما درش زهر ع
 به او بخشند در آن صحرا رضایش را نمی دانی
 طلب کن صبح هر جمعه دعای ندبه او را
 بسوز از ماتم هجرش بقایش را نمی دانی
 ظهور او شود پیدا اگر روزی از آن کعبه
 رسد گوش فلک صوت رسایش را نمی دانی

ندا آید که جاء الحق گرفته صحنه گیتی

«زهق الباطل» آن سوز دعایش را نمی دانی

ببرون آرد چنان از قبر تن آن نابکاران را

بگیرد انتقام از آن دو تایش را نمی دانی

بر آرد تیغ برآتش دمار از ناکسان آنروز

خدا داند در آن لحظه سزایش را نمی دانی

«فروغا» منتظر در امر حق باشد جهان یکسر

زمانیکه کند در بر ردایش را نمی دانی

جذبه عشق

روزگاریست که من در طلب کوی توام

روز و شب در طلب چهره دلجوی توأم

می روم ره به وجودی که تو همراه منی

چونکه من واله و حیران دو ابروی توأم

آخر ای دوست ترحم به من از مهر و وفا

بی وفا بودم اگر عاشق گل روی توأم

حالیا منتظرم منتظر مقدم تو

من پریشان شده و واله گیسوی توأم

روزم آخر به سیاهی بگذشت از غم هجر

ظلمتم شد ورعم دیده به هر سوی توأم

جذبه عشق تو را می طلبم هر سحری

اندر آن موجب غفران که دعا گوی توأم

حجت بن الحسن علیه السلام ای منتظر امر خدا

فخر دارم به جهان ریزه خور کوی توأم

آخر الامر روم سوی دیار دگری

تا قیامت به خدا تشنه لب جوی توأم

چشم گریان «فروغ» مست تولای تو بود

تا به فردا به خدا عاشق آن روی توأم

عاشق دیدار

هر جمالی که بدیدم به او یار شدم هر کلامی که شنیدم گرفتار شدم
 از غم هجر بسی ناله و زاری کردم تا که از پرده چشم خبر دار شدم
 ظلمتی گشت از آن مردمک دیده مرا حالیا از غم خود دیده خونبار شدم
 هر کجا می روم آخر تو به همراه منی من ندانم ز چه رو نالایق دیدار شدم
 پیش ازینم مپسند در ره تو خوار شوم پیش احباب تو بنگر که زاغیار شدم
 گر شب و روز روم بر در میخانه بدان غیر جام می تو از همه بیزار شدم
 من پریشان شدم از زلف پریشانی تو هستیم را تو بگیر چونکه خریدار شدم
 شود آیا که مه روی تو بینم روزی و زغم هجر رخت خسته و بیمار شدم
 یار گوید که «فروغ» غم بر بیگانه مخور
 آشنای توأم و عاشق دیدار شدم

آستین معرفت

ای گل زهرا علیها السلام ز هجرت دیده گریانم چو شمع
 شمع آسا سوختم تا جان برافشانم چو شمع
 حلقه‌های چنین زلفت می برد از دل قرار
 اینقدر از دوری خود دل مسوزانم چو شمع
 طاق ابروی صنم سیمای تو ایزد نماست
 جلوئه آینه حق نور تابانم چو شمع
 صد چو خورشید فلک را برتری ای نور حق
 ای منور از جمالت دیده و جانم چو شمع
 آستین معرفت داری تو ای روح دعا
 طالع بختم بیا سر در گریانم چو شمع
 می زخم گل نغمه عشق وصال روز و شب
 تا بگیرد نوری از تو رشته جانم چو شمع
 هر زمان گوئی «فروغا» ورد لب داری سخن
 در شب تارم تو باشی مونس جانم چو شمع

گنجینه قرآن

مهدیا ای جان وای جانان من
 برتر از شمس جهان ای نور حق
 مخزن گنج علوم هر دو کون
 در غم تو بی سر و سامان شدم
 عمر من پایان شد از هجر رخت
 آفرینش را تو می باشی سبب
 خان و مانم گو دهم در راه تو
 گنج مهر خود نهادی در دلم
 می زخم آتش به راهت هستیم
 پادشاه کشور ایمان من
 نور دیده مردم چشمان من
 معنی گنجینه قرآن من
 چون تو می باشی سر و سامان من
 ای چراغ عمر من ای جان من
 رایت و هم پرده ایمان من
 تحت فرمان تو خان و مان من
 کردی آباد این دل ویران من
 کز تو باشد چون نباشد آن من

من «فروغ» دم زخم تا زنده ام

از تو ای آغاز و ای پایان من

فیض دعا

پرده بردار گل رخسار تو را بویم و بس
 جای هر گام تو را زشگ بصر شویم و بس
 ساقیا راهنمای ره میخانه توئی
 من گم کرده ره آخر ره تو بویم و بس
 قدحی را طلبم من ز تو ای ساقی عشق
 جامه جرم در آن رطل گران شویم و بس
 در سحر گاه کنم سیر و سفر در ره عشق
 چو نسیم گل عشق در ره تو رویم بس
 هر کجا می روم و هجر تو را می نگرم
 حالیا امر تو را فیض دعا گویم و بس
 خوشم آنروز روم سوی دیار دگری
 لحظه رفتن از این دار گل تو بویم و بس
 قلم طبع چنین صبح و مسابنگارد
 محضر عشق تو را لطف خدا جویم و بس
 حجت الله معظم توئی ای رهبر خلق
 به «فروغ» کن نظری مدح تو را گویم و بس

مظهر ذات خدا

ای نور چشم عاشقان یکدم مرا دلشاد کن
 اندر مسیر عاشقی عشق مرا آزاد کن
 ای صورت لطف خدا ای کعبه دلها بیا
 بر گرد کعبه خطبه‌ای ای خوش بیان ایراد کن
 ای مظهر ذات خدا ای منبع جود و سخا
 از هجر تو ویران شدم ویرانه را آباد کن
 افتاده‌ام مستانه مست اندر ره میخانه‌ات
 از جرعه‌های ناب خود ساقی مرا تو راد^(۱) کن
 از مدح تو دم می‌زنم تا زنده‌ام اندر جهان
 آخر دم جان دادم روح مرا فرزاد کن
 ای دلبر شیرین من گردیده‌ام فرهاد تو
 هستم ز عشقت کوه کن لطفی بر این فرهاد کن
 ای مهدی صاحب زمان وی مصلح عالم بیا
 عمرم گذشت در این جهان در آن جهانم شاد کن
 آیینه‌ای زد نما ای عشق ذات کبریا
 آن شب که تنها می‌شوم یکدم مرا تو یاد کن
 ای نور چشم انبیاء وی نور چشم اولیاء
 در خانه تاریک من نوری در آن ایجاد کن
 با این همه تقصیر من فردا به میزان عمل
 چشمم بسوی لطف توست ای منتظر امداد کن
 ای هادی راه بشر کن بر «فروغ» خود نظر
 از تو مدد خواهد به حشر بر حال او فریاد کن

محرم اسرار

خم ابروی تو چون قبله دادار من است

حلقه دیده تو محرم اسرار من است

مردمان نظرت آینه سر خداست

چشم حق بین تو اندر پی افکار من است

خواب من را به ربود گر گل رویت سحری

بوی گل هر سحری قاصد ہشیار من است

تار گیسوی تو را من به دو عالم ندہم

چین زلفت به خدا تحفه بازار من است

رخ زیبای تو شد روشنی صبح و مسا

پرتوت روشنی لحظه ایوار من است

قامت سروروان تو چه سایه فکن است

سایه مهر و وفایت همه جا یار من است

جلوہ روی تو و خال عذارت صنمی

خال گندموش تو مرکز پرگار من است

دم جان دادن من ماہ منیرم تو بیا

نگہت راحت جان دادن و دیدار من است

شب تاریکی و تنہائیم ای نور خدا

نور تو روشنی قبر و شب تار من است

روز محشر کہ بجوشد غضب قہر خدا

مہر سیمای تو در رحمت دادار من است

گو «فروغا» به جهان تا دم جان دادن جان

حُرمت مکتب تو منشأ اشعار من است

تیغ عشق

بیا ای نور چشم ما توئی صاحب لوای ما
 منور از گل رویت شود بزم و سرای ما
 به وصلت آرزومندیم به هجرت مبتلا گشتیم
 به اذن حق بدست آور دل غم مبتلای ما
 به غیر از تو در این عالم کسی نبود نوید حق
 یقین عیسی علیه السلام بود چاکر بر فرمانروای ما
 همه عالم رمه گردد به عشق چون شبانی تو
 مخواه گرگی به پوست میش برد لطف و صفای ما
 بیا ای ساغر هستی در میخانه بگشا تو
 بده جامی از آن باده بدست اقبای ما
 دوی درد ما درد است اگر نوشیم بدست تو
 که نبود در همه عالم از این خوشتر دوی ما
 به تیغ عشق اگر خواهی بگش ما را در این عالم
 کنیم شکرانه نعمت که گردد خون بهای ما
 تو سلطانی «فروغ» سائل بود اندر سرای تو
 کرم بنما بگو فردا بود او هم گدای ما

لاف بیهوده

گر بود عمر به میخانه روان خواهم شد
 مست آن باده رندان جهان خواهم شد
 به خرابات مغان گر بروم باده بدوش
 بی خود از جام می پیر مغان خواهم شد
 گر زخم حلقه به در بر در میخانه دوست
 حلقه کوب در صاحب نظران خواهم شد
 بر در خانقه و صومعه و دیر و کنشت
 حاجب درگه آن سروروان خواهم شد
 به زخم کوس انا الحق به سر چوبه دار
 همچو منصور علی گوی زمان خواهم شد
 لاف بیهوده زدم لایق میخانه نیم
 نعره زن تا دم مرگ از دل و جان خواهم شد
 آخر الامر زخم نغمه به آهنگ رباب
 به امیدیکه در آن کو به امان خواهم شد
 مشو حرمان تو «فروغ» از سر امید بگو
 مورد عفو خدای دو جهان خواهم شد

روی ماه دل ربا

ای یگانه مظهر ذات خدا	وی گل باغ بهار مصطفی ﷺ
یوسف زهرا ﷺ امام منتقم	وارث تیغ علی ﷺ شیر خدا
آفرینش جملگی پابست تو	ای که هستی نور چشم انبیاء
انجم آرای سما محبوب حق	معنی قرآن و رمز هل اتی
شهره آفاق و فخر روزگار	رهبر شایسته ارض و سما
ای یگانه منجی ایام دهر	کن به تعجیل ظهور خود دعا
روی ماهت تا به کی از من نهان	امر حق خواهد مرا از تو جدا
دیدگان من به راهت مانده است	یوسفا جانم بقربانت بیا
روز و شب لحظه شماری می کنم	تا ببینم روی ماه دل ربا

لحظه جان کندن ای روح «فروغ»

ای معز الاولیا مهدی ﷺ بیا

گل‌های طاها

سحر عاشق به عشق می‌گفت ای محبوب بی‌همتا
 دلم انسی به غیر از تو دگر بر کس نمی‌گیرد
 تمام تار و پودش را دهد در راه عشق او
 اگر دل بر دل کس داد هرگز پس نمی‌گیرد
 ره دیر مغان پوید سر شب تا سحر گاهان
 مگر جوید مرادش را راهش بس نمی‌گیرد
 کنار شاخسار گل جفای خار بود بسیار
 خوشا گل‌های طاها هیچ خار و خس نمی‌گیرد
 نوای چهچه بلبل رسا و بس بود زیبا
 ولیکن این چنین صوتی به خود کرکس نمی‌گیرد
 زبان الکنت گوید «فروغا» عشق اگر داری
 که این طبع سخن را از من نورس نمی‌گیرد

جفای روزگار

من نمی‌گویم چها از هجر یارم می‌کشم من همی گویم جفای روزگارم می‌کشم
 من نمی‌گویم چرا عاشق بسوزد سالها من همی گویم زعشق اوست دارم می‌کشم
 من نمی‌گویم کجائی ای عزیز مصطفی صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ من همی گویم که من نقش نگارم می‌کشم
 من نمی‌گویم چه روزی امر داور می‌رسد من همی گویم در آدینه قرارم می‌کشم
 من نمی‌گویم که چون دارم لیاقت بهر او من همی گویم مدال افتخارم می‌کشم
 من نمی‌گویم «فروغا» تو نداری انتظار
 من همی گویم فراق روی یارم می‌کشم

بر سر بازار تو

چشم عالم سوگرفت از پرتو رخسار تو
 روشنی بخش دو عالم پرتو انوار تو
 اختر و شمس و قمر در تحت فرمان خدا
 همچو پروانه به گرد نقطه پرگار تو
 جان نالایق کنم قربانی اندر راه دوست
 گر دو صدها کشته گردم بر سر بازار تو
 در میان دوستان و در کنار دشمنان
 عقل سرگردان و حیران گشته از ایثار تو
 چهره ات آئینه حق گشته‌ای نور خدا
 عیسی علیه السلام مریم از این رو عاشق دیدار تو
 از طلوع آفتاب و تا غروب آفتاب
 هر کجا نوری به تابد باشد از انوار تو
 مه نبینم گر ببینم نور رویت در قمر
 لیلة القدر است نزول وحی در کردار تو
 گفتگوی هر کسی باشد در این ایام دهر
 روز و شب اندر دعا در محضر دادار تو
 ای فروغ دیده زهرا علیها السلام تویی منجی دهر
 سائلی باشد «فروغ» در درگاه دربار تو

باعث لیل و نهار

عطر سیمای تو دارد بس نویدی از بهار
 می کند روشنگری فردا که گردد بر قرار
 شمس این ارض و سمائی نوری از نور خدا
 رهنمای انس و جانانی باعث لیل و نهار
 ای که نور و جلوۀ تو باشد از بهر خدا
 زین جهت کون و مکان دارد امید انتظار
 شور عشقت در سرم هر لحظه غوغا می کند
 تا کنند مدح و ثنایت محضر پروردگار
 اشگ خونین جگر ریزم در این دار جهان
 در دعای صبح جمعه تا رسم بر وصل یار
 با نگاهی می توانی عالمی بی خود کنی
 کن نگاهی بر نگاهم ای عزیز کردگار
 جان چه باشد لایق تو تا که قربانت کنم
 گر دو صد بارت فدا کردم شود جانم نثار
 گفتم از هجر تو عمری می خورم خون جگر
 وعده امر الهی کی کند دل بر قرار
 می شود عدل الهی حکم فرمای جهان
 بعد از آن ظلم و جفاهائی که شد در روزگار
 ای خوش آن روزی که آید بانگ جاء الحق ز تو
 در کنار کعبه گردد از لسانت آشکار
 ای که دانی من چسان باناکسان سر می کنم
 ای جلال حق بکن دشمن زیون با ذوالفقار
 گیرم از آهم بسوزد این دل شوریده ام
 جای دارد خون بگیریم چون سحابی در بهار
 آخر از غصه هلاکم می کنی جانان من
 غم ندارم چون به مهرت گشته ام امیدوار
 ای فروغ دیده زهرا علیها السلام «فروغ» از عشق تو
 می سراید شعر نور در ظلمت شبهای تار

اسیر عشق

نور سیمایش دو عالم را منور کرده است
 خلق و خویش محفل ما را معطر کرده است
 هر که می‌سازد بنائی در بهشت از بهر خود
 عاشق او خانهٔ دل آن دلبر کرده است
 پرده‌ائی بر چهره‌اش روشنتر از شمس جهان
 کز نقابش دیدگان را سوی خودتر کرده است
 حلقه‌های چین زلفش آورد بر دل هوس
 چون خدا هر تار مویش زیب و زیور کرده است
 مردمان چشم او آئینه ذات خداست
 این چنین آئینه را او بحر و در بر کرده است
 هر که خاک پای او را بوسه داده از ادب
 بر گدایانش ورا محبوب و سرور کرده است
 از در میخانه‌اش هر کس که جامی بر گرفت
 در صف رندان نشست و یاد دلبر کرده است
 در خرابات مغان هر کس اسیر عشق اوست
 چشم به راهی عاقبت او را مکدر کرده است
 گلشن کویش زگل باشد همیشه نوبهار
 صورت ما را زعطرش حق مضمون کرده است
 هر کجا نوری به تابد نقطهٔ پرگار اوست
 با شجاعت عالمی را او مسخر کرده است
 ای که می‌دانی لوای نصرتش با رمز حق
 بر فراز کشور دل حُب داور کرده است
 غم مخور هرگز «فروغ» او می‌رسد فریاد تو
 لحظهٔ جان‌کندنت چون حق مقرر کرده است

مقصود یزدان

غم گساران را بگو غمخوار قرآن خواهد آمد
 صاحب ما مونس قلب پریشان خواهد آمد
 آنقدر دل دادگانش در دعای عهد و ندبه
 العجل گویند خدا کی جان جانان خواهد آمد
 داغداران انتظارش انتظاران داغدارش
 یوسف زهرا علیها السلام گواه امر سبحان خواهد آمد
 دیده گریان همه شب زنده دارانش خدایا
 اشک می ریزند کی آن ماه کنعان خواهد آمد
 سینه سوزانند همه دل دادگان عشق مولا
 دارند امیدی ولی حیی مئان خواهد آمد
 بی پناهان در پنااهش دوستاران دوستارش
 در طواف کعبه آن مقصود یزدان خواهد آمد
 در سحر گاهان «فروغم» طالب دیدار اویم
 یوسف زهرا علیها السلام امید بی پناهان خواهد آمد

آوای قرآن

زنید گل نغمه شادی همه پیرو جوان امشب
 که بی پرده برون آید شه اقلیم جان امشب
 خداوند داده مولودی که از لطفش همه عالم
 شده شور و شغف بر پا زمین و آسمان امشب
 چه مولودی جهان گستر بود هم نام پیغمبر صلی الله علیه و آله
 که از یمن وجودش گشته بلبل نغمه خوان امشب
 گشود چشم بر جهان آندم جلی شد صوت زیبایش
 «نُرید و آن نَمُن» آوای قرآن و بیان امشب
 نمود ایراد خطبه او بیان دلنشین دیگر
 «زهق الباطل و کان زهوقا» را به جان امشب

ز شرق جان نرجس در تجلی گشته خورشیدی
 که از انوار او گردد فروزان آسمان امشب
 خداوندا چنین عیدی عطا کردی محبان را
 شده میلاد مسعود امام انس و جان امشب
 زیمن مقدمش امشب بیت العسکری روشن
 جمال مهدی علیه السلام زهرا علیها السلام شده شمس جهان امشب
 در این ایام شورانگیز عجب لطف و صفا دارد
 فدای او «فروغ» گردد میان ذاکران امشب

جمکران

ای سرفراز عالم امکان ولی عصر
 وی تا ابد تو حامی قرآن ولی عصر
 ای منجی دو عالم و ای رهنمای ما
 بر انس و جان تو رهبر ایمان ولی عصر
 هستند عاشقان همه شیدای کوی تو
 در جمکران به دیده گریان ولی عصر
 خدمتگذار و دیده به ره هم صدای تو
 دست دعا به درگه منان ولی عصر
 تعجیل در ظهور نما ای ولی امر
 ای مهر جوی این دل سوزان ولی عصر
 دارم هوای کعبه و باشم کنار تو
 بی تو مخواه کعبه ام ای جان ولی عصر
 بُودم امیدها به نواهای گرم تو
 لب را گشابه جمله یاران ولی عصر
 اکنون اگر به دیده ندیدم جمال تو
 بنما جمال خود به دم جان ولی عصر
 گرید «فروغ» به شام و سحر از برای تو
 از هجر رویت ای مه تابان ولی عصر

وارث‌گزار

سحر از گلشن فردوس بوی یار می‌آید
 زهی از گلستان عشق گل بی خار می‌آید
 به امید گل رویش نشستم بر سر کویش
 که آن رعنا گل زیبا مه ابرار می‌آید
 به هر کوی و به هر بر زن زخم دم از ولای او
 یقین دارم زامر حق گل دادار می‌آید
 همه کون و مکان در آرزوی مقدمش روزی
 مسلم پور زهرا رضی الله عنها زاده مختار می‌آید
 در این دنیا کسی جز او نباشد منتقم هرگز
 به گیرد انتقام عترت اطهار می‌آید
 برون آرد چنان از قبر ثانی و دگر قنفذ
 بگوید می‌ندانسی وارث کزار می‌آید
 «فروغا» منتظر هستی شب و روز در ره جانان
 مُرادت می‌شود حاصل زهی دلدار می‌آید

چشم حق بین

هر آن کس در سحر بیدار گردد	ز انفاس خوشش هشیار گردد
ز طاعت در دل شب با خدایش	در آن خلوت سرا اخیار گردد
به هر جا بنگرد با چشم حق بین	به دنبال مه ابرار گردد
تماشا می‌کند هر لحظه شاید	غلام درگه ستار گردد
کسی که بار همت بسته بردوش	سزاوار است مرید یار گردد
گاهی سر در گریبان فکر مطلب	کند سیری که با اسرار گردد
هر آن عاشق تواند عشق ورزد	یقین او لایق دیدار گردد

«فروغا» در جهان نامت بماند

اگر شمرت قبول یار گردد

دامن دلبر

گفتم آندم خواهد آمد دامن دلبر بگیرم (۱)
گفت آری اذن آندم بساید از داور بگیرم
گفتم اینک می‌نشینم بر سر راه تو ای دوست
گفت دائم در رهم باش تا تورا منظر بگیرم
گفتم اندر دفتر عشاق نام خود نویسم
گفت نام عاشقان دیباچه دفتر بگیرم
گفتم از هجران تو سوزم سراپا همچو شمع
گفت پروانه توئی تا محفل دیگر بگیرم
گفتم این دیده کنم دریا ز حسرت هر شب و روز
گفت قطره قطره اشگت را چو زیب و زر بگیرم
گفتم آخر سوزم از این تشنه کامی تا قیامت
گفت کامت را برآرم جامی از کوثر بگیرم
گفتم عاشق گر شدم مست ولایم همچو میثم
گفت من هم از سردار جسم تو در بر بگیرم
گفتم آید با ظهورت وعده روز الستم
گفت بنگر تا به گیتی محشر دیگر بگیرم
گفتم از آن ناکسانیکه خیانتها نمودند
گفت آری آن دو تا را بین چنان کیفر بگیرم
گفتم از آن روز عاشورا و میدان شهادت
گفت روزی انتقام شاه بی لشکر بگیرم
گفتم ای فریادرس دارد گناهای «فروغت»
گفت آزادی او از مادر اطهر بگیرم

جان به کف

من به خاک قدم دوست فدا خواهم شد

جان بکف منتظر امر خدا خواهم شد

خواهم از درگه حق گر بروم دیر مغان

از ره عشق در آنجا به صفا خواهم شد

در سحرگاه کنم سیرو سفر در ره عشق

اندر آن ظلمت شب عبد خدا خواهم شد

توتیای بصرم می‌کنم آن گرد رهش

قسمتم گر بشود نور ضیا خواهم شد

طُـرَةُ زلف پریشانی او می‌نگرم

بهر تعجیل ظهور دست به دعا خواهم شد

تا قیامت به خدا دم زخم از غصه هجر

چونکه از سوز غمش بی سرو پا خواهم شد

آخر ای دوست مرا یک نگهی گر نکنی

لازم آتش در روز جزا خواهم شد

جیره خوار کرم حضرت معصومه علیها السلام منم

کشته و طالب خون شهدا خواهم شد

نقش بسته به لوایش همه آئین خدا

گو «فروغا» به جهان عبد لوا خواهم شد

ید بیضا

مژده آید عاشق او در سرش سودای اوست

جان عاشق مست از آن عشق روح افزای اوست

مژده مژده روزی آن محبوب رب العالمین

می رسد آنکه هر آن دل منزل و مأوای اوست

آنکه آید این جهان را خرم و احیا کند

کوه و صحرا زیر چتر سایه والای اوست

مژده آید ساقی میخانه صهبای عشق

می کند مست آنکه چشمش در پی سیمای اوست

چونکه آید می نوازد خاطر دل خسته گان

خستگی آرد برون از هر دلی شیدای اوست

مژده آید دیده ها را مست چشم خود کند

دیده هائیکه ز حسرت در ره فردای اوست

مژده آید تا کند اجرای فرمان خدا

آنکه دشمن در دم صمصام بی پروای اوست

دادخواهی می کند از قاتلان مادرش

چون امید مادر و یا آنکه از آبای اوست

گوئیا آید بخون خواهی دشت کربلا

آنکه نام منتقم بر قامت رعنای اوست

مژده آید تا کند حق را زباطلها جدا

روز رستاخیز «فروغا» در ید بیضای اوست

ولی نعمت

تو سلطانی همه آفاق بود تحت لوای تو
 اگر شاهی کند دعوی همی باشد گدای تو
 سلیمانی و من حاجب بدرگاه تو ای مولا
 قبولم کن به دربانی کنم شکر خدای تو
 هر آنکس خانه می‌سازد به رضوان از برای خود
 ولی من خانه دل را کنم دولت سرای تو
 شب و روزم به دنبالت ازین صحرا به آن صحرا
 بگردم کوه به کوه نالم چو مرغان در هوای تو
 هوای کوی تو دارم به درگاه خدا نالم
 اگر عمرم شود چون نوح بگیریم در دعای تو
 بریزم اشگ تا روزی رسد امر حق یزدان
 کنار کعبه تا آید ندائی از ندای تو
 گذشتم از همه هستی به راحت ای ولی نعمت
 شدم حیران و سرگردان به راه تو برای تو
 بس است این هجر غم افزا به وصلت آرزو دارم
 بیا ای جان جانانم سرو جانم فدای تو
 خیال عاشقی را من اگر در خواب می‌بینم
 سزا نبود کنم غیر از درون دیده جای تو
 لباس سلطنت زیبنده اندام تو گردید
 امیر کشور دل هستی و دل گشته جای تو

خیال نقش رخسارت هماره در نظر دارم
 گل روی تو را بویم سحر از آشنای تو
 بدم عشق افتادم که از بند بلا جستم
 به حمداله که یک عمری ز منم دم از ولای تو
 اگر چه قطره‌ای هستم به دریای تو پیوستم
 شوم در بحر تو موجی اگر گردد رضای تو
 ره دیر مغان پیویم به دنبالت هنوز جانا
 کنم گُحل بصرای دوست غبار خاک پای تو
 زدم مهر ولایت را به پیشانی مهر تو
 مدال افتخار من بود نور ضیای تو
 دواى درد مى‌خواهم بنوشم از کدام باده
 که درد عشق را دُرد است برای من دواى تو
 اگر جامی به دست آرم روم میخانه رندان
 نشینم در صف رندان در خلوتسرای تو
 فروغ دیده دل ز مهرت روشنی گیرد
 ز دُرّ شب چراغ تو مرا دادند ولای تو
 شبی آئی شوی یارم بگویی ای فلان چونی
 کنم شکر خداوندی از آن مهر و وفای تو
 نشستم بر سر راه تو ای مجری دین حق
 نگردم ناامید هرگز من از چون و چرای تو
 خورم خون جگر عمری برای دیدن رویت
 بیا ای یوسف زهرا علیهم السلام بقربان صفای تو

ولی دار بقا خواهم چو منصور و چو میثم‌ها
 که حلق آویز می‌گردم بر آن دار بقای تو
 مخواه خونابه بس ریزم ز هجر روی تو مولا
 بس است دیگر کشم دوری در این عصر لوای تو
 ظهورت می‌شود پیدا اگر روزی بر کعبه
 رسد گوش فلک صوت رسای جانفزای تو
 روی اندر کنار تربت پاک رسول حق
 بگیری خنجر از جدت بود اذن خدای تو
 ندا آید که «جاء الحق» گرفته صحنه گیتی
 «زهق الا باطل» آن سوز فرازی از دعای تو
 برون آری چنان از قبر تن آن نابکاران را
 دو ملعونی که سیلی زد به مام بی نوای تو
 بر آرد تیغ برانت دمار از ناکسان آنروز
 خدا داند در آن لحظه بود حکم رضای تو
 اگر گویم مدیحی را به عشق آل پیغمبر علیهم‌السلام
 کنم نوحه سرایی من در آن نغمه سرای تو
 «فروغا» لحظه آخر بگیری دامن لطفش
 بگو ای دوست محتاجم بر آن لطف و عطای تو

مهدی یا ابا صالح علیه السلام

نادیده شوی دیده بر دیده عیان روزی
 و زامر خدا گشتی غمدیده نهان روزی
 از چاه بیا بیرون ای یوسف کنعانی
 بی پرده به امر حق صاحب الزمان روزی
 بدبخت تر از بدبخت آنکس که ندارد هیچ
 از حب ولای تو فردای همان روزی
 مهر و مه روشنگر زیبا بُت سیمین بر
 در گوشه بتخانه گوئی تو اذان روزی
 از مهر تو می گردد این چرخ و فلک وانگه
 ابروی کمانیت رنگینه کمان روزی
 از آه غمت خورشید سوزان شده در دوران
 وز تیغ تو بریانی می شود جهان روزی
 ای مهر وفا گستر بالاتری از اختر
 بازا تو به امر حق ای مونس جان روزی
 یکسر همه عالم سر در خط فرمانت
 بی سر همه لب تشنه سر چشمه آن روزی
 سردار سزدارت سردار بلند رفرف
 آید ز نسیم صرصر الحق به زبان روزی
 هم عیان و هم پنهان ای باعث هر هستی
 پابست تو هست عالم تا عصر زمان روزی
 تنها گل سبزی تو ای سبزه زیبا پوش
 سرسبز همه صحرایت گردد دو جهان روزی
 شمع و گل و پروانه هم عاقل و دیوانه
 در محضر تو باشند با منتظران روزی
 چشمان «فروغ» دارد از درگه تو امیّد
 گـرـدد روان او چون آب روان روزی

خورشید و قمر

به پشت ابر خورشید و قمر پنهان نمی ماند
 طلوع صبح صادق در سحر پنهان نمی ماند
 نوید عشق از گفتار عاشق می شود گویا
 چنان امر خدای دادگر پنهان نمی ماند
 سفر کرد یار ما روزی به امر حی سبحانی
 امید است یار ما در این سفر پنهان نمی ماند
 شود نازل دگر بار کوثر قرآن در عالم
 که از آل رسول حق پسر پنهان نمی ماند
 ظهور یوسف زهرا علیها السلام همی گویند نزدیک است
 و چون طولانی است اما خبر پنهان نمی ماند
 به روید هر گلی خوشبو به اذن حضرت داور
 که بوی عطر در کوه و کمر پنهان نمی ماند
 بر آید امر یزدانی به تعجیل فرج روزی
 نوید فتح جانان بشر پنهان نمی ماند
 زکعبه می شود پیدا جمال یوسف زهرا علیها السلام
 نوای صوت قرآنش دگر پنهان نمی ماند
 منادی می زند فریاد «جاء الحق» در این عالم
 جمال او دگر از هر نظر پنهان نمی ماند
 «فروغا» لب ببند زین راز پر شور و شرر اینک
 دل سنگ عاقبت از این شرر پنهان نمی ماند

محافل انس

به بهانه گدائی من دل شکسته ایم
 من دل شکسته ایم به بهانه گدائی
 بودم زآشنائی همه شب به درگه تو
 همه شب به درگه تو بودم زآشنایی
 تو منائی تو صفائی شده ام اسیر کویت
 شده ام اسیر کویت تو منائی تو صفائی
 نظری به مانمائی تو ز رحمت تعالی
 تو ز رحمت تعالی نظری به مانمائی
 چه شود اگر بیائی تو به هر محافل انس
 تو به هر محافل انس چه شود اگر بیائی
 به بهانه گدائی به زخم چو حلقه در
 به زخم چو حلقه در به بهانه گدائی
 چه خوش است اگر بیائی به دهی به دل نوائی
 بدهی بدل نوائی چه خوش است اگر بیائی
 به خدا بس است جدائی تو بگو که در کجائی
 تو بگو که در کجائی به خدا بس است جدائی
 تو امید کربلائی تو امام انس و جانی
 تو امام انس و جانی تو امید کربلائی
 تو به روز بی نوائی به «فروغ» نظر نمائی
 به فروغ نظر نمائی تو بروز بی نوائی

میخانه عشق

این دل غم‌دیده روزی غمگساری می‌کند
 بر در میخانه عشق حلقه داری می‌کند
 باده نوشی می‌کند از عشق یار خویش را
 مستی او در پی عشق آه و زاری می‌کند
 چون خماری می‌رود بر دیدن ساقی عشق
 عشق می‌آید به رندی غمگساری می‌کند
 وعده امر الهی می‌رسد پیک سفر
 روح بر وصل نگارش بی‌قراری می‌کند
 زندگی در این جهان دارد معما ای بشر
 این معما بهر خود لحظه شماری می‌کند
 می‌رسد با ترش روئی از سفر ای بی‌خبر
 قابض الارواح علیه السلام زره صید شکاری می‌کند
 ای خوشا بر حال مستی می‌شود مست علی علیه السلام
 بی‌خود از خود می‌شود هر دم خماری می‌کند
 لحظه پرواز روح آری اگر نیکو بود
 روح را مهر علی علیه السلام آن لحظه یاری می‌کند
 خانه تاریک و تنگ نبود سرای گور تو
 نور انوار علی علیه السلام آنجا گذاری می‌کند
 شد مسیر عشق «فروغا» گر مدار کائنات
 ماه کنعان در دل ما بی‌قراری می‌کند

لحظه آخر

می‌روم بر در میخانه گرفتار شوم
 حلقه کوب در آن ساقی و دلدار شوم
 عاشق و مست و خرابم دم جان دادن جان
 همچو منصور غزلخوان به سردار شوم
 مست میخانه عشقم به ره دیر مغان
 تا در آن ره ز خداوند مددکار شوم
 بروم جز ره رندان به سر کوی دگر
 چون خماری به ره دوست گرفتار شوم
 حالیا از غم هجر ناله و فریاد کنم
 تا که از رنج فراق خسته و بیمار شوم
 عقل و عشقم زده‌اند هر دو به صحرای جنون
 چه خوش است آن دم جان بخش که هشیار شوم
 به خرابات مغان گر بروم نیست عجب
 خواهم از خواب گران لحظه‌ای بیدار شوم
 رستم از راه خود ای دوست گرفتم ره تو
 با نگاهی ز تو من محرم اسرار شوم
 آخر الامر زخم نغمه به آهنگ رباب
 تا در آن می‌کده من عاشق و هشیار شوم
 لاف بیهوده به بازار ندارد قیمت
 تا زمانی که مگر شُهره بازار شوم
 راه عشق است «فروغا» که ورا پایان نیست
 چون اگر با دل بشکسته خریدار شوم

وارث حیدر

چنان سرمست و شیدایم به جز ساغر نمی بینم
 میان دوست و هم دشمن چرا داور نمی بینم
 برو ای عقل حیرانی بگو از من چه می خواهی
 که من مست می نابم تو را دیگر نمی بینم
 ترحم کن روم از دست سرو جانم زبس نالد
 دوی درد می خواهم ز درد بهتر نمی بینم
 روم در بحر بی پایان میان موج طوفانها
 نگر در عمق آن دریا به جز گوهر نمی بینم
 اگر با مردم چشمم به هر سوئی نظر دارم
 به غیر از روی تو دیگر از آن خوشتر نمی بینم
 زهر بابی گذر کردم زدم فالی بنام تو
 به جز رمز ظهور تو بر آن سر در نمی بینم
 بر آید امر یزدانی شود اعیاد ربانی
 در آن صبح ظفر غیر از رخ انور نمی بینم
 چو برتر از ملک آید در این ملک ملک شاهی
 به حق سوگند یاد آرم از این بهتر نمی بینم
 جهان گردیده ام اکنون تو را نادیده ام ای دوست
 اگر بینم تو را روزی ز تو برتر نمی بینم
 به درد عشق بی درمان فتادم از غم هجران
 برای دیدن رویت چرا چاکر نمی بینم
 حقیقت گر تو می خواهی حقیقتها ی حق با اوست
 به حق گوئی و حق جوئی از او برتر نمی بینم
 خطاکارم گنه کارم نمی دانم که می بینم
 که چون روشن دلان روزی جز آن منظر نمی بینم
 دل تنگت «فروغ» دارد گواهی از نوید حق
 به روز واپسین جز وارث حیدر نمی بینم

اجابت با هوست

عاشقان از خم می خواهش بی جا نکنند

جام ابریق به غیر از می صها نکنند

مست می گر بشوند بر گله لب وا نکنند

«عاشقان غیر خدا هیچ تمنا نکنند»

(مست حقند و به سر فکرت سودا نکنند)

هر چه آید زره دوست بگویند چه نکوست

در ره دین الهی و پی حکمت اوست

شکر ایزد بنمایند که اجابت با هوست

«دل به بستند چنین طایفه بر حضرت دوست»

(کوته از دامن او دست تولا نکنند)

می کنند طوف حرم هر شب و روز چون محتاج

تا فدایی بشوند بر سردار چون حلاج

در ره دوست کنند هستی خود را تاراج

«بی نیازند زمخلوق و به خالق محتاج»

(در پیر مردم دنیا قد خود تا نکنند)

عاشقانی که نوای نی و دف آوردند

به میان معنی آیات صَحَف آوردند

ز قیامت خبر از حکمت صف آوردند

«عاشقان دولت جاوید بکف آوردند»

(بنده گشتند به جز طاعت مولا نکنند)

زین جهت جمله از این دار جهان می گذرند

در ره دین خدا از سر و جان می گذرند

بعد هر حادثه با زخم زبان می گذرند

«عاشقان در ره معشوق زجان می گذرند»

(زین فداکاری خود وحشت و پروا نکنند)

به جهان داده چو حق منشأ تقدیر قضا

مکتب عشق بود زنده زخون شهدا

تا قیامت زده‌اند چنگ به ریسمان خدا

«دل چو آینه بری داشته از کبر و ریا»

(کینه در سینه نگیرند و من و ما نکنند)

فکر باطل نکنند منکر داور نشوند

خدمت خلق کنند بنده کافر نشوند

پای میزان عمل مورد کیفر نشوند

«لحظه‌ای غافل از اندیشه دلبر نشوند»

(درد خود جز به در دوست مداوا نکنند)

شو به درگاه خداند «فروغا» تو رضا

زین جهان گذرا رو همه با حمد خدا

تا روی نزد خداوند به اخلاص و صفا

«ای «سماوی» تو رضا باش به تقدیر قضا»

(عاشقان شکوه به مخلوق زیکتا نکنند)

عزیز زهرا علیها السلام و علی علیه السلام

دلبر و یار من توئی دست من و عطای تو

اندر کنار من توئی دست من و عطای تو

ای بت نازنین من مهر تو در جبین من

عز و وقار من توئی دست من و عطای تو

جمله جهان بدست تو آوای من زهست تو

نور مزار من توئی دست من و عطای تو

قبله راز من توئی منشاء دلها کوی تو

ضامن نار من توئی دست من و عطای تو

بباعث افتخار من ای گل روزگار من

لاله عذار من توئی دست من و عطای تو

شمس ولای من توئی نور خدای من توئی

ماه تبار من توئی دست من و عطای تو

روح روان من توئی جان جهان من توئی

عشق و شرار من توئی دست من و عطای تو

دل بی قرار من توئی، عاشق زار تو منم

راه گذار من توئی دست من و عطای تو

جود و سخای من توئی مهر و وفای من توئی

دار و ندار من توئی دست من و عطای تو

عاشق و دیوانه منم دشمن بیگانه منم

مونس و یار من توئی دست من و عطای تو

عاشق کوی تو منم بیمار روی تو منم

صبح بهار من توئی دست من و عطای تو

نیست به دهر دوی من گرندهی شفای من

کاشف کار من توئی دست من و عطای تو

راز بقای من توئی نور ضیای من توئی

لیل و نهار من توئی دست من و عطای تو

تاب و توان من توئی ورد زبان من توئی

عشق کبار من توئی دست من و عطای تو

آینه دار تو منم سردار دار تو منم

آخر قرار من توئی دست من و عطای تو

مشی و مرام من توئی جان کلام من توئی

یار و نگار من توئی دست من و عطای تو

منکه ندیده‌ام تو را پیدا کنم تو را کجا

مولا کنار من توئی دست من و عطای تو

«فروغ» دیده‌ی نبی عزیز زهرا علیها السلام و علی علیه السلام

شعر و شعار من توئی دست من و عطای تو

فخر بشر

بارالها گل عشق سنبل گلخانه کیست

این جهان منتظر نرگس مستانه کیست

عاشقانش همه دل سوخته در هر گذری

مردم چشم همه در پی جانانه کیست

دولت کشور دل فخر بشر حجت حق

پرده غیبت او امر دلیرانه کیست

صدف بحر کرم در ره طوفان بلا

مگر آن در شرف گوهر یکدانه کیست

وارث حضرت پیمبر ﷺ و زهرا علیها السلام و علی علیهما السلام

غیبت و نهضت او در دل دیوانه کیست

گل نرگس که صفا داده به هر انجمنی

عطر و بوی گل گلخانه زکاشانه کیست

شمع سان سوخت هر آن انجمنی از غم هجر

دل آن غمزدگان همزه پروانه کیست

صبح آدینه فقط کعبه مقصود بنگر

بانگ تکبیر بنگر کین زخواخانه کیست

در بیابان مغان باده بدوشند همه

تا به بینی نظر لطف به پیمانۀ کیست

میگساران همه مستند «فروغ» در پی دوست

یارب آن دوست مگر ساقی میخانه کیست

شیرازۀ دفتر

هر زمان پرتوگری دارد به دوران نور چشم
 روزگاری در جهان گردد نمایان نور چشم
 هر زمان نقش خیالی می نگارم نقش اوست
 چون گل روی محمد ﷺ گردد عنوان نور چشم
 از جمال اوست هر نقشی که آید در نظر
 کی شود از پرده دیده فروزان نور چشم
 دلربا چشمی دل از اهل دو عالم می برد
 ارمغان هر دو عالم مونس جان نور چشم
 می کشم آهی چنان از دل برای روی او
 تا بگیرم نور دل از نور سبحان نور چشم
 توتیای دیده می گردد غبار کوی او
 می شود روزی در این عالم نمایان نور چشم
 گر نباشد عشق وی در ما نگیرد جان قرار
 بی قراری می کند جانا بتو جان نور چشم
 دیده خونبار دارم از غم هجران او
 گریه زاری می کنم تا حتی الامکان نور چشم
 می کنم شیرازۀ دفتر و را ایام عمر
 راز و رمز من بود مجری قرآن نور چشم
 دوش گفتم می زخم بانگ رحیل از سوی او
 لاجرم آید نوای او زمیدان نور چشم
 می زخم فالی به عشق حضرت رب جلیل
 می شود معنا نوید حیّ منّان نور چشم
 ای فروغ دیده زهرای ﷺ پیغمبر ﷺ بخواه
 نوری آید بر «فروغ» بی فروغ زان نور چشم

سیمای احمدی

ای دل عمر خود را در خواب ناب تو بنگر
 وزگردش زمانه در پیچ و تاب تو بنگر
 خواهی اگر به بینی سیمای ماه دلبر
 سیمای احمدی را چون آفتاب تو بنگر
 از نور پرتو تو کون و مکان منور
 با دیده دل خود در ماهتاب تو بنگر
 آن گنج مخزن علم خواهی اگر بیابی
 اسمای حق سبحان در بوتراب تو بنگر
 چشم دلت تو بگشا دیده زغیر فرو بند
 آن یار غایت را در اضطراب تو بنگر
 آیینه دلی را مشکن خیال عشق است
 روشن دلی اگر تو و آنکه حجاب تو بنگر
 دیر مغان تو خواهی میخانه را نظر کن
 رندان همه در آنجا مست و خراب تو بنگر
 جامی زیاده لبریز در کوی میفروشان
 ساقی اگر تو خواهی در شیخ و شاب تو بنگر
 اینگونه می «فروغا» خواهی اگر چو رندان
 درویش صفت نظر کن خیر و ثواب تو بنگر

صبح صادق

ایکه اندر پرده داری تو زحق اسرارها
وی که هستی در جهان سالار بر سالارها
ای خیال نقش تو در سینه‌های سینه سوز
وی جمالت گل‌عذار و سُنبُل گلزارها
بس عطا داری به عالم از ره مهر و وفا
کرده‌ای این مرهمت بر دوستانت بارها
دل زده هر کس به دریا تا بجوید گوهری
از میان بحر تو چون دُر کند گوشوارها
چونکه باشد این جهان در پیش چشمت یکنظر
ذره‌ای بینی که افتاده تو از انبارها
آفتاب صبح صادق شمس این گردون توئی
پرتو انوار تو تابد به هر ایوارها
خسته‌گان را نیست طاقت از برای هجر تو
در خیالند تا شوند سردار چون تمارها
سرفرازان در دو عالم زیر سر دارند بلند
لاف بیهوده کسان دارند بسر دستارها
هر کسی پیموده ره آخر به مقصودش رسید
بهر او گردد میسر هر زمان دیدارها
کاش بودم خار گلزار ولایت در جهان
می‌شدم خار گل بی خار در گلزارها
افتخار دارند گدایان درت در روزگار
چون نظر داری بر آنها می‌کنی ایثارها
عشق اگر داری «فروغا» گریه کن از هجر او
تا شوی ایمن زدوخ از تمام نارها

نور علی علیه السلام

روزگاریست در این دار بدم افتادم
 زین الم تا به فلک رفت چنان فریادم
 ای فلک ظلم چرا بر من غمدیده کنی
 «رام شو تا بدهد طالع فرخ زادم»
 چاره‌ای نیست بسوزم غم بیهوده خورم
 غم ایام زجا کننده چرا بنیادم
 ناامیدم مکن ای سر خداوند کریم
 راضی هستم به قضا گر به دهی بر بادم
 رفتم از دست چنان عمر گران مایه گذشت
 اندرین دشت مگر تیشه به دست فرهادم
 خوشم از مهر پدر شیوه مادر به جهان
 که عجبین کرده مرا حُب ولایت زادم
 خوشم از نور ولایتی بروم در عرصات
 همره نور علی علیه السلام همره وی دلشادم
 روز آخر که به جوشد غضب قهر خدا
 لطف او می‌کند از قهر خدا آزادم
 تا نفس هست به جا ذکر تو شد ورد «فروغ»
 گو علی علیه السلام کرده مرا در دو جهان آزادم

قضای روزگار

شها مهر تو دیگر از دلم بیرون نخواهد رفت
 قضای روزگار آخر از این گردون نخواهد رفت
 قضای روزگار بهم که از اول رقم خورده
 چه سازم بهر این تقدیر که چون افسون نخواهد رفت
 مرا قسمت همین باشد بسوزم اندرین عالم
 خوشم روزی از این عالم دلم پر خون نخواهد رفت
 روم اندر خرابیات مغان روزی به اذن حق
 بود قانون اذن او که بی قانون نخواهد رفت
 بگیرییم باده از رندان ز سرمستی شوم نالان
 به عشق روی مه رویان دلم بی چون نخواهد رفت
 ز من چون بانگ جاء الحق که تا جان در رمق دارم
 حیات جاودان یابم نفس بیرون نخواهد رفت
 شبی بر عشق می گفتم که ای معشوق بی همتا
 دلم بی تو از این دنیای سرگردون نخواهد رفت
 به زن نقش خیال او «فروغا» بهر شیدائی
 کزین عالم بدون او کسی اکنون نخواهد رفت

روح اعظم

نور چشم ماسوائی یا علی مرتضیٰ علیه السلام

محرم اسرار حق و جانشین مصطفیٰ صلی الله علیه و آله

شیعه ثانی عشر دارد مدال افتخار

پیرو دین محمد صلی الله علیه و آله هست زمر کبریا

نیست مقبول خدا اندازه یک مو خلاف

هر که دارد ذره‌ای شک بر ولای مرتضیٰ علیه السلام

آیه‌های مصحف حق وصف او باشد تمام

هفت هیکل را بنام او بخوان صبح و مسا

گر محب خاندان هستی تو با شایستگی

پیش دونان خم مشو ای تابع آل عبا

یوسف زهرا علیها السلام عزیز مرتضیٰ علیه السلام ظاهر شود

برتر از شمس و قمر آیینه ایزد نما

روح اعظم نور حق سبط محمد صلی الله علیه و آله باشد او

شیر میدان عمل همچون شه خیر گشا

از ازل نور وجود او بود حق الیقین

مقصد و مقصود عالم اوست تا روز جزا

«لافتی الا علی لاسیف الا ذوالفقار»

مرد میدان نیست جز مهر رسول کبریا

روز آخر چون بیاید وارث تیغ دو دم

برق تیغ او کند هر عالمی را با صفا

یادگار مرتضیٰ علیه السلام آخر ولی کردگار

ناخدای قلم پر خون دشت کربلا

چهره او آشکارا می شود روزی «فروغ»

صحنه گیتی به غیر از او ندارد رهنما

خون بها

چشم امیدم اما ما بر تو و ایثار تو
 هستی من گشته شاها عاشق دربار تو
 می زخم دست ادب بر سینه در این روزگار
 تا کنم اجرای فرمان همه افکار تو
 چون در این عصر زمان جز تو ندارم غمگسار
 می زخم خود را به آتش بهر یک دیدار تو
 روز و شب دم می زخم ای یوسف زهرا علیها السلام بیا
 چون جهان در انتظار ایده اسرار تو
 گر بیائی زمر حق قبل از وقوع آخرت
 می شود دنیا گلستان از همه رفتار تو
 صبح آدینه بود روز ظهورت در جهان
 از کنار کعبه آید نغمه کردار تو
 از دل خاک آوری بیرون تن آن دو پلید
 انتقام گیرد از آنها با زوی قهار تو
 انتقام خون هفتاد و دو تن در راه عشق
 گیرد از کفار عالم صحنه پیکار تو
 خون بهای جدّ مظلومت حسین علیه السلام تشنه لب
 شافع روز قیامت می شود ایثار تو
 شاد و گردد زین عمل صدیقه اطهر ز تو
 هم پیمبر صلی الله علیه و آله هم علی علیه السلام هم عترت اطهار تو
 انتظار دارد «فروغت» از ره مهر و وفا
 شامل عفو تو گردد در بر دادار تو

مرغ عشق

چون مرغ عشقی از قفس تا آشیان پروا کنم
 گر آبرو خواهم من از بیگانگان پروا کنم
 با سرفرازی می‌کنم اندیشه در کون و مکان
 عشق تو را اندر دلم با نغمه‌ای شیدا کنم
 از جان و دل دم می‌زنم خود را به آتش می‌زنم
 تا اینکه در هر انجمن مدح تو را انشاء کنم
 من عاشق روی توأم مشتاق ابروی توأم
 گردم به گرد این جهان شاید تو را پیدا کنم
 ای مونس درماندگان وی یاور بیچارگان
 از عشق تو در هر زمان بیگانه را رسوا کنم
 هر صبح جمعه ندبه‌ای دارم به عشق نام تو
 شاید به چشم خود نظر بر قامت رعنا کنم
 ای نور چشم مصطفی وی یوسف زهرا علیها السلام بیا
 با تو معز الاولیا سوز دعا بر پا کنم
 بر نام پاک تو قسم سطورم من از هجران تو
 هر محفلی گردد بپا زاشگ بصر دریا کنم
 انگشت عبرت بر دهان زان خال هندوی توأم
 ای هاشمی اصل و نسب خون در رخت اهدا کنم
 هم نام ختم الانبیاء هستی تو ختم الاولیا
 صاحب لوای دین حق فرمان تو اجرا کنم
 با شرط اینکه هر زمان اندر دعای صبح و شام
 باشی «فروغا» نوحه خوان هر مشگل تو وا کنم

ماه منیر

اندرین عمر اگر روی تو بینم چه شود

گل سرخی زگلستان تو چینم چه شود

شدم ارباب رجوع بر در هر خانه زدم

که تو امضا کنی ار دفتر دینم چه شود

به خورم خون جگر کز غم تو ماه منیر

که بیائی برهانی ز چینم چه شود

لحظه‌ای روی نما ای پسر شیر خدا

کنی آرام اگر قلب حزینم چه شود

همچو رندان بروم بر در میخانه عشق

حلقه گوشم کنی آنجا به نشینم چه شود

کافر کوی توأم بساده نشین ره تو

برد آنجا رخ تو گر دل و دینم چه شود

زملک برتر و در ملک ملک شاه توئی

بشوی ضامن روز واپسینم چه شود

زکنار کعبه‌ای صاحب خانه تو بیا

بزند فجر اگر صبح یقینم چه شود

منکه با عشق زخم نغمه به آهنگ رباب

گر به تأیید تو افتد که چینم چه شود

همچو حافظ تو «فروغ» گوی که در روز جزا

«گر دهی جای بفردوس برینم چه شود»

حلقه دار

دل میگیرید که با غمزدگان یار چه کرد
 دیده بگشا و ببین میثم تمار چه کرد
 کن نظر بر سر دار و بنگر حلقه دار
 تا به بینی تو که منصور سردار چه کرد
 حالیا ای که تویی در طلب دیدن یار
 خضر ماتم زده آخر پی دیدار چه کرد
 فوران کرد زتنور بلا آب روان
 بنگر نوح نبی با دل افکار چه کرد
 آتش ظلم و ستم شعله گرفت بهر خلیل
 بهر آن شعله بگو عاشق ستار چه کرد
 دل ماتم زدگان در پی هر نقش و خیال
 نقش یوسف در آیینه دلدار چه کرد
 خم ابروی وی و سلسله موی پریش
 زلف غارت زده او سر بازار چه کرد
 برتر از شمس بود چهره نورانی او
 مظهر ذات خدا وارث کرار چه کرد
 اشگ عشاق روان است به هر صبح و مسا
 دل بشکسته بر حضرت دادار چه کرد
 آتش فرقت او زد شرری بر دل و جان
 بهر تقدیر قضا آه شرر بار چه کرد
 لحظه آخر عمر هر که بود عاشق او
 سفر روح بر یار وفادار چه کرد
 دل حافظ «فروغ» از شرر عشق بسوخت
 «یار دیرینه به بیند که با یار چه کرد»

دفتر شعرم

در این دنیا رود تا کی فغان و آه و فریادم
 زبس آه و فغان کردم نه رفت نام تو از یادم
 الا ای یوسف زهرا علیها السلام گل امید طاهائی
 منم خاری به گلزارت وجودت کرده آبادم
 بریزم اشگ حسرت ای امید شیعه در عالم
 برای دیدن رویت تمام هستیم دادم
 همی گویم خداوندا کجاست هم نام پیغمبر صلی الله علیه و آله
 شود جانم فدای او خدا داند که دلشادم
 کنم شیدائی او را به جان مادرش زهرا علیها السلام
 قبول او اگر گردد رسد روزی بفریادم
 اگر تقدیر می باشد روم روزی از این دنیا
 به عشق او دهم جانم که حق روز ازل دادم
 مدال افتخار من شود گر دفتر شعرم
 که هر شیرازه او می کند از بند آزادم
 «فروغا» ناله سر کن بهر تاریکی در آن عالم
 شود نوری عیان بر تو که گویی دوست کرد یادم

بیا مهدی (عج) گل زهرا علیها السلام

خیال نقش رخسارت هماره در نظر دارم

به عشق دیدن رویت سرشگ از دیده می بارم

تو سلطانی همه آفاق بود تحت لوای تو

اگر شاهی کند دعوی همی باشد گدای تو

به درگاه خدا نالم هوای کوی تو دارم

سر شب تا سحر گاهان نگاهی سوی تو دارم

اگر حق خانه خود را مُقامی ^(۱) خواست برای تو

دل بشکسته من هم بود دولت سرای تو

اگر جامی به دست آرم روم میخانه رندان

نشینم در صف رندان برای دیدن جانان

کنم شکر خداوندی از آن مهر و وفای تو

بیا ای یوسف زهرا علیها السلام بقربان صفای تو

بیا مهدی (عج) گل زهرا علیها السلام

منتظر امر خدا

روزگاریست من ماتم زده گریان توأم
 روز و شب در طلب سفره احسان توأم
 می روم دیر مغان در صف رندان جهان
 چونکه از روز ازل واله و حیران توأم
 خم ابروی تو در کون و مکان کشت مرا
 واله زلف دو گیسوی پریشان توأم
 آخر ای دوست ترحم به من از مهر و وفا
 من شیدا به سر خوان تو مهمان توأم
 باغبانی به گلان چمن هر دو سرا
 فاش گویم که یکی خار گلستان توأم
 جذبه عشق تو را می طلبم هر سحری
 عاشق دیدن آن چاه زرخدان توأم
 حجت ابن الحسن علیه السلام ای رهبر شایسته من
 تا صف حشر غلامی زمحبان توأم
 روزم آخر به سیاهی بگذشت از غم هجر
 ظلمتم شد ورعم دیده به احسان توأم
 چشم گریان تو است منتظر امر خدا
 من خسته بفدای دل نالان توأم
 آخر الامر روم سوی دیار دگری
 اندر آنجا به یقین در صف پیمان توأم
 کن در این دهر «فروغا» بگو تا دم مرگ
 فخر دارم به خدا ریزه خور خوان توأم

فروغ دیده زهرا علیها السلام

همی در انتظارم تا بگیری دست من فردا
 شوی ضامن برای من به نزد خالق یکتا
 در آن صحرای پرغوغا نباشم دست و پا بسته
 خجل گردم زافکارم در آن صحرای وانفسا
 نظر کن بر من و یکدم مرا با خود تو وامگذار
 که ترسم عاقبت بی توشه آیم اندر آن صحرا
 تو می دانی نخواهم من که بی تو زندگانی را
 به هر سوئی نظر دارم ببینم قامت رعنا
 از آن ترسم به من گوئی برو از من چه می خواهی
 زیبانم لال می گردد میان مردم دنیا
 دعای ندبه می خوانم به هر جمعه بچشم تر
 عنایت از تو می خواهم عنایت کن گل زهرا علیها السلام
 مرا باور نمی آید که از من رو بگردانی
 توئی حلال مشکله رثوف مهربان جانا
 هر آنکس خانه می سازد به رضوان از برای خود
 کنم دولت سرای تو در عالم کشور دل را
 اگر چه قطره ای هستم به دریای تو پیوستم
 به گرداب و به طوفانها شدم موجی از آن دریا
 بکش تیغ از نیام خواهم به دست تو شوم قربان
 ولی بگذر ز تقصیرم به جان مادرت زهرا علیها السلام
 اگر شیئی شکسته شد ندارد ارزشی دیگر
 ولی دل بشکند قیمت کند پیدا به دو دنیا
 فروغ دیده زهرا علیها السلام محبان را به کن یاری
 زهی در عالم حاضر زهی در عالم فردا
 مشو نومید «فروغ» هرگز به زن بر طبل بی عاری
 بگو با عشق مولائی به زن مطرب ربابت را

صحنه بازار

با که گویم که در این شهر مرا یاری نیست
 عصر غیبت به جهان صحنه بازاری نیست
 بسر و سینه زخم زین غم جانسور و گداز
 بر من خسته بجز دیده خونباری نیست
 یارب آن رهبر شایسته مظلوم کجاست
 غیر از او در دو جهان محرم اسراری نیست
 سبز و خرم دو جهان می شود از مقدم او
 چونکه در غیبت کبری گل گلزاری نیست
 گره افتاده از این غم به همه کار جهان
 ای گشاینده بیا غیر تو دلداری نیست
 شب و روز در صف رندان خرابات روم
 غیر میخانه تو درگه و درباری نیست
 در دم آخر عمر من شیدا تو بیا
 غیر یک لحظه دیدار مرا کاری نیست
 طالب نور بود منزل تاریک شبی
 اندر آن ظلمت غم غیر تو انواری نیست
 روز آخر که بجوشد غضب قهر خدا
 فاش گویم بخدا غیر تو غمخواری نیست
 گو «فروغا» زطفیل که جهان گشت به پا
 که در این دایره جز نقطه پرگاری نیست

هم ترازوی محمد ﷺ

آفتابی سر زند از برج هستی در جهان
 نور او تابنده تر باشد ز شمس آسمان
 جبرئیل داد این بشارت بر تمام انس و جان
 کی بشر فخر دو عالم آمده ماه زمان
 هم ترازوی محمد ﷺ هم امیر مؤمنان
 منجی این روزگارست مهدی صاحب زمان ﷺ
 صحنه گیتی چو خرم می شود از نای او
 مردم چشم همه بر نرگس شهلای او
 تا ببیند یک نظر سرو قد رعنائی او
 چون نباشد در جهان معرفت همتای او
 اوست هم نام محمد ﷺ خاتم پیغمبران
 منجی این روزگارست مهدی صاحب زمان ﷺ
 در ظهورش عالم هستی شود غرق صفا
 می شود هر دیده ای از نور او مست ولا
 از قدمش هر دلی اندر جهان سوی خدا
 عاشقانش می شوند مشتاق روی مصطفی ﷺ
 روی زیبای محمد ﷺ آشکارا در جهان
 منجی این روزگارست مهدی صاحب زمان ﷺ
 برتر از خورشید و ماه و اختر هفت آسمان
 شهریارشش جهت نور دل پنج مه رویان
 افتخار چار عنصر آیه های هر سه عنوان
 شُهره جان دو عالم حجت یکتای منان
 وارث دین محمد ﷺ یاور بیچارگان
 منجی این روزگارست مهدی صاحب زمان ﷺ

احمدی علیه السلام علم و علی علیه السلام ثانی و زهرا علیها السلام و حسن علیه السلام خو
 چون حسین علیه السلام مشتاق و زهد عابدین علیهم السلام را گفتگو
 فضل باقر علیه السلام فیض جعفر علیه السلام موسی کاظم علیه السلام چو ابرو
 هم رضا علیه السلام و هم تقی علیه السلام و هم نقی علیه السلام و عسکری علیه السلام رو
 مهدی علیه السلام آل محمد صلی الله علیه و آله چشم و جان شیعیان
 منجی این روزگارست مهدی صاحب زمان علیه السلام
 عسکری علیه السلام پور عالم عالم نقی علیه السلام جود جواد
 هم رضا علیه السلام و موسی علیه السلام و هم جعفر علیه السلام و باقر علیه السلام عباد
 وراث خون حسینی که به ذلت تن نداد
 صبر و حلم مجتبی علیه السلام، زهرا علیها السلام و حیدر علیه السلام عدل و داد
 یادگاری از محمد صلی الله علیه و آله هم امام انس و جان
 منجی این روزگارست مهدی صاحب زمان علیه السلام
 آنکه در امر ظهورش خود همیشه در دعا
 امر آمد بر من و توزین جهت صبح و مسا
 در دعای عهد و ندبه دم به دم گوئیم بیا
 بهر خونخواهی خون هر شهید کربلا
 پور زهرای علیها السلام محمد صلی الله علیه و آله حافظ و مجری قرآن
 منجی این روزگارست مهدی صاحب زمان علیه السلام
 می وزد هر خوش نسیمی از هوای کوی او
 می رسد از روزن دیوار و در چون بوی او
 گل شکوفا می زند از مقدم نیکوی او
 عالم هستی «فروغا» عاشق ابروی او
 اشبه الناس محمد صلی الله علیه و آله رهبر کون و مکان
 منجی این روزگارست مهدی صاحب زمان علیه السلام

انتظار آید بسر

زندگی در این جهان با عاشق شیدا خوش است
 عشق او اندر حریم قرب او ادنا خوش است
 در بیابان حجاز و انتظار روی دوست
 عاشق دلخسته را در وادی صحرا خوش است
 حمد بی حد خدای لامکان در هر دلی
 وقت احرام در کنار حجت یکتا خوش است
 دیده سر بسته کن با دیده دل کن نظر
 در طواف کعبه همراه مه طاها خوش است
 مروه را سعی و صفا کردن بیاد کوی او
 آب زمزم جرعه‌ای از ساغر صها خوش است
 عاشقان اندر منا و مشعر و رکن و مقام
 دیده عشاق و سرو قامت رعنا خوش است
 بهر محرم بوی گپل گردد حرام در نزد حق
 حج مقبول من و تو با گل مولا خوش است
 بعد تقصیر جان خود را می‌کنم اهدای او
 عید قربان جان فدای یار بی همتا خوش است
 در کف حجاج سنگ و خانه شیطان هدف
 غرّش سنگ یگانه منجی دنیا خوش است
 در مقام حجر اسماعیل علیه السلام و بوسه از حَجَر
 یاد هم نام محمد صلی الله علیه و آله شافع فردا خوش است
 تشنه گان کوی حمزه علیه السلام همزه صاحب زمان علیه السلام
 وادی طور اُحد یا سینه سینا خوش است
 در مدینه حالیا اندر حریم مصطفی صلی الله علیه و آله
 پایای پور حیدر یوسف زهرا علیها السلام خوش است

چار امامان بحق خفته در ان وادی عشق
 بهر مشتاقان شود آنجا اگر مأوا خوش است
 اشگ غم ریزد ز چشم زائر ام البنین
 گر برات کربلا را او کند امضا خوش است
 ای مدینه هر کسی دارد فغان با این امید
 تربت پنهان زهرا علیها السلام را کند پیدا خوش است
 کسی شود امر خدا آید نماید بر ملا
 آنکه گیرد انتقام از قاتل زهرا علیها السلام خوش است
 از دل خاک آورد بیرون تن آن دو پلید
 تا کند اثبات امر حئی یکتا را خوش است
 او بگردد انتقام از قاتلان جد خویش
 حکم قرآن را کند با هر کدام اجرا خوش است
 انتظار آید بسر روزی «فروغا» زمر حق
 روز معیاد خدا و محشر کبری خوش است

جمال آفتاب

از افق سر می زند روزی جمال آفتاب
می دهد روزی ما حق از قبال آفتاب
عالم کون و مکان در انتظار روی او
تا رسد امر خدای لایزال آفتاب
می زند خود را به آتش هر کسی در این جهان
صبح و شام خواهد طلوع بی مثال آفتاب
مهر و ماه و اختر این چرخ گردون کز ادب
می کنند فرمانبری اندر قبال آفتاب
بستگی دارد همه ذرات عالم تا ابد
بر وجود بی نظیر و چون کمال آفتاب
می رسد عصر قیام و انقلاب روزگار
سرفراز است آنکه گردد در خیال آفتاب
صبح صادق می رسد با این نشان گویا «فروغ»
از افق سر می زند روزی جمال آفتاب

خوش خبر

ای نسیم سحر از کوی ره یار بیا
آنقدر دل تو مسوزان و مکن خون جگرم
رحم کن بر من دلخسته تو از رحمت حق
بی امل از گه تو من نروم در عرصات
چکنم امر خدا کرده چنین با دل من
بزنم کوس انا الحق به سر چوبه دار
آخر الامر روم سوی دیار دگری
دارم امید کرم از تو و از خالق تو
سفر روح کنم در حرم خلوت یار
خوش خبر باش تو از مرکز پرگار بیا
صبح دم از حرم یار وفادار بیا
رحمت حق سوی ایوار من زار بیا
حاشا.. ز تو ای بر همه سالار بیا
ای تسلای دل راز نگهدار بیا
اندر آن لحظه به امداد گنه کار بیا
لحظه رفتن من وارث کرار بیا
بهر تنهایی من نیّر دادار بیا
اندر آن وادی طور ای مه ابرار بیا
روز آخر که بجوشد غضب قهر خدا

ثابت و سیار

امروز دل ریشی زبازار گله دارد
 زین غفلت ما دیده خونبار گله دارد
 عفت به کجا رفت در این غیبت کبری
 بازادی تو هر دلی غمخوار گله دارد
 بیشتر زده‌ائی بر دل زهرای علیها السلام پیمبر صلی الله علیه و آله
 زین خاطرها عصمت اطهار گله دارد
 یک لحظه نظر کن بنگر کرده خود را
 زین کرده یقین حجت دادار گله دارد
 بر تربت پاک شهدا تو نظری کن
 از فطرت تو سید سالار گله دارد
 در پرده چرا حجت یکتای خدا شد
 شاید زچنین صحنه رفتار گله دارد
 یک لحظه بیا تو به نصوح کن تو دوباره
 غفار زهر شخص گنه کار گله دارد
 از غیر فرو بند تو این دیده خود را
 بی شبهه از این دیده تو یار گله دارد
 ای دیده برو در گذر یار وفادار
 بی سیر تو آن یار وفادار گله دارد
 ای یوسف زهر علیها السلام تو بیا زمر خداوند
 از غیبت تو هر دل هشیار گله دارد
 دارد چو «فروغ» نقش خیال تو بسینه
 کز دوری تو ثابت و سیار گله دارد

گردش ایام

جز نقش تو بر سینه من نقش دگر نیست

غیر از ره کوی تو مرا سیر و سفر نیست

با خنده دشمن چه کنم مهدی (عج) موعود

در جنگ و جدل بی تو مرا فتح و ظفر نیست

اخیار همه اندر طلب امر ظهورت

چون منتقمی جز تو به اغیار بشر نیست

در هر گذاری پای نهادم من و دیدم

جز نام تو نامی بر آن کوی و گذر نیست

در امر ظهورت تو دعا کن چو من زار

چون بی تو دعا کردن من هیچ اثر نیست

غیر از غم تو نیست مرا غم به دو عالم

عمریست که از هجر تو جز خون جگر نیست

سوزم من دلخسته کزین گردش ایام

از بهر من زار چرا رفع شرر نیست

از پیچ و خم کوی تو من باک ندارم

در سعب عبور ره تو هیچ خطر نیست

از پرده غیبت تو بیا یوسف زهرا علیها السلام

چون از غم هجر تو مرا نور بصر نیست

غیر از هوس دیدن روی تو در این دهر

دیگر هوسی بهر «فروغت» بنظر نیست

سرای خلوت

عاشق ز عشق رویت شیدا بود همیشه
هر دیده در ره تو بینا بود همیشه
دلخسته یک سر مو در راه عشق اگر بود
در پیچ و تاب زلفت کوشا بود همیشه
اندر ره تو عاشق غوغا کند شب و روز
هم چون دعای ندبه غوغا بود همیشه
طوفان بحر هستی می‌گفت با خروشی
هر قطره‌ای ز دریا از ما بود همیشه
از گردش نگاهت شد گردش زمانه
در کشور دل ما غوغا بود همیشه
هر عاشقی بسوزد از هجر دلبر خود
بنگر که عاشق تو جويا بود همیشه
اندر سرای خلوت محبوب هر دو گیتی
در انتظار امر یکتا بود همیشه
نقاش را نظر کن نقشی اگر کشیده
در دفتر خیالش زیبا بود همیشه
هر شاعری به عشقت شعری اگر سروده
طبع رسای عاشق گویا بود همیشه
هر چشمه حیاتی در جویبار هستی
بهر «فروغ» فردا ابقا بود همیشه

شروع عشق

روزگاریست که با غمزدگان همسفرم

بر سر کوی تو با آه و فغان همسفرم

نامیدم مکن ای یوسف زهرا علیها السلام و علی علیه السلام

که به دنبال تو با درد گران همسفرم

روزگارم به خدا گشته سیه از غم هجر

پی انوار تو با جور زمان همسفرم

به زخم بال و پر اندر ره تو گرد جهان

اندین دایره با سوز نهان همسفرم

بین آتش بنگر هستی من شعله گرفت

شروع عشق تو را تا دم جان همسفرم

رو به هر صخره و دریا بکنم با غم تو

همره موج کران تا بکران همسفرم

مردم چشم من از بار گنه بسته شده

لیک همراه تو ای جان جهان همسفرم

در بیابان حجاز ذکر من است حمد خدا ^ب

بهر دیدار تو با خلق جهان همسفرم

در مقام حجر و حجر زبیح سعی و صفا

پی زوار تو با سوز نهان همسفرم

مشعر و کوی مناکوی حرا تا عرفات

پایا هم قدم ماه زمان همسفرم

خانقاه دل من خلوت شیدائی توست

من گل بانگ زده با پیر مغان همسفرم

ای فروغ دل زهرا علیها السلام «فروغ» گفت چنین

بر سوی کوی تو با آه و فغان همسفرم

بی قرار

گفتم چه چاره سازم بر اشگ سوز و سازم
گفتا که چاره سازم چون جدّ دلنوازم (۱)
گفتم کجا بجویم یکدم ز تو نشانه
گفتا درون قلب بشکسته زمانه
گفتم در این زمانه گشتم اسیر کویت
گفتا اگر به بینی هستم به پیش رویت
گفتم چرا جمالت از دیده ام نهان است
گفتا ز دیده توست از من جمال عیان است
گفتم غمت مرا گشت در این جهان فانی
گفتا که منتظر باش تا روز جاودانی
گفتم در این جهان چون حیران و خوار و زارم
گفتا بحق سبحان من نیز بی قرارم
گفتم من از فراق با قلب پر فکارم
گفتا دل فکارت گیرد ز حق قرارم
گفتم ز سوز عشقت سوزم تا قیامت
گفتا ز شیر ما در حق داده این مرامت
گفتم بگو مرادم کی می نمائی حاصل
گفتا دعای ندبه دارد چنین فضائل
گفتم هر آنچه بشکست دیگر بقا ندارد
گفتا دل شکسته هم مثل و تا ندارد
گفتم بیا دم جان ای یوسف پیمبر صلی الله علیه و آله
گفتا بیایم زمر سبحان حی داور
گفتم «فروغم» اکنون در انتظار دیدار
گفتا بیایم آخر بالین تو به ایوار (۲)

نطق بیان

به جهان غیر غم جان جهان نیست مرا
 جز وصال رخ آن مونس جان نیست مرا
 خم ابروی وی است قبله یکتائی من
 اندر آن قبله به جز راز نهان نیست مرا
 روشن از او بشود کشور خاموش دلم
 خوشتر از نور خدا در دل و جان نیست مرا
 عشق سوزنده من سوخت همه هستی من
 من آتش زده جز آه و فغان نیست مرا
 دل شیدایی من از پی دیدار برفت
 که در این دایره از دوست نشان نیست مرا
 خلوت راز من و وی بود اندر دل شب
 الکنم هست زبان نطق بیان نیست مرا
 چه کنم چاره چه سازم زمدید غیبت
 صبح آدینه به جز ندبه کنان نیست مرا
 ناامیدم مکن ای یوسف زهرای علیها السلام رسول صلی الله علیه و آله
 که زهجران تو هیچ تاب و توان نیست مرا
 به خدائیکه به تو داده چنین مرتبه‌ها
 نزد بیگانه به جز زخم زبان نیست مرا
 پسر فاطمه علیها السلام ای ساقی میخانه بیا
 گر نیائی به جهان رطل گران نیست مرا
 بززم کوس انا الحق به سر چوبه دار
 غیر هم نام محمد صلی الله علیه و آله به زبان نیست مرا
 روشنی بخش دل من تو بیا لحظه مرگ
 غیر تو نیر تابان زمان نیست مرا
 واپسین روز و شبی هست مرا در دل قبر
 گر نیائی به خدا روح روان نیست مرا
 می‌کشم بار غم دوست «فروغ» هر شب و روز
 درد هجران به جز از بارگران نیست مرا

معصوم خدا

بارالها حجت ثانی عشر آخر نیامد
 یک جهان در انتظارش داور داور نیامد
 روز و شب دست دعا گیرم بسر بهر ظهورش
 آخر هم نام محمد ﷺ زاده حیدر نیامد
 مردم چشمم گرفته پرده عصیان دریغا
 زین جهت نور دو چشم فاتح خیر نیامد
 با دو چشم اشگبار و با دلی خونین بگویم
 مجری قرآن ناب حضرت داور نیامد
 در حریم قرب یزدان انتظار امر سبحان
 پیک حق از سوی حق بر حجت مظهر نیامد
 وارث تیغ و دو دم صمصام بر آور از نیامت
 در جلوس تیغ تو صد مرحب خیر نیامد
 طعنه کفار می گوید به عشاق جمالت
 زاده بدر و حنین یا زاده کواثر نیامد
 جمله موجودات عالم صف به صف در انتظارت
 دم بدم گویند خدایا بر همه سرور نیامد
 دیده گریان دل شکسته بنگرم در کوه و صحرا
 غیر عطر و بوی تو از یاس و نیلوفر نیامد
 عمرم آخر شد نمی دانم که مولایم کجاست
 روشنی بخش دو چشمانم مه انور نیامد
 برتر از مهر و مه گردونی ای «شمس الضحی» تو
 پرتو مهر و وفای قلب پیغمبر ﷺ نیامد
 لحظه های آخر هر عاشقی برگو «فروغا»
 غیر معصوم خدایا شافع محشر نیامد

دعای شیعه

می‌دهد هر دم نوای تو نوائی از نوا

می‌کند روشن سرای عشق را صبح و مسا

می‌طپد دل دم بدم در آرزوی روی تو

می‌زند خود را به آتش تا رسد در کوی تو

شمع رویت گر ببیند لحظه‌ای هر دل فکار

می‌کند جان را فدای روی تو پروانه وار

چون خیالش لحظه لحظه دارد امید بهار

گل بروید از قدوم یار به هر دشت و دیار

جان او سوزد ز هجرت دل گرفتارت شود

دم بدم در عشق تو هر دیده خونبارت شود

«با تو بودن بی تو بودن هیچ یک مقدور نیست»

چاره سازا چاره‌ای جز کوی تو منظور نیست

چون بیائی بهترین دهر گردد دهر تو

مهر و ماه کی سر زند در پیش چشم قهر تو

تا به کی در ماتم دوری شود گریان تو

آنکه دارد دیده اندر راه بی پایان تو

درد هجران می‌رسد پایان هر چشم انتظار

صبح آدینه شوی ظاهر به اذن کردگار

تکیه بر دیوار کعبه می‌کنی با اذن حق

تا منادی سر دهد آوای تکبیر و زهق

بر کنی از بیخ و بن هر پایه بنیاد سست

ذوالفقار حیدری اندر ید بیضای تست

روزگاری چون شود دنیا پر از ظلم و ستم

عدل و داد حق تعالی از تو می‌گردد حکم

گو «فروغا» چون دعای شیعه می‌گردد قبول

تا بیاید یوسف زهرا علیها السلام هم نام رسول صلی الله علیه و آله

نادره سبجان

ای نادره سبجان بازا تو در این ایام
 وی مونس انس و جان بازا تو در این ایام
 دل بی تو شد آشفته کز درد غم و هجران
 دل از تو شود درمان بازا تو در این ایام
 این ملک زدست رفته از بی سرو سامانها
 ای صاحب این سامان بازا تو در این ایام
 ای محرم یکتائی وی یاور تنهایی
 وی همدم دل ریشان بازا تو در این ایام
 ای مالک ملک حق وی ناجی ملک حق
 ای نیر بی پایان بازا تو در این ایام
 تو ناطق قرآنی تو حافظ قرآنی
 مجری همه قرآن بازا تو در این ایام
 چشم همه مردم دنبال ره کویت
 ای فاتح در میدان بازا تو در این ایام
 ای یوسف زهرائی علیه السلام وی یار شکیبایی
 وی مهر و مه کنعان بازا تو در این ایام
 فریاد گر ایمان وی رهبر این امکان
 بشنو ز «فروغ» از جان بازا تو در این ایام

حرم خلوت عشق

هیچ دلی جز دل من عاشق دیدار تو نیست
 غیر من هیچ کسی زار و گرفتار تو نیست
 چکنم چاره چه سازم کزین هجر غمت
 به دل غمزده‌ام جز غم غمخوار تو نیست
 من بیچاره کجا و صف میخانه کجا
 باده من به یقین قابل ایثار تو نیست
 سر شب تا به سحر کوس انا الحق به زخم
 نفس آخر من غیر سردار تو نیست
 سفر روح کنم در حرم خلوت عشق
 دل رؤیائی من لایق دربار تو نیست
 حافظ مصحف حق حاکم آئین خدا
 غیر فرمان خدا درگه رفتار تو نیست
 پی انوار تو من گرد جهان می‌گردم
 مه و خورشید به از طلعت رخسار تو نیست
 لحظه آخر عمر من دلخسته بیا
 که در آن لحظه به جز حسرت دیدار تو نیست
 ز طفیل تو «فروغت» شده دیوانه عشق
 عاشقی غیر من زار به بازار تو نیست
 لاف بیهوده زدم قابل این کار نیم
 غیر من در صف حشر هیچ گنه کار تو نیست

بازار تماشا

روزگاری غم دل زلف چلیپا ببرد
 حسرت از این دل من نرگس شهلا ببرد
 خرمن گل شده زلفین شکن در شکنی
 مشتری را سر بازار تماشا ببرد
 یوسف گمشده چاه پریشانی دل
 مردم چشم تو هستی زلیخا ببرد
 طوق ابروی تو شد قبله مقصود همه
 دل عاشق شدگان را به کلیسا ببرد
 خال گندموش هندوی و عذار صنمی
 دل هر غمزه‌ای را به تمنا ببرد
 قامت سر و سهی چهره زیبائی دوست
 بر آئینه حق چهره زیبا ببرد
 خم چوگان تو و گوی به میدان تو است
 شصت و بازوی تو فخر در صف هیجا ببرد
 جام می گرطلبی از صف رندان مغان
 مست بی عشق همه هستی به یغما ببرد
 گر کنی خواهشی از دوست تو اندر دل شب
 ظلمتت را سحری فجر دل آرا ببرد
 مطربا ناله دف از تو زده شعله بجان
 ساز و تنبور تو غم از دل شیدا ببرد
 طایر جان برود در ره قاف سوی خدا
 آبروئی که در آنجا زعنقا ببرد
 شاهد عشق بود عاشق معشوقه چنان
 همچو منصور انال‌الحق بر یکتا ببرد

اندرین دار زدند چو بیه‌دار بهر نگار

سر به داری سردار میثم یحیی ببرد

موسم عیش و طرب می‌رسد از امر خدا

مدعی صدق و صفا در شب یلدا ببرد

باغبان آید و عالم بشود گلشن گل

یوسف حسن چمن ناله زد لها ببرد

روزگار غصه بخور از وزش بادخزان

چه بخواهی چه نخواستی گل رعنا ببرد

غصه‌ها می‌خوری از این همه عمای جهان

منتظر باش که او غمّه معما ببرد

نخل توحید بر آمد ثمرش جلوه عشق

عاشق جلوه عشق حسرت طویا ببرد

ای ستمگر تو مکن ظلم و ستم بر دل خویش

هر ستمکرده ز خود کرده رسوا ببرد

دزد این دایره است گرگ اجل بهر همه

به رباید شب و روز تا که زد دنیا ببرد

مرغ روح ملکوتی من و تو روزی

پای میزان عمل نزد ثریا ببرد

چشم حق بین بدهد تن چوبه تقدیر قضا

عالمی را قدری در صف صحرا ببرد

غمگساری نبود ظاهر این غمکده هیچ

بباطن درد و الم دولت فردا ببرد

شهره شهر بگفت خواجه شیراز «فروغ»

«نیست در شهر نگاری که دل از ما ببرد»

چشمه کوثر

خسروا دلبری از دلبر دلبر کردم
 بسکه عمری زغمش دیده خودتر کردم
 شدم حاضر به وضو عالم رؤیا دل شب
 طلب آب من از چشمه کوثر کردم
 روزگاریست به دنبال وی از سوز جگر
 بار الها زفغان گوش فلک کر کردم
 دست تقدیر قضا این همه زد بر سر من
 همچو غارت زدگان با غم خود سر کردم
 دل کافر چو بسوخت و زغم و از غصه من
 بس که فریاد زبی داد تو کافر کردم
 دشمن و دوست زند زخم زبان بر من زار
 ناتوانم به جواب تکیه به داور کردم
 ناامیدم مکن ای خالق این کون و مکان
 امر تعجیل فرج از تو مکرر کردم
 افتخارم شده مدحت گری صاحب عصر
 بر زبان نام و را زینت و زیور کردم
 شده نزدیک «فروغ» امر خداوند کریم
 از نشان و اثر واقعه باور کردم

فریاد فردا

سیه چشمی زند بر هم دمی کاشانه ما را
 بنام نرگس شهلائی دلدار دل آرا را
 کمند طوق ابروی ورا هرگز ندیده کس
 مگر آنکس به راه حق زند فریاد فردا را
 شکنج خط زلف او ندارد مثل و مانندی
 نباشد در جهان دیگر به غیر از یار شیدا را
 بنام خال هندوئی و جادوئی و گندم وش
 زنخدان چاه یوسف عشق و هم یار زلیخا را
 جهانست زیر چتر و سایه گل خرمی از او
 همین بس سایه لطفش به سر باشد دنیا را
 خوشانروزی بر آید از منادی بانگ جاء الحق
 کنار کعبه باید دید یگانه پور طاها را
 بود تنها گل سبز آن یگانه سبز پوش عشق
 به حکم حق کند در بر لباس سبز دیا را
 بگیرد بر کفش صمصام اگر روزی به امر حق
 در آن میدان هیجا رفع سازد شرّ اعدا را
 برآرد از دل خاک قاتلان مادرش وانگه
 به بندد بر درختی تا بگیرد حق زهرا علیها السلام را

«فروغا» می رسد بی پرده از پرده برون روزی

که تا اجرا کند حکم حق دانای یکتا را

ای گل زهرا

گوشه ابروی تو قبله گاه من پرده هجران تو سوزه آه من
 خرم من موی تو شد روزگار من وعده امر خدا نوبهار من
 مردمان چشم تو رهنمای من پرتو انوار تو ره گشای من
 من به تو دل بسته ام ای همه هستم تشنه میخانه ناب تو هستم
 درد هجران تو زد شعله برجانم گو چسازم بی تو ای مونس جانم
 مهدی صاحب زمان علیه السلام جان جانانم
 یوسف آل عبا شمس ایوانم
 «تکیه گاه من مهر و ماه من ای گل زهرا»

فال نیک

بیا تا یار هم باشیم و دشمن را براندازیم
 دمی با هم نگاهی را به سوی دلبر اندازیم
 بیا میخانه رندان بگیریم باده از دلبر
 شویم سرمست می یا آنکه می در ساغر اندازیم
 بنوشیم آب زمزم را بگردیم گرد بتخانه
 طواف کعبه بنمائیم قدح در کوثر اندازیم
 بنا حق دم مزن بین حق و ناحق در این عالم
 «بیا کین داوریه‌ها را به پیش داور اندازیم»
 بیا وحشت کنیم ای دوست زنار و دوزخ فردا
 شویم هم دل غبار کینه را در آذر اندازیم
 میندیم دل به عالم چون علی مولا علیه السلام شه مردان
 بیا تا این عجوزه نوعروس در خاور اندازیم
 بیا با هم زنیم خنجر به قلب دشمنان دین
 که چون میر عرب دل را به جنگ خیر اندازیم
 بنازد هر کسی بر پادشاهی و به کیش خود
 بیا ما فال نیک خود به عشق حیدر اندازیم
 بیا دل را کنیم پر خون بریزیم اشگ از دیده
 عزای شاه بحر و بر به هر محفل سر اندازیم
 بیا در انتظار دوست باشیم هر شب و هر روز
 نگاهی بر گل زهرا علیها السلام گل پیغمبر صلی الله علیه و آله اندازیم
 بیا با هم کنیم پیکار «فروغ» با دشمنان دین
 به عشق کافری آتش به جان کافر اندازیم

ضامن واپسین

چراغ راه دین من ضامن واپسین من (۱)
 بعد خدا معین من اول و آخرین من
 مظهر ذات داوری وارث تیغ حیدری
 زمهر و مه تو برتری دلبر دل‌نشین من
 داور داورم توئی همیشه یاورم توئی
 زعقل باورم توئی یاور بی قرین من
 حجت کبریا توئی زاده مصطفی ﷺ توئی
 ثانی مرتضیٰ ﷺ توئی یوسف مه جبین من
 جان جهان من توئی شاه زمان من توئی
 روح و روان من توئی وی بت نازنین من
 کعبه من کوی تو است قبله من روی تو است
 دار من از موی تو است جز تو که شد معین من
 نور دو چشم مست ما دولت حق پرست ما
 ای همه بود و هست ما مذهب و مشی و دین من
 چشم من است و پای تو در دمن و دوی تو
 رضای من رضای تو توئی توئی معین من
 عشق شرار من توئی دارو ندار من توئی
 گل بهار من توئی وی گل یاسمین من
 توئی چراغ خانہام عشق تو شد بہانہام
 بہ کوی تو روانہام شراب آتشین من
 بہ غیر دل نبردهام من بتو دل سپردهام
 زدوری تو مردہام چنانی ای امین من
 از ہمہ دلبران سری و زہمہ دل تو می‌بری
 تا کی غم تو می‌خوری سبز چمن برین من

دلبر و یار من توئی عز و وقار من توئی
 نور مزار من توئی در همه دم غمین من
 نور ضیای من توئی صدق و صفای من توئی
 شمس ولای من توئی محور آن و این من
 منکه ندیده‌ام تو را بگو ببینمت کجا
 همی کنم خدا خدا را زدل حزین من
 «فروغ» فتاده در بلا زقید غم کنش رها
 بکن نظر دمی و را از همه بهترین من

تاج سر

دوش دیدم سحری تاج سری را نظری
 روی زیبای محمد ﷺ گل صاحب نظری
 ظاهر و باطن من بود و نبودم شب و روز
 می‌زند دست ادب نزد شه بحر و بری
 با که گویم که چو دیوانه زدم دست بجنون
 وز فراق رخ آن کسوست فروغ بصری
 آتش عشق زده شعله به جانم دل شب
 عشق سوزان مرا در دو جهانی اثری
 برتر از مهر و مه و اختر تا بنده شب
 روشنی بخش دو عالم تو امید بشری
 خوش نسیمی سحری می‌وزد از دیر مغان
 اندر آن دیر مغان بر همگان تاج سری
 سبزه پوش حرم و غنچه سبز مدنی
 نیست سرسبزتر از گلشن هر برگ و بری
 عالمی منتظر است تا ز تو آرند نشان
 روز موعود رسیدست به ما جلوه گری
 روز موعود «فروغ» می‌رسد از امر خدا
 تو در آن روز چو مردان خدا خوش سیری

فریاد یا بن العسکری علیه السلام

مهدیا علیها السلام گردم فدای رخ زیبای تو من

ای به قربان تو و خاک کف پای تو من

من که هر دم می‌زنم فریاد یا بن العسکری علیه السلام

عاشق و حیران و سرگردان و شیدای تو من

به جهان سیرو سفر دارم اگر بهر تو است

دم بدم در جستجوی کوی صحرای تو من

غیبت کبرای تو امروز و فردا می‌کند

حالیا گریم برای صبح فردای تو من

می‌شود دنیا پر از ظلم و ستم بی تو بیا

تا شوم قربانی قانون و اجرای تو من

می‌زنم گل بانگ عشق در خانقاه کوی تو

می‌کنم هوهو بر زلف چلیپای تو من

افتخارم بس بود از بهر تو دم می‌زنم

ذاکر دلخسته روی دل آرای تو من

خال سیمایت گرفته از من بی جان رمق

می‌شوم صد بار کشته بهر سیمای تو من

باده دوشی می‌کنم عمری در میخانه ات

تا شوم مست می‌لبریز صهبای تو من

می‌شود دنیا پر از گل روز میعات خدا

می‌شوم خار گل پیش قدمهای تو من

ای امید فاطمه علیها السلام بنما نظر بر عاشقان

عاشقی همچون «فروغت» گشته شیدای تو من

نعرهٔ مستانه

دل مستانه من نعرهٔ مستانه‌ای دارد
 به نبرد دیدهٔ مردم بکف پیمانهای دارد
 دل دیوانه وار من در عالم گشته زنجیری
 سر زنجیر او را در جهان دیوانه‌ای دارد
 دل خسته کند پرواز در این صحرای پهناور
 به امیدی در آن صحرا مکان و لانه‌ای دارد
 نمی‌دانم به دنبال که می‌گردد در این ایام
 همی دانم که در پنهان در یکدانه‌ای دارد
 دو چشمانم بود حیران به هر سوئی نظر دارد
 یقین در آرزوی خود مه فرزانه‌ای دارد
 بگردش کی رسد گردم اگر گرد جهان گردم
 نمی‌دانم به امر حق کجا کاشانه‌ای دارد
 همی دانم که او در پردهٔ غیب است ز امر حق
 نمی‌دانم که او مشرف بمن غمخانه‌ای دارد
 اگر بی خود شدم از خود یقین روزی بخود آیم
 در آئینه رخ او منظر جانانه‌ای دارد
 چو برتر از ملک آید در این ملک شاه‌ی
 به دستش ذوالفقاری از شه مردانه‌ای دارد
 به گرد شمع رویش جان من پروانه می‌باشد
 خوش آنکس همچو او شمع و گل و پروانه‌ای دارد
 خوشانروزی که «جاء الحق» گرفته صحنهٔ گیتی
 تو بنگر کعبه را روزی که صاحب خانه‌ای دارد
 برآرد تیغ برانش دمار از ناکسان آنروز
 که حکم از خالق یکتا به کف پروانه‌ای دارد
 برون آرد چنان از قبر تن آن دو لعنیان را
 بکف او تازیانه بهر دو بیگانه‌ای دارد
 به گیرد خنجر از جلدش برای کشتن آنها
 تن آنها بسوزاند که آتش خانه‌ای دارد
 «فروغا» این بود حکم قضای روزگار روزی
 کند اجرا کسیکه منصب شاهانه‌ای دارد

عکس یار

روی لوح سینه عکس یار می باید کشید
 خال سیمای مه ابرار می باید کشید
 هر سحر آید نسیمی از گل بی خار عشق
 تا به کی هجر گل بی خار می باید کشید
 بار سنگین را تحمل کن تو از عشق خدا
 روی بار عاشقی سربار می باید کشید
 بی گناهی می شنید از عاشقی بالای دار
 همچو منصور فیغان زار می باید کشید
 می زند فریاد یابن العسکری علیه السلام بر روی دار
 عشق یار چون میثم تمار می باید کشید
 ای دریغا امر تعجیل ظهور کی می شود
 در جهان ناز حق دادار می باید کشید
 یوسف گمگشته می آید سر بازار عشق
 چشم به راهی بر سر بازار می باید کشید
 در دو عالم جز عزیز فاطمه علیها السلام غمخوار نیست
 بر دل خود این غم اسرار می باید کشید
 منتظر بودن برای منتظر امر خداست
 «انتظار مقدم دلدار می باید کشید»
 می زنی خود را به آتش از غم هجران او
 حالیا درد و غم دیدار می باید کشید
 گریه‌ها داری «فروغا» بهر او شب تا سحر
 آه غم از هر دل خونبار می باید کشید

ابر بهار

سراپایم بسوزاند غم هجران یار من
 خزان شد زین غم عظمای بهار روزگار من
 زطفلی می‌زنم فریاد یابن العسکری علیه السلام جانا
 رسد بر گوش او روزی نوای بی قرار من
 ربود عقل از کفم یکدم شدم دیوانه کویش
 به یک لحظه گرفت از من عنان اختیار من
 شب و روز می‌کنم افغان از این صحرا به آن صحرا
 تسلی می‌دهد بر من فغان و آه زار من
 دو چشمانم سحابی چون بهار ریزد به دامانم
 بگیرد از خدا امر ظهور ابر بهار من
 دل من سوخت در آتش به شوق عشق او هر دم
 زیبانه می‌کشد آتش زجان داغدار من
 به چشم عاشقان نزدیک و غائب شد زچشم من
 زداغ فرقتش سوزد دل و چشم نزار^(۱) من
 نمی‌دانم گذار او کدام ره می‌شود روزی
 سر راهش نشستن گشته عمری انتظار من
 به چینم گل گذرگاه امید حضرت زهرا علیها السلام
 شود فرش قدوم وی دو چشم اشگبار من
 به نزد دشمن قرآن چه سازم در جهان اکنون
 بیا ای منتقم بنما نظر بر حال زار من
 که دشمن می‌زند زخم زبانم بی تو در دوران
 بیا مرحم گذار زخم به قلب داغدار من
 بر آید آرزوی من زدیدار رخ ماهش
 نگاهم بر نگاه غمزه آن غمگسار من
 گره بر کار افکنده شده زین غیبت کبری
 گرفت از من همه هستی به جز عشق نگار من
 «فروغا» زین غم هجران همی گوئی در این دوران
 نمی‌دانم چه خواهد شد از این پس روزگار من

مقدم دلبر

من که عمری انتظار مقدم دلبر کشیدم

بی قراری دم به دم از چرخ بازیگر کشیدم

در خیالم می رسد پور محمد علیه السلام هر زمانی

حسن زیبای گل زهر علیه السلام گل احمر کشیدم

هر خیالی می کشم غیر از تو هیچ منشور من نیست

چونکه منشور تو را دیباچه دفتر کشیدم

در گلستان رسالت نیست مانند تو چون گل

نخل طوبای تو را با زیب و بازیور کشیدم

روز و شب در جستجوی خلوت تو در زمانه

حسرت خلوت سرای یوسف حیدر کشیدم

چون خجل گردیده بود اندر بر تو ماه و خورشید

پرتو نور تو را چون ماه خوش منظر کشیدم

نقطه پرگار عشق در عالم هستی توئی تو

محور عشق تو را در عالم دیگر کشیدم

عاشقانت تا صف محشر تو را در انتظارند

من صفوف عشق را قبل از صف محشر کشیدم

درد درد عاشقی از تو گرفتم حالیا من

نغمه «امن یجیب» از سینه مضطر کشیدم

ایکه هستی پور رکن و زمزم و سعی و صفا تو

من زهجر تو حجر بر دیده چون گوهر کشیدم

هر دیاری محفلی گردد بپا در روزگاری

محفل انس تو را از هر جهت بهتر کشیدم

در خرابات مغان و خانقاه کوی تو من

نقش گل بانگی به عشق مظهر داور کشیدم

عالم رؤیا زمانی روح بی جانم ربودی

اندر آن عالم تو را غمخوار و غمپرور کشیدم

خال هندوی تو را در عالم رؤیا چو دیدم
 گل‌گذاری را هزار اندر هزار اختر کشیدم
 آه جانسوزی رسید بر گوش من از کوی جانان
 از نوای سوز تو من حنجر بی سر کشیدم
 ناله‌های تو شنیدم تا زدشت کربلا من
 ارباً اربابا پیکر شهزاده اکبر علیه السلام کشیدم
 واژگون بد خیمه سبز تو از آه و فغانها
 در جلوس خیمه‌ات گهواره اصغر علیه السلام کشیدم
 صف به صف دیدم همه یاران و پور جد تو را
 بانگام نقش جنگ قاسم و جعفر: کشیدم
 از خیام جد تو آتش زبانه می‌کشید چون
 در دل خود خیمه عباس علیه السلام مه خاور کشیدم
 لحظه‌ای بشنیدم از تو بانگ آه الامان را
 کاروانی از اسیری عابد علیه السلام اطهر کشیدم
 یادم آمد بعد پیغمبر صلی الله علیه و آله چها شد در مدینه
 گونه‌های نیلی زهرای علیها السلام پیغمبر صلی الله علیه و آله کشیدم
 حالیا کن یک نظر اندر دعای صبح جمعه
 بین چگونه آه من با حالت مضطر کشیدم
 ای فروغ دیده زهرا علیها السلام «فروغ» اینسان بگوید
 در دلم مهر تو را از مهر روشنتر کشیدم

غم عظاما

ای نور حق و مهر دل آرا چه میکنی

در پرده‌های و زین غم عظاما چه میکنی

در پرده‌های و از غم دلها تو آشنا

غم پروری به درد مسیحا چه میکنی

ما بی تو خون خوریم غم ما تو می‌خوری

غمخوار و غمگسار به دنیا چه میکنی

هر دلی بسوی کوی تو پر می‌زند مدام

با این دل شکسته تو آقا چه میکنی

ای مونس شکسته دلان یار عاشقان

بر این قلوب غمزده مولا چه میکنی

ای نور چشم فاطمه علیها السلام هر شیعه را شرف

با غربت علی علیه السلام و غم زهرا علیها السلام چه میکنی

غیر از تو منتقم نبود صاحب دمی

با قاتلان جد خود آیا چه میکنی

دردا زدست دشمن و وز دشت کربلا

شبهای جمعه آن همه غمها چه میکنی

از دیده «فروغ» بریزد ستارها

با اشگ چشم و خون دل ما چه میکنی

جمال بی مثال

در این صحرا من عاشق به عشق یار می‌گردم
 من حیران و سرگردان پی دلدار می‌گردم
 کجائی عالم کجائی وارث خاتم
 بحکم حضرت ستار پی سالار می‌گردم
 کجائی گوهر ارزنده بحر شرف اکنون
 پی گنجینه در ویرانه‌ها چون مار می‌گردم
 زدی با تیر عشق تیری به قلب خسته‌ام بنگر
 دو صد بار کشته با تیر تو در پیکار می‌گردم
 نمی‌دانم کزین حکمت که چون شد پرده غیبت
 برای غیبت کبری دلی افکار می‌گردم
 رخ زیبا که می‌بینم به هر بازار آشفته
 چو مسکینی همیشه مفلس بازار می‌گردم
 طواف کعبه می‌باشد مرا یکدفعه گر واجب
 ولی دیوانه‌وار هر دم به گرد یار می‌گردم
 سحر گاهی اگر پویم ره دیر مغان تو
 به عشق باده لبریز زهی سرشار می‌گردم
 دوی درد عشق من بود درد می لبریز
 طبیبی در صف رندان من بیمار می‌گردم
 نیم درویش و من درویش کوی خراباتم
 زخم گل بانگ عشق اکنون قلندر وار می‌گردم
 دلی جویم در این عالم دل پر مهر مه رویان
 چو پروانه به گرد شمع مه رخسار می‌گردم
 سحر گاهی نسیمی راز بستان تو می‌بویم
 که از عطر دل آویز تو در گلزار می‌گردم
 نیم مجنون ولی عشقت مرا دیوانه می‌خواهد
 به دام تو شدم زنجیر که مجنون وار می‌گردم
 زکف برده قرار من جمال بی مثال تو
 خدا داند به دنبالت مه ابرار می‌گردم
 دو عالم گشته شیدای تو می‌گوید «فروغ» تو
 من بیچاره اندر کوچه‌ها بی عار می‌گردم

روز وصل عاشقان

صبح صادق از فروغ ماه کنعان کی شود

روز وصل عاشقان با مهر تابان کی شود

برتر از مهر و مه گردون بود در هر دلی

مهر او بیرون از این دل‌های نالان کی شود

آخر الامر می‌شود روزی نمایان در جهان

این جهان از کردهای خود پشیمان کی شود

هر زمستانی رسد پایان بهاری می‌رسد

نوبهاری از گل طاهای قرآن کی شود

پیش روی گل‌عدارش هر گلی گردد خجل

روی زیبای گل زهرا علیها السلام نمایان کی شود

سینه معشوق و عاشق گردد از هم باخبر

بی خبر پروانه از شمع فروزان کی شود

از غم هجران خود آتش به جان‌ها می‌زند

لیک پایان غم هجران جانان کی شود

عاشقی هرگز نمی‌اندیشد از زخم زبان

مرحمی بر زخم هر قلب پریشان کی شود

پسا برهنه در بیابان مغان از عشق او

عاشق او خسته از خار مغیلان کی شود

می‌شود دنیا پر از عدل روز میعاد خدا

بعد از آنیکه شود ظلم فراوان کی شود

گو «فروغ» یک بار دیگر مطلع اشعار خود

صبح صادق از فروغ ماه کنعان کی شود

عاشق و معشوق

می برم حسرت همیشه بر شهید دار عشق
 می زخم بانگ انا الحق بر سر بازار عشق
 دشمنان پرسند زمن اندر جهان یار تو کیست
 فاش می گویم که یار من بود غمخوار عشق
 هر چه بودم در نظر از هجر او یادم برفت
 هر چه آمد در نظر از شمه ایثار عشق
 حرف حق گفتن مرا باشد مدال افتخار
 خوش کلامی می شود اندر جهان گفتار عشق
 آشنائی را شدم بیگانه اما وقت مرگ
 کی مرا تنها گذارد آشنای زار عشق
 آشنا کی می شود بیگانه عشق خدا
 می زند خود را به آتش در بر دلدار عشق
 در جهان بودم همیشه مست و از خود بی خبر
 باده دیگر چشیدم چون شدم بیدار عشق
 باده نوشی کرده ام عمری در میخانه اش
 تا شدم از باده او مست و هم سرشار عشق
 گوش به زنگم می کند از روز میعاد خدا
 لحظه لحظه می کنم یاد از جزای یار عشق
 عاشق و معشوق به خود آید «فروغا» در جزا
 می شوند چون حلقه دار در گه در بار عشق

بار فراق

بارالها شاهدی من عشق یاری می کشم

آه جانسوزی زدل در هر دیاری می کشم

این همه بارگنه بر دوش دارم چون حمار

لعن بر ابلیس و هر لحظه مهاری می کشم

چون رضای نارضا از خود رضا کردن بجاست

با دو چشم اشگبار از دل شراری می کشم

عاشقانه می زنم ناله به آهنگ رباب

چون هزاری نغمه اندر روزگاری می کشم

منتظر بودن بر راه منتظر امر خداست

هر بلائی پیشم آید انتظاری می کشم

خسته دل بهر وصال تو همی گفت هر نفس

لحظه های آخر عمر عشق یاری می کشم

گفت خواهی گر وصال او بکش بار فراق

گفتم از روز ازل اینگونه باری می کشم

هر زمان نقش خیالی می کشی بر گو «فروغ»

میم و حا و میم و دال را یادگاری می کشم

بی گناهی

مهدیا علیها السلام عمریست ز هجرت بی قراری می کشم
 روز و شب اندر رخت چشم انتظاری می کشم
 هر بهاری می رسد پایان، خزانگی می رسد
 انتظار دیدن دیگر بهاری می کشم
 در ندامتگه سزای جرم می باید کشید
 تا به کی پرونده بی بندوباری می کشم
 بی گناهی عاقبت گردد گناهم در جهان
 چشم براهم عاشقم شب زنده داری می کشم
 گر مرا قسمت شود اندر صف رندان تو
 عشق تو اندر دلم با برد باری می کشم
 می شود سرشار روزی در بیابان مغان
 لیک می دانی که اینک من خماری می کشم
 در هزار افغان بود معلوم فغان من چنین
 از سر عشق ناله غم چون هزاری می کشم
 بارالها امر تأخیر ظهور تا کی بود
 بهر امر حق «فروغا» بی قراری می کشم

گل امید عشق

اشگ غم ریزد دمادم نور چشم عسکری علیها السلام
 در غم مظلوم عالم نور چشم عسکری علیها السلام
 از جفای معتمد افغان و زاری می کند
 هم طراز نام خاتم نور چشم عسکری علیها السلام
 هم نوای تو بود ارض و سما تا روز حشر
 جمله موجودات عالم نور چشم عسکری علیها السلام
 بعد ازین ذکر دعایش امر تعجیل از خداست
 گرید و گوید به هر دم نور چشم عسکری علیها السلام

در رثای عسکری علیه السلام سوزد گل امید عشق
 گلشن مراجان و مریم نور چشم عسکری علیه السلام
 اشک غم از عالم بالا بریزد بر زمین
 چون گرفته بزم ماتم نور چشم عسکری علیه السلام
 از پس پرده هویدا می شود چون قرص ماه

بر همه باشد مقدم نور چشم عسکری علیه السلام
 منتقم آید «فروغا» حافظ اسرار حق
 بر همه اسرار محرم نور چشم عسکری علیه السلام

نگاه چشم مست

دل معشوق و عاشق تا ابد هم راز می گردد
 به نزد دیده مردم زهی دمساز می گردد
 دل پر مهر مه رویان همی گوید در این عالم
 دلی گر بشکند روزی سبک پرواز می گردد
 دل بشکسته سیری می کند اندر جهان یکدم
 که دور از دیده مردم به مقصد باز می گردد
 دل روشن دلان گوید همی از چشم باز تو
 نگاه چشم مست آخر به مژگان باز می گردد
 فروغ مهر و مه از دل زداید عشق باطل را
 دل روشن ضمیری در هوا پرواز می گردد
 دل ما را در این عالم چراغ محور هستی
 کند روشن زمانیکه ظهور آغاز می گردد
 رسد بانگ رسای او بگوش جان و دل روزی
 دل مابسی قرار اندر پی آواز می گردد
 غم دنیا نمی ماند به دل زمر خدا هرگز
 امید عرصه گیتی سخن پرداز می گردد
 «فروغا» هر دلی شیدا در این عالم همی گوید
 بنام حضرت باری سخن آغاز می گردد

ابا صالح

ابا صالح علیه السلام ای گل زهرا علیها السلام هر کجا رفتی یاد ما هم باش
 طواف کعبه مقام حجر یا صفا رفتی یاد ما هم باش
 برو مولا با رضای خدا حجر اسماعیل علیه السلام چشمه زمزم
 ابا صالح علیه السلام مشعر و عرفات یا منا رفتی یاد ما هم باش
 ابا صالح علیه السلام در احد یکدم بر سر قبر حضرت حمزه علیه السلام
 برای آرامش دلها از وفا رفتی یاد ما هم باش
 ابا صالح علیه السلام شهر پیغمبر صلی الله علیه و آله بر سر قبر مادرت زهرا علیها السلام
 سر قبر مادر عباس علیه السلام حالیا رفتی یاد ما هم باش
 ابا صالح علیه السلام در بقیع یکدم هر شبانگاهی ای گل طاها
 مه و مهر انجمن آرا دلربا رفتی یاد ما هم باش
 ابا صالح علیه السلام خانه وحی اولین مظلوم کن علم برپا
 به امداد دستهای بسته‌ای شها رفتی یاد ما هم باش
 ابا صالح کوفه کن گذری سجده گاه علی علیه السلام را نظر بنما
 به دنبال ناله غم او در سما رفتی یاد ما هم باش
 برات ما را بکن امضاء در نجف حرم شاه بحر و بر
 برای عرض دعای خود سرورا رفتی یاد ما هم باش
 ابا صالح علیه السلام شیعه می سوزد از برای حسین علیه السلام با نوای تو
 شب جمعه با دو صد افغان کربلا رفتی یاد ما هم باش
 برو ببطها بر سر قبر یار و انصار شاه مظلومان
 مزار شش گوشه شاه سر جدا رفتی یاد ما هم باش
 اگر رفتی خیمه عباس علیه السلام خیمه زینب علیها السلام خیمه سجاد علیه السلام
 به خیمه قاسم علیه السلام و شبه مصطفی صلی الله علیه و آله رفتی یاد ما هم باش
 در آنجائی زینب کبری علیها السلام دید حسین علیه السلام او دست و پا می زد
 به دنبال ناله زهرا علیها السلام یوسفا رفتی یاد ما هم باش
 برو یکدم علقمه بنگر دست عباس علیه السلام از تن جدا گشته
 کنار قبر علمدار نینوا رفتی یاد ما هم باش
 ابا صالح علیه السلام کن گذر مولا کوفه و دیر و شام واویلا
 بپابوس روی زیبای حق نما رفتی یاد ما هم باش

ابا صالح علیه السلام در خرابه و شام بهر دلهای رنج و غم دیده
 سر قبر زینب کبری علیها السلام مهدیا رفتی یاد ما هم باش
 بیا مولا کوی قم حرم عترت پاک آل پیغمبر صلوات الله علیهم
 گل زهرا علیها السلام در حریم رضا علیه السلام زین سرا رفتی یاد ما هم باش
 شب چار شنبه بیا یکدم جمکران قم مهدیا مولا
 ابا صالح علیه السلام مسجد سهله هر صبا رفتی یاد ما هم باش
 «فروغ» ناله می کند هر دم بهر غمهای غیبت کبری علیها السلام
 پی تعجیل کاظمین و هم سامرا رفتی یاد ما هم باش
 ابا صالح علیه السلام شیعه تا محشر چشم امیدش بر دعای توسل
 برای اجابت دعا ای شها رفتی یاد ما هم باش

جستجوی یار

حلقه بر هر در زدم تا نیمه شب دروا نشد
 جستجو از یار کردم یار من پیدا نشد
 من به درگاه خداوند جز گنه کاری نیم
 هیچکس اندر جهان مانند من رسوا نشد
 منکه دائم می زدم فریاد یا بن العسکری علیه السلام
 چون من دلخسته ای در راه تو شیدا نشد
 ای طواف کعبه حق کعبه دل در کجاست
 کعبه مقصود حق چون کعبه دلها نشد
 در دعای ندبه می گویم بیا از امر حق
 روز آدینه شد و امر حق یکتا نشد
 من به هر بازار می گردم پی مقصود خویش
 مقصد و مقصود من غیر از گل زهرا علیها السلام نشد
 بارالها کی رسد آن شهسوار با ذوالفقار
 عمر من پایان گرفت میدان او بر پا نشد
 روزگاری سخت کرده غیبت کبری بیا
 منتظر ماندم عیان آن غیبت کبری نشد
 گو «فروغا» عمری اندر جستجوی عشق خود
 جستجو از یار کردم یار من پیدا نشد

گل سرخ

دوش دیدم که دلی در سفر کوی تو بود
 راز خلوت گه من سلسله موی تو بود
 خیمه غم زده بود دیده دریائی من
 که در آن خیمه دو صد حلقه گیسوی تو بود
 مردم دیده من وز غم هجران تو سوخت
 گوهر رشک من از آینه روی تو بود
 طوف کعبه بنمود شب همه شب تا به سحر
 قبله حاجت وی طاق دو ابروی تو بود
 عاشقت مست شد و ماتم و حیران زده بر
 خال جادوئی و گندموش هندوی تو بود
 دل هر غمزدهائی سوخت به تهی دستی خود
 که دل خونشده اش نافه آهوی تو بود
 آنکه می برد دلی سوی خدا از ره مهر
 برتر از مهر و مهی روشنی روی تو بود
 بر سر کوی تو هر دل شده است چشم براه
 خوش دلی منتظر لعل سخنگوی تو بود
 خضر علیه السلام ماتم زده در چشمه حیوانی تو
 تشنه آب حیات لب هر جوی تو بود
 پرچم نصر و من الله شده بود بر سر پا
 وارث تیغ دو دم قدرت بازوی تو بود
 یک جهان گل به فدائی «فروغ» دل تو
 بین گلها گل سرخی گل خوش بوی تو بود

گنجینه غم

چرخ چشمم ریزد اختر از دل آینه‌ها
 وز پی هجران شده گنجینه غم سینه‌ها
 می‌رسد در هر زمان فرهاد عشق از بی ستون
 تا به بینه‌ها بی‌بند روی ماه دلبر دیرینه‌ها
 می‌زند فالی به عشق حضرت ستار او
 تا شود صبح سعادت بعد هر دوشینه‌ها
 می‌شوند هم خوی یکدیگر شیر و گِرد و میش
 خوی حیوانی زداید از رخ بوزینه‌ها
 می‌شود یکسر گلستان کوه و صحرا و دمن
 از وجود او شود پیدا هر آن گنجینه‌ها
 منتظر بودن برای منتظر آید به سر
 می‌شود پایان غیبت هم شب آدینه‌ها
 می‌رسد روزی «فروغ» در محضر او این چنین
 می‌شود دلها ببری از بخل و هم از کینه‌ها

آهنگ بی صدا

گردیده‌ام ندید ندیده غریب^(۱) نیست
 اندر دل محب مکان غریب^(۲) نیست
 در پرده‌ائی نهان تو چرا زمر کردگار
 روز ظهور و امر خدا دل قریب^(۳) نیست
 سیر و سفر کند هر عاشق به شوق تو
 هرگز در این مسیر فراز و نشیب نیست
 صبح سعادت به رسد ز امر کردگار
 بر رهروان غم زده غیر از شکیب نیست
 از هجر دوست می‌رسد آهنگ بی صدا
 نقش لبان من به جز از یا حبیب نیست
 هر کسی دم از ولای تو دارد در این جهان
 در وقت مرگ ز دیده تو بی نصیب نیست
 روز جزا کسی به کسی نیست در آن میان
 خوش آن که آشناس به غیر از حبیب نیست
 مرحم به جز ولای تو بر زخم سینه نیست
 درد دلم به لطف خدا بی طیب نیست
 الله اکبر تو ز کعبه رسد بگوش
 روزیکه در جهان به جز از تو طیب نیست
 در وقت مرگ یکه و تنها مخواهیم
 چشم دلم به تست دلم بی رقیب نیست
 از بعد مردنم به خدا تا به روز حشر
 بهتر ز تو به عالم برزخ نصیب نیست
 اندر صراط و دادن پروندها بدست
 ضامن به غیر مهر تو وقت حسیب نیست
 بفرست «فروغ» توشه رحمت بر آن جهان
 فردا به حشر مونس و یار و قریب نیست

آشنای آشنا

صبح صادق روز وصل عشق جانان کی شود
از تجلی گاه عشق نوری نمایان کی شود
عالمی در انتظار مجری قرآن حق
بهر تعجیل ظهورش امر یزدان کی شود
این همه تقصیر و جرم زد پرده روی چشم ما
چشم ما از کرده‌های خود پشیمان کی شود
پرده غیبت زده غم بر دل و پیرو جوان
این دل ماتم زده روزی فروزان کی شود
هر دلی سوزد در آتش بهر هجر روی او
شعله آتش برین دله‌گلستان کی شود
در بیابانها به عشق او باید زد قدم
پیش پای عشق خجل خار مغیلان کی شود
بانگ تکبیر از روان آشنای آشنا
از کنار کعبه یار و مونس جان کی شود
گو «فهر و غا» انتظاری بس بود بر عاشقان
روز میعاد ظهور و امر جانان کی شود

آخر ولی گردگار

پرتو انوار حق روشنگر دنیا منم
 مجری قرآن ناب حضرت یکتا منم
 در حریم قرب حق آخر ولی گردگار
 زاده حجر و حجر نور دل طاها منم
 مشعر و رکن و مقام و مروه و سعی و صفا
 باعث مقبول حج پیرو هم برنا منم
 یوسف آل محمد علیه السلام وارث تیغ دو دم
 پور پاک مرتضی علیه السلام خورشید دل آرا منم
 خلق و خوی مجتبی علیه السلام و وارث خون خدا
 روز و شب اندر غم بیمار عاشورا منم
 همچو بکائین عالم دیده‌ام دریا شده
 شاهد غمها در این دنیای بی پروا منم
 بعد عاشورای خونین حسین علیه السلام تشنه لب
 آنکه سوزد در میان آتش اعدا منم
 در میان آتش دشمن درون خیمه‌ها
 یاد زهرا علیه السلام مادرم هم زینب کبری علیه السلام منم
 هر چهل منزل اسیر فرقه بی نام و ننگ
 شاهد رأس حسین علیه السلام بر نیزه اعدا منم
 آنکه می‌سوزد همیشه در غم آبای خود
 نور چشم باقر علیه السلام و هم صادق علیه السلام طاها منم
 آنکه در غیبت بیاد مجلس هارون دون
 دیده گریان سینه چاک حضرت موسی علیه السلام منم
 آنکه در ظاهر غریب غربت غم آشنا
 وارث شاه خراسان سید بطها منم
 نور چشمان تقی علیه السلام و زاده پور نقی علیه السلام
 یادگار عسکری علیه السلام و نیر دلها منم
 روز رستاخیز «فروغا» گو به عالم می‌رسد
 منتظر هر روز و شب تا صبح هر فردا منم

یوسف زہرائی

مہدی مہدی یوسف زہرائی مہدی مہدی ﷺ نوگل طاہائی

مہدی ﷺ جان کجائی کی شود بیائی

تو بہار و ہمہ امید منی گل یاس و گل ہر انجمنی
آخرین حجت و محبوب خدائی مونس جان و دل اہل ولائی
مہدی جان کجائی کی شود بیائی

بیا ای مونس جان روح روان روشنی بخش دل پیرو جوان
تو طبیبی تو نوید کبریائی تو خطیبی تو عزیز مصطفائی
مہدی جان کجائی کی شود بیائی

سنبل باغ نبی و ثمر نخل ولا توئی آیات خدا سنبل دین خدا
تویی ہم نام محمد پسر شیر خدا معنی کوثر و رمز ہل اتائی
مہدی جان کجائی کی شود بیائی

روشنی بخش چراغ دل مائی تو گشانیدہ ہر مشکل مائی
ثانی شیر خدا گرہ گشایی ہمہ را در دو جہان راہنمائی
مہدی جان کجائی کی شود بیائی

ای فروغ دل و نور دو جہانی صاحب کشور دل فخر زمانی
تو زلال چشمہ آب بقائی پرتو نور خدا شمس ولائی
مہدی جان کجائی کی شود بیائی

مہدی مہدی یوسف زہرائی مہدی مہدی نوگل طاہائی
مہدی ﷺ جان کجائی کی شود بیائی
مہدی جان کجائی کی شود بیائی

تقدیر این زمانه

غیر از خیال رویت این دل نظر ندارد
 جز در گذار کسویت دیگر گذر ندارد
 تقدیر این زمانه بر عالمی قضا کرد
 زیرا خدای هستی غیر از قدر ندارد
 در بوستان هستی بی تو گلی نروید
 گلزار حق پرستی جز تو ثمر ندارد
 بوی گل محمد ﷺ آید ز گلشن دوست
 اینگونه خوش نسیمی غیر از سحر ندارد
 لب تشنه سببیت افتاده پیش رویت
 کن قطره‌ای حواله اشک بصر ندارد
 عشق است عشق صادق یک لحظه نیست غافل
 معشوق خوش خیالت راه دگر ندارد
 خواهی ز راه عشقش نومید بر نگردی
 دست دعا بسویش از تو حذر ندارد
 بازا به امر یزدان هنگامه کن تو بر پا
 جنگ و جدال کردند بی تو ظفر ندارد
 گردد جهان بگردد لب تشنه زلالت
 تا جویت بجوید جز چشم تر ندارد
 از فرقت تو گشته چشم «فروغ» گریان
 هر عاشقی چنان او کار دگر ندارد

گفتگوی عشق

آفتاب صبح صادق بر نمی آید! چرا
 از افق خورشید خوش منظر نمی آید چرا
 سر به سرگرد جهان گشتم ندیدم روی او
 روشنی بخش دو چشم تر نمی آید چرا
 لحظه‌ای بی یاد جانانم ندارم آرزو
 لحظه‌های انتظارم سر نمی آید چرا
 هم مرا جان می دهد هم می ستاند جان من
 با نگاهش روح در پیکر نمی آید چرا
 یوسف زهرا علیها السلام و پور حضرت مشکل گشا
 مظهر حق وارث حیدر نمی آید چرا
 تا نفس دارم نخواهم غیر عشق و عاشقی
 بهر عاشق لحظه‌ای بهتر نمی آید چرا
 جان بخواهم داد آخر در غم هجران او
 درد هجرانش به سر آخر نمی آید چرا
 چشم حق بین اشکاً می بارد در شبهای تار
 روز روشن را به چشم خوشتر نمی آید چرا
 از عسل شیرین تر است شهد شهادت در رهش
 سیصد و سیزده نفر یاور نمی آید چرا
 یک جهان در انتظار و امر تعجیل ظهور
 بی خبر بی پرده از در نمی آید چرا
 هر سخن گوید «فروغ» از عشق می گوید همی
 گفتگوی عشق هر دفتر نمی آید چرا

حسن گل یوسف

زیبائی گلها را از روی تو می بینم
 اسرار الهی را در موی تو می بینم
 چشم همه خوبان شد دلخسته موی تو
 هر غمزه ای را در گیسوی تو می بینم
 ای یوسف زهرائی علیه السلام تو کعبه دلہائی
 من قبله حق را در ابروی تو می بینم
 حلقه حلقه زلفت کرده هر دلی شیدا
 هر عارف و شیدا را در کوی تو می بینم
 ماه و اختر و خورشید پرتویی ز نور تست
 هر نور فروزان را از روی تو می بینم
 عاشق پی معشوق و من گرد جهان گشتم
 هر عالم عالم را در سوی تو می بینم
 هر محفل انسی من جز حرف تو نشنیدم
 در راز دل هر کس یا هوی تو می بینم
 هنگامه تو نزدیک از گردش ایام است
 من در خم چوگان و در گوی تو می بینم
 حسن گل یوسف با بوی گل داودی
 عطر گل سرخی را از بوی تو می بینم
 تنها گل سبزی تو ای سبزه زیبا پوش
 سر سبزی گلها را از خوی تو می بینم
 مرآت الهی هست روی حق نمای تو
 خوش خال خیالی در هندوی تو می بینم
 من درد دل خود را با آب روان گفتم
 هر آب روانی را در جوی تو می بینم
 خلق و خوی پیغمبر صلی الله علیه و آله بازوی ید الهی
 خلق حق پسند روی نیکوی تو می بینم

در دایره گیتی تو نقطه پرگاری

من محور هستی را در کوی تو می بینم
 سرچشمه حیوانی و هم آب بقاء را من
 در چاه زرخدان و در جوی تو می بینم
 عالمی شده یکسر پر جور جفا امروز
 من نقش عدالت در بازوی تو می بینم
 فتح و ظفر و قدرت نیست در بر نیرویت
 نیروی الهی را در نیروی تو می بینم
 در عشق تو می سوزد هر لحظه «فروغ» عمری
 خاکستر او را من هوهوی تو می بینم

اثبات قرآن

روزگاری سرزند با اذن سبحان آفتاب
 صبح صادق می شود روزی نمایان آفتاب
 می شود یکسر منور ماسوا از شرق و غرب
 مهر و مه گردد خجل نزد فروزان آفتاب
 آب و خاک و باد و آتش در پی فرمان او
 می کنند فرمانبری از جان جانان آفتاب
 این ندا آید زسوی حق بگوش ماسوا
 بانگ تکبیر رسای مونس جان آفتاب
 معنی والتین و زیتون، کوثر و یاسین و عصر
 نیست غیر از حجت حق ماه کنعان آفتاب
 چونکه می گردد همه عالم پر از ظلم و ستم
 می کند اندر جهان اثبات قرآن آفتاب
 جمله موجودات عالم می زند دست ادب
 در بر صاحب زمان و جان امکان آفتاب
 کن طلب از قرب حق بهر نجات خود «فروغ»
 تا کند قبر تو را یکسر گلستان آفتاب

نیروی خورشید

نشستم در گذار کوی خورشید
 نمی دانم بیاید یا نیاید
 درون سینه‌ام درد نهانست
 نخواهم کعبه بی حُب ولایت
 دل و دینم ربوده از کف من
 چو منصوری شوم سردار سر دار
 ننوشم آب هر سرچشمه‌ای را
 مرا ورد زبان جز این نباشد
 «فروغا» سوی غرب نوری بر آید

نگاهم در ره واسوی خورشید
 ببینم آفتاب روی خورشید
 دلی دارم پریش چون موی خورشید
 ولای من بود ابروی خورشید
 چنان رفتار خلق و خوی خورشید
 به دار حلقه گیسوی خورشید
 به جز آب زلال جوی خورشید
 دعای عهد و گفتگوی خورشید
 زروی انور نیکوی خورشید

کند روشن سرای هر دو گیتی

طلوع فجر از نیروی خورشید

شب عشق

زه جرت گشته‌ام بیمار امشب
 زروی بی مثال پرده بردار
 نخواهم تا کنم شب زنده داری
 بیا یک لحظه بنشین در کنارم
 شده روزم بی تو چون شب تار
 همیشه از غمت گریان و زارم
 شبم پروانه شمع جهان شد
 به تیر عشق تو گشتم گرفتار
 نشستم در صف میخانه تو
 دهد دشنام مرا اغیار بی تو
 شب قدر و شب یلدا شب عشق
 مرا «امن یجیب» ورد زبانست

تب و درد مرا بردار امشب
 کنم با تو دمی دیدار امشب
 همه در خواب و من بیدار امشب
 مرا بر حال خود مگذار امشب
 شبم را روز کن یکبار امشب
 ترحم کن به حال زار امشب
 تو هستی نقطه پرگار امشب
 توئی غمخوار هر غمخوار امشب
 بده جامی مرا سرشار امشب
 بیا زمر حق دادار امشب
 دلم شد بی قرار یار امشب
 توئی مضطرّ خوش گفتار امشب

«فروغا» چون شب آدینه‌ها را

کنم من گریه‌ی بسیار امشب

می سوزم می سازم

امروز به بازارت سودای دگر دارم
 بارشته کلافی من فردای دگر دارم
 از جور و جفا کشته اعضای مرا اغیار
 اغیار بدانند من اعضای دگر دارم
 من گرد جهان گشتم با این دل دیوانه
 دیوانه صحرایم صحرای دگر دارم
 عمرم بگذشت ای دوست اندر صف میخانه
 من در ره میخانه دنیای دگر دارم
 از غفلت و خواب مرگ دشمن چه نصیبش شد
 من در نظر دشمن روئای دگر دارم
 بیگانه ندارد جای اندر نظر مردم
 روزی بکنار دوست من جای دگر دارم
 بی دل نرسد عنقا بر قاف جهان هرگز
 در این دل خسته من عنقای دگر دارم
 هر کس بزند لافی شیدا شدن خود را
 شیدا شده‌ای گوید شیدای دگر دارم
 فریاد دل خسته آید ز سر سردار
 من تصور سر دارم غوغای دگر دارم
 در آتش عشق تو می سوزم و می سازم
 در شعله نار عشق آوای دگر دارم
 بیمار غم عشقت ای دوست «فروغم» من
 غیر از توبه عالم کی مولای دگر دارم

بیمار عشق

می زخم بر سینه و سر از غم دلدار عشق
 روزگاری سر به دارم بر طناب دار عشق
 از همه بیگانه گشتم جز غم هجران او
 درد هجران می کشم تا اینکه گردم زار عشق
 هر که شد دیوانه عشق می شود درد آشنا
 می ستاند درد درد هر کس بود بیمار عشق
 گرچه بودم مست روزی بی خبر بودم ز خود
 مستی دیگری گرفتم از می سرشار عشق
 می فروشی می کنم اندر صف دیر مغان
 تا شوم مست می صها در بازار عشق
 ترس و وحشت می کنم از غفلت و از خواب مرگ
 کن عطا بر من زمانی را شوم بیدار عشق
 هر که می پرسد زمن در این جهان یار تو کیست
 یار من عشق است و من هم آشنای یار عشق
 روز و شب گردیده ام شیدای عشق و عاشقی
 تا شوم خدمتگذار حاجب در بار عشق
 صبح وصل آشنای آشنایان می رسد
 صبح فردای سعادت لحظه دیدار عشق
 روزگارم گشته شب از چشم پر تقصیر من
 کی شود این دیده ریزد اشگ گوهر بار عشق
 می شود یکسر جهان خرم سراسر دشت گل
 خم شود هر لالهائی پیش گل بی خار عشق
 روز آدینه بسر آید زمان انتظار
 تا شود روشن دل عاشق پی اقرار عشق
 کی شود هنگامه نزدیک و زپی امر خدا
 دست تقدیر قضا پرور کند پیکار عشق
 از کنار کعبه آوای منادی می رسد
 بانگ جاء الحق بود پیک حق دادار عشق
 چون شود عالم پر از ظلم و ستم وانگه «فروغ»
 می رسد فرمانروای عادل کردار عشق

نخل شادی

رسید مژده خدا را نشانه می آئی

زامر حق یگانه یگانه می آئی

توئی فروغ نهائی تویی تو شمس ولا

زکوی غرب تو ماه زمانه می آئی

رسد بگوش نوای غریبیت مولا

تویی قریب غریبان شهانه می آئی

توئی ولی خدا آخرین وصی نبی

کنار کعبه چه خوش با ترانه می آئی

تو صاحب دل مائی که خانهات دلهاست

کنار خانه سبحان به خانه می آئی

توئی حَجْر و توئی حَجْر و خود توی کعبه

نوید حضرت حق را بهانه می آئی

دلم ز مهر چو مهر و مه است پروانه

بود گواه دلم عارفانه می آئی

کشی تو اُستن حنانه پای نطق بلیغ

بسوی ما چو به حق عاشقانه می آئی

بگوش نغمه «جاء الحق» از منادی حق

رسد چو جانب امت روانه می آئی

نشسته ام به رخت منتظر که منتظری

توئی تو دُر سیمین خزانه می آئی

ابتهت علی علیه السلام از چهرهات بود پیدا

به انتقام حسین علیه السلام عادلانه می آئی

دل «فروغ» و «سماوی» شکسته از غم تو

به نخل شادی مائی جوانه می آئی

ایام دگر آید

بی خود نشده از خود هشیار نمی‌گردم
 بی باده من از مستی سرشار نمی‌گردم
 از غفلت و خواب مرگ بیدار شوم روزی
 گر دوست نخواهد من بیدار نمی‌گردم
 امروز اگر خوارم در نزد همه خویشان
 در محضر حق فردا من خوار نمی‌گردم
 خوش می‌روم از این دار دنیای دگر دارم
 من در دو جهان جز اغیار نمی‌گردم
 هرگز نزد من نیشی من بر دل درویشی
 چون درویشم روزی آزار نمی‌گردم
 می‌سوزم و می‌سازم در نار بناچاری
 در آتش عشق دوست ناچار نمی‌گردم
 من گرد جهان‌گردم بینم رخ یارم را
 زیرا که در این عالم بی یار نمی‌گردم
 بیمار شدنم اکنون از گردش ایام است
 ایام دگر آید بیمار نمی‌گردم
 بی زار شدم از خود از مردم این گیتی
 از عهد و دعای دوست بی زار نمی‌گردم
 باریست بدوش من از درد و غم هجران
 در عصر زمان او جبار نمی‌گردم
 من در دو سرا دارم نوری ز «فروغ» او
 تا روز جزا هرگز شرمسار نمی‌گردم

گنبد دوار

روزگاریست در این دار گرفتار شدم

چون اسیری که به زنجیر غم یار شدم

محو در گردش چشمان رخ دلدارم

منکه سرگشته این گنبد دوار شدم

روزگارم شده شب از غم هجر رخ یار

چکنم عاشق وصل روی دلدار شدم

شده‌ام مشتری و نیست مرا رشته کلاف

کنم عنوان به که بی ارزش بازار شدم

دل رؤیائی من رفت سر چوبه دار

من رؤیا زده سردار سردار شدم

پیش اغیار مرا خار مکن بیشتر ازین

بنگر بی تو سرافکنده اغیار شدم

تو بیا زمر خداوند جهان صاحب امر

که من از دوری تو خسته دل آزار شدم

زین جهان گذرا می‌روم ای مونس من

خوش دل از روشنی روی تو ای یار شدم

بسکه عمری زده‌ام ناله تنهائی تو

شب تنهائی خود لایق دیدار شدم

آتش عشق تو زد شعله بر اندام «فروغ»

که ز خاکستر خود خشت به دیوار شدم

یوسف گمگشته

گر خوری خون جگر از رنج دوران غم مخور

می شود شمس ولا روزی نمایان غم مخور

درد هجران می رسد آخر به پایان غم مخور

«یوسف گمگشته باز آید به کنعان غم مخور»

«کلبه احزان شود روزی گلستان غم مخور»

گر دلت بشکت روزی راه او را سد مکن

هشیاری کن هر آنچه را که می خواهد مکن

در مسیر عشق اگر بود عشق او را رد مکن

«ای دل غمدیده حالت به شود دل بد مکن»

«وین سر شوریده باز آید به سامان غم مخور»

از قدمش می شود خرم همه دشت و دمن

گل شکوفا می شود چون کوی او اندر زمن

گلعداری از گل نسرین و یاس و یاسمن

«گر بهار عمر باشد باز بر تخت چمن»

«چتر گل در سرکشی ای مرغ خوش خوان غم مخور»

بهر غیبت گوئیا غم از دل دنیا نرفت

این دو روزه غم دگر از جسم و از جانها نرفت

آرزوی می گساران هرگز از سرها نرفت

«دور گردون گر دو روزی بر مراد ما نرفت»

«دائماً یک سان نباشد حال دوران غم مخور»

گو به دشمن انتظاری بهر شیعه نیست عیب

عاقبت آید صفا براین جهان لاریب

پور احمد وارث پیغمبرانی چون شعیب

«هان مشو نومید چون واقف نشی از سر غیب»

«باشد اندر پرده بازی های پنهان غم مخور»

پرچم کفر و نفاق و بت پرستی بر کند

نطق او هر پادشاه از تخت مستی بر کند

پایه‌های پست را از ملک پستی بر کند

«ای دل ار سیل فنا بنیاد هستی بر کند»

«چون تو را نوح هست کشتی بان زطوفان غم مخور»

برقیام آخر تو فوق کعبه خواهی زد قدم

عاقبت، هستی و ذوق کعبه خواهی زد قدم

بعد امر حق زطوق کعبه خواهی زد قدم

«در بیابان گر به شوق کعبه خواهی زده قدم»

«سر زنها گر کند خار مگیلان غم مخور»

ای خوشانروزی که از ره می‌رسد عید سعید

می‌دهد جبرئیل حق از یوسف زهرا علیها السلام نوید

گوش دارید کی محبان امر یزدانی رسید

«گرچه منزل بس خطرناکست و مقصد بس بعید»

«هیچ راهی نیست کان را نیست پایان غم مخور»

می‌کند تعظیم آنروز در براو هر صلیب

نیست هیچ دهری دگر از فیض مولا بی نصیب

چون نباشد در جهان معرفت غیر از حبیب

«حال ما در فرقت جانان و ابرام رقیب»

«جمله می‌داند خدای حال گردان غم مخور»

از کنار کعبه آید نیر این روزگار

می‌کند حکم الهی را چنان آغاز کار

شعر تو ماند «فروغا» تا زمانش یادگار

«حافظا در کنج فقر و خلوت شبهای تار»

«تابود وردت دعا و درس قرآن غم مخور»

گل محمدی علیه السلام

حجت داوری توئی گل محمدی توئی
 ثانی حیدری توئی بگو که چیست گناه من
 منکه ندیده‌ام تو را، فتاده‌ام به هر بلا
 پیدا کنم تو را کجا، بگو که چیست گناه من
 دشمن بیگانه منم، عاشق و دیوانه منم
 تشنه میخانه منم، بگو که چیست گناه من
 اگر نظر کنی مرا زقید غم کنی رها
 در این جهان شدم فنا بگو که چیست گناه من
 ای شه دل نواز من دلبر چاره ساز من
 تو آگهی زراز من بگو که چیست گناه من
 هستی چلچراغ من گوهر شب چراغ من
 بیا بیا سراغ من بگو که چیست گناه من
 زهجر بسی فغان کنم گریه به هر زمان کنم
 لعنی به دشمنان کنم بگو که چیست گناه من
 شدم اسیر و مبتلا در این زمان پر بلا
 نمی‌کنی نظر مرا بگو که چیست گناه من
 من آن اسیر خسته‌ام که منتظر نشسته‌ام
 از همه هستی رسته‌ام بگو که چیست گناه من
 بسمل کوی تو منم تیغ کشی به کشتم
 پا به نهی به گردنم بگو که چیست گناه من
 چه می‌کشم زروزگار شدم اسیر و بی قرار
 زدست دوری نگار بگو که چیست گناه من
 بگو که من چه کرده‌ام به بند غم فتاده‌ام
 روی تو را ندیده‌ام بگو که چیست گناه من
 «فروغ» بی نوا منم اسیر هر جفا منم
 همیشه در بلا منم بگو که چیست گناه من

رحمت حق

ریزش باران و برف بر دامن صحرا خوشست

رحمت حق بهر موجودات این دنیا خوشست

سبز و خرم می‌کند کون و مکان با وجد خود

سبزی کون و مکان با عاشق شیدا خوشست

باد و آتش حشمت تخت سلیمان و خلیل

آتش نمرودیان بر آن گل رعنا خوشست

آب و خاک و باده و آتش پرتو شمس و قمر

اختر هفت آسمان چون گنبد مینا خوشست

انبیا از آدم عَلَيْهِ السَّلَام و خاتم سَلَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ همه دادند نوید

گوئیا روزی که آید یوسف زهرا عَلَيْهَا السَّلَام خوشست

هر سحر گاهی در میخانه خواهی زد قدم

جام سرشاری لبالب از می صها خوشست

در ره دیر مغان تنها قدم دم ساز نیست

یار می خواهی اگر با زاده طاهها خوشست

خانقاه دل شود روشن زانوار خدا

حلقه ذکر علی عَلَيْهِ السَّلَام هم با گل مولا خوشست

ای که خواهی در مقام آخرت عالی مقام

جای گرفتن در کنار عشق بی همتا خوشست

قدسیان و خاکیان دارند هماره این سخن

رایت او بر فراز قله دلها خوشست

تابش خورشید و مه یک ذره از انوار اوست

روز رستاخیز «فروغا» جلوه طاهها خوشست

خلوت راز

برای خلوت رازت مکمانی را بکن پیدا
 بیا و با خدای خود زمانی را بکن پیدا
 دل شب با خدا وقت ملاقات تو می باشد
 تو دور از دیده مردم نشانی را بکن پیدا
 رسد دست تو بر قرب الهی گر بخواهی تو
 برای اوج تو محکم نردبانی را بکن پیدا
 قد خود پیش حق خم کن نه پیش هر کس ناکس
 تو همچون عاشقان قدکمانی را بکن پیدا
 به حال خود بریز اشگ و بزن فریاد وانفسا
 برای واپسین روزی فغانی را بکن پیدا
 به حبل الله بزن چنگ و نجات خود بگیر از او
 در این عالم بیا چون ریسمانی را بکن پیدا
 کران بی کران باشد برای تو در این عالم
 برای خود در آن عالم کرانی را بکن پیدا
 زبانی را بتو داده خداوند بهر حق گفتن
 برای خواندن قرآن بیانی را بکن پیدا
 تو در خلوت سرای خود شبی شب زنده داری کن
 برای خانه قبر، دوستانی را بکن پیدا
 نهان از دیده ها گردید ولی کردگار تو
 به چشم دل بیا یکدم نهانی را بکن پیدا
 تو را از دولت دل شد میسر هر چه می خواهی
 در این دولت سرا یار جهانی را بکن پیدا
 اگر در پرده غیب است یار مهربان تو
 بیا در دل انیس مهربانی را بکن پیدا
 مشام اهل دل یابد نسیم او سحر گاهی
 تو اندر سینه خود گل ستانی را بکن پیدا

بکوی عشق مه رویان سفر کن روزگاری تو
 برای خویش نیکو آشیانی را بکن پیدا
 شود خرم سراسر کوه و صحرا و دمن روزی
 زیمن مقدم او بوستانی را بکن پیدا
 جمال بی مثال او اگر پنهان شد از دیده
 برای عهد او ذکر زیبایی را بکن پیدا
 زهر چه برگرفتی دل به او دادی دل خود را
 زعشق دل تو عیش جاودانی را بکن پیدا
 برای دوستانش دوست برای دشمنان دشمن
 به جان دشمنان تیر و کمانی را بکن پیدا
 خم ابروی او دارد نشان از کعبه مقصود
 زابروی کجش راز نهانی را بکن پیدا
 زعصر غیبت کبری «فروغا» گریه زاری کن
 برای خود ره خوش آستانی را بکن پیدا

رخ دلدار

ای دیده همیشه زغم یار ببار اشگ
 خیمه زده‌ای ابر بسر شمس جهانتاب
 آماده توئی در دل شب گوشه‌ای تنها
 پرده زده عصیان به روی چشم گنه کار
 شب می‌شود و وقت سحر می‌رسد اکنون
 این ابر سیه رحمت حق می‌شود آخر
 سر سبز شود هر دو جهان از قدم او
 از شوق وصال رخ دلدار ببار اشگ
 آید چو نسیم از گل بی خار «فروغا»
 اندر غم هجر گل بی خار ببار اشگ

ساحت مولا

دوش دیدم سحری قامت رعنائی تو
 شده بود این دل من محو تماشائی تو
 سیر کردم سر شب تا به رسم وقت سحر
 که ببینم نظری چهره زیبائی تو
 به سر زلف شکن در شکن و موی پریش
 شده ام گمشده خرم یکتائی تو
 شدم آواره صحرای تو هر صبح و مسا
 زده بودم به جنون در ره صحرائی تو
 توئی آینه حق و به خدا در دو جهان
 برتر از مهر و مه است مردم بینائی تو
 نیست امروز به جهان جز تو دگر ناطقه‌ای
 یک جهان منتظر نطق دل آرائی تو
 چاره‌ای نیست بسوزم زغم هجر ولی
 روزگاری بسر آید غم تنهائی تو
 صبر بی حد خداوند شده تأخیر ظهور
 بخت برگشته من صبر شکیبایی تو
 پسر فاطمه‌ای یوسف کنعانی دهر
 منم آن مشتری نرگس شهلائی تو
 زکنار حرم امن خداوند کریم
 جلوه ذات خدا چهره پیدائی تو
 روزگاری برسد جمله جهان فخر کند
 تحت فرمان تو و حکمت والائی تو
 وزپی امر خداوند پی تعجیل بیا
 عالمی منتظر ساحت مولائی تو
 باده دوش ره میخانه شدم هر شب و روز
 که منم مست می ناب طهورائی تو

عمر من طی شد و آخر نرسیدم بوصول

حاشا له نرسم محضر فردائی تو

بده توفیق بمن بهر زیارات همه

نشود کم بخدا ذره دارائی تو

صبح آدینه بیا ندبه کنان محفل خویش

سجده شکر کنم در بر طاهائی تو

تا منادی بزند نغمه آهنگ نوید

«زهق الباطل و کان زهوقائی» تو

روز و شب زمزمه من بود ای دوست بیا

تا شوم ذاکر آن محضر شیدائی تو

بهر تائید بیا منتقم خون خدا

شدهام نوحه گر درگه بطهائی تو

ناامیدم مکن ای فخر بشر ماه زمن

لحظه مرگ به بینم همه آقائی تو

قفس سینه من پر شده از مهر رخت

خانه قبر من و مهر اهورائی تو

دل سودا زده‌ای تاب ندارد چو «فروغ»

چه کند تا که شود لایق سودائی تو

خُلق رسول دوسرا

روزگاریست دل آشفته هر موی توأم
 تا ابد گمشده در حلقه گیسوی توأم
 به شکنج سر زلف تو قسم یاد کنم
 گشته مردمک دیده و ابروی توأم
 سیر کردم سر زلفین شکن در شکنت
 که در آنجا طلب نافه آهوی توأم
 دل و دینم همه درچاه زرخدان تو بود
 سر بازار اسیر رخ نیکوی توأم
 ماه و خورشید همه ذره‌ای از پرتوئست
 روزگاریست پی پر توئی از روی توأم
 خلق و خوی تو بود خلق رسول دو سرای
 روز و شب در گرو خلق خوش و خوی توأم
 می‌کشم تشنگی عشق تو را صبح و مسا
 عاشق قطره‌ائی بر چشمه از جوی توأم
 می‌زنم ساز و طرب نغمه آهنگ رباب
 منکه دل داده آن لعل سخن گوی توأم
 شدم آواره صحرای جنون در دل شب
 به امیدیکه دم صبح سر کوی توأم
 هر زمان طالب صحرای طبیعت بشوم
 بهر بوئیدن گل و زگل خوش بوی توأم
 زهی ای دوست بیا و بنگر لحظه مرگ
 چشم گریان و سراسیمه واسوی توأم
 به در صومعه و دیر و کلیسا و کنشت
 گو «فروغ» تا دم مرگ عاشق دلجوی توأم

شمس ایوان محمد ﷺ تویی ای پور علی ﷺ

در شب اول قبر مخلص نیروی توأم

خاتم خاتم

در این عالم به غیر از جود تو نبود دگر جودی
 به غیر از حق نباشد هیچ وجودت مست موجودی
 اگر علم بدیع اندر هواس در هوس داری
 به گند و گه گنند دل را کنند از آن معبودی
 به گرد تو همی گردد دو عالم با همه عالم
 بود بود تو در عالم اگر عالم بپا بودی
 امید عاشقان و عارفان و سالک گیتی
 ندارد یار غیر از تو توئی ای یار ممدودی
 سرشگ از دیده‌ها داریم زهجران تو ای مولا
 چه سودای خوشی داریم رسد از تو به ما سودی
 نظر کن بر همه عشاق به اذن حضرت باری
 که چون تو شاهی نبود در این عالم تو مشهودی
 ز نسل احمد و محمود محمد صلی الله علیه و آله ثانی حیدر علیه السلام
 زمهر خاتم خاتم تویی مقصد تو مقصودی
 در این ملک شاهی ملک گوید ثنای تو
 تو لایق بر ثنائی تو مرآت و تو مسعودی
 به روید گل ز گل اما به غیر از تو گل زهرا علیها السلام
 تو هستی برتر از یوسف تو بالاتر ز داودی
 چو عود جان در این مجمر^(۱) دل عشاق می سوزد
 نسوزد گر بیائی تو که هستی عطر هر عودی
 در این عالم بفکر تو نباشد هر دلی دل نیست
 تو آن دل را کنی روشن که چون تو نور ممدودی
 «فروغا» دردمندی تو دواي درد هر مستی
 بود دُردی اگر ساقی دهد از بهر بهبودی

آرزو

من به دل دارم غم هجران تو مهدی علیه السلام بیا
 هستیم را می‌کنم قربان تو مهدی علیه السلام بیا
 عقده‌ها دارم به سینه از غم دوری تو
 سوختم از آتش هجران تو مهدی علیه السلام بیا
 دردمندان را تو درمان می‌کنی از لطف حق
 بهر درمان گشته‌ام حیران تو مهدی علیه السلام بیا
 دارم امید از تو از امر فرمان خدا
 پیکر من در ره جولان تو مهدی علیه السلام بیا
 چون ندارم غیر تو من هیچکس اندر جهان
 چشم براهم در صف رندان تو مهدی علیه السلام بیا
 در دعای ندبه غوغا می‌کنم از امر حق
 تا شوم خاک ره میدان تو مهدی علیه السلام بیا
 آرزوی دیدن روی تو را دارد «فروغ»
 جان او گردد فدای جان تو مهدی علیه السلام بیا

مژده

مژده آید دیده‌ها را مست چشم خود کن
 مردمان دیده‌ائیکه در ره فردای اوست
 مژده آید تا کند اجرای فرمان خدا
 چونکه دشمن در دم صمصام بی پروای اوست
 داد خواهی می‌کند از قاتلان فاطمه علیها السلام
 چون امید مادر و یا اینکه هم آبای اوست
 مژده آید بهر خونخواهی شاه کربلا
 چونکه نام منتقم بر قامت رعنای اوست
 مژده آید در دعای ندبه صبح جمعه‌ای
 عالمی در انتظار قدرت والای اوست
 حالیا چون فیض کاشان بر زبان داری «فروغ»
 «آنچه گفتمی هم کفی از قطره دریای اوست»

رکاب حضرت

از ازل خلقت هستی به سامان ادب است

وجهه آدم و تاختم امامان ادب است

کردم از پیر خردمند سئوالی که بگفت

در جوابم همه آیات زقرآن ادب است

راز دستور خداوند و پیمبر ﷺ زغدير

بهر ترویج بشر حجت یزدان ادب است

شه اقلیم علیؑ میر عرب ففخر بشر

در ره صولت او قدرت جانان ادب است

چونکه هم نام خدا دست خدا بود علیؑ

قاتل نفس علیؑ قاتل شیطان ادب است

ریزش ابر بود امر خداوند کریم

بهر احیا جهان چشمه حیوان ادب است

آدمی آمد و رفت سوی دیار دگری

اثر خلقت او باطن انسان ادب است

پی تحصین خدا ایشرف مخلوق بشر

مبدأ و مقصد هر فرد مسلمان ادب است

پسر نوح چو لقمان نشد و پند نگرفت

بشنو پند پسر راز دل و جان ادب است

بستگی من و تو در ره ایمان و شرف

چنگ بر رشته آن خالق منان ادب است

عاشق عشق خدا تحفه این دار جهان

ره تاریخ بنگر باطن سلمان ادب است

عشق بنگر که شود باعث هر دار طناب

عشق میثم چو منصور غزلخوان ادب است

روح مهمان توئی بر تن هر جان و دلی

میزبان باش و بدان قابل مهمان ادب است

گر کنی فتح جهانگستر گیتی به زمان
 با خبر باش که چون تخت سلیمان ادب است
 مسایه هستی ایمان و شرف اوج فلک
 گر تو پرواز کنی باعث ایمان ادب است
 گفتمش کی ببرم بهره ز رضوان خدا
 گفت ایمان تو در عالم امکان ادب است
 یوسف فاطمه علیها السلام در غیبت کبری که بود
 عصر غیبت به خدا دیده گریان ادب است
 در دعای ندبه و هم عهد هر صبح و مسا
 بهر تعجیل فرج شیوه انسان ادب است
 روز آدینه بود وعده حق امر ظهور
 در رکاب شه دین در خور میدان ادب است
 چون معز الاولیاء آید و با صوت رسا
 «زهق الباطل» آن نیر تابان ادب است
 گو «فروغا» تو چو شمس الحق تبریز چنین
 «فرق ما بین بنی آدم و حیوان ادب است»

گلخانه سبز

بارالها به جهان نقطه پرگار کجاست
 باعث خلقت این گنبد دوار کجاست
 مردم چشم من چشم همه در ره اوست
 نور چشم همگان حجت دادار کجاست
 غایب از هر نظرست زمر تو ای خالق من
 آنکه جایش به دل و دیده خونبار کجاست
 دو جهان پر شده از لاله و از غنچه گل
 کس نداند گل گلخانه اطهار کجاست
 کشور دل شده است گلشن گلخانه سبز
 دیده دل بگشا بین گل بی خار کجاست
 عاشق گمشده از دوست نشان می طلبت
 «ایکه از یار نشان می طلبی یار کجاست» (۱)
 بی وفائی شده از او که او در خور دوست
 بارالها تو بگو یار وفادار کجاست
 برتر از مهر و مه روشنی بخش دو جهان
 پرتو نور تو یارب شب تار کجاست
 دشمن دین خدا کرده قیام بهر بشر
 آنکه هست منتقم و دشمن کفار کجاست
 تا به کی خون جگر می خورد این شیعه تو
 آنکه آید بظهور زاده کرار کجاست
 منکه با رشته کلافی شده ام مشتری
 عاشق عشق ویم یوسف بازار کجاست
 می زخم نغمه عشق عاشق در راه ویم
 تا منادی بدهد سر شه دلدار کجاست
 در بیابان مغان باده بدوشیم «فروغ»
 ساقی باده عشق سید سالار کجاست

چشم انتظار

روزگاری می شود یکسر جهان فصل بهار
 سبز و خرم می شود صحرا ز عشق بی قرار
 سیصد و سیزده نفر پا در رکاب و منتظر
 منتظر آید به امر حضرت پروردگار
 مهر تو اندر دلم چون سیم اندر جان سنگ
 سنگدلی تا کی کنی ای دلبر سیمین عذار
 می زنی سنگی به من بازور زر خواهی زسیم
 سنگ من بر دل زنی تا سیم و زر آید به کار
 بوستان احمدی و گلشن آل علی علیه السلام
 سوسن و نسرین و یاس و یاسمن چشم انتظار
 فجر صادق می زند صبح سعادت می رسد
 می کند روشن جهان مهر و مه لیل و نهار
 باعث ایجاد هر هفت آسمان در شش جهت
 زاده زهرا علیها السلام و حیدر علیه السلام می رسد با ذوالفقار
 می رسد پایان غم هجران یار روزی «فروغ»
 می شود فرمان و حکم او در عالم آشکار

شهسوار

کی شود صبح ظهور حجت آخرولی کردگار
 عالم عالم چراغ آفرینش بود و هست
 مالک ملک وجود و پادشاه انس و جان
 کی شود امر ظهور حجت پرده نشین
 می شود عالم گلستان کز گل عشق وجود
 می زند داد «زهق الباطل و کان زهوق»
 شهسوار عرصه گیتی زمین در روزگار
 شهره شهر مقدس هست و هست آموزگار
 ثانی مولای علی علیه السلام کفو علی علیه السلام را یادگار
 هجر او آتش زده بر هستی هر دل فگار
 بر مشام جان رسد عطر گل پروردگار
 سیصد و سیزده نفر پادر رکاب پرهیزگار

سرزند کز غرب روزی پرتو او پر «فروغ»
 در اقامت گاه دل مهر فروغش ماندگار

شمس ولا

روزگاری می رسد امر خدا سوی ظهور
 دیده های حجت ایزدنما سوی ظهور
 عالمی دیده به راه و منتظر بر امر حق
 منتظر گردید هماره در دعا سوی ظهور
 یک جهان در جنب و جوش و زیر این چرخ کبود
 می زند چرخ روز و شبها ماسوا سوی ظهور
 فجر صادق می زند صبح سعادت می رسد
 روز موعود می شود هر گام ماسوی ظهور
 برتر از مهر و مه است اختران آسمان
 پرتو نور خدا شمس الظهی سوی ظهور
 می زند خورشید غرب و می شود روشن جهان
 هر دلی روشن شود از مهر واسوی ظهور
 جن و انس و جمله موجودات عالم بی امان
 می زنند فریاد یا مهدی بیا سوی ظهور
 می رسد بر گوش از گلدسته های هر کنشت
 صبح و ظهر و شام تکبیر رسا سوی ظهور
 گشته معلوم زین نشانه ها آثار فرج
 خون ناحق ریخته از جور و جفا سوی ظهور
 گو «فروغ» گفتا خداوند بر همه اهل جهان
 می رسد حجت حق شمس ولا سوی ظهور

مدح چهارده بهار

زرحمت کردگار دوباره شد نوبهار
 دوباره شد نوبهار زرحمت کردگار
 زپیک حق بی شمار رسیده مژده دلا
 رسیده مژده دلا زپیک حق بی شمار
 حُسن رسول ﷺ کبار زسوی حق آشکار
 زسوی حق آشکار حسن رسول کبار
 دست خداوندگار به هر دو کون شهریار
 به هر دو کون شهریار دست خداوندگار
 شد به جهان شهسوار آن شه با ذوالفقار
 آن شه با ذوالفقار شد به جهان شهسوار
 دختر والاتبار همسر با افتخار
 همسر با افتخار بر شه والاتبار
 تجلی هشت و چار گشت بر این روزگار
 گشت بر این روزگار تجلی هشت و چار
 شد به جهان یادگار منجی این روزگار
 منجی این روزگار شد به جهان یادگار
 حمد حق کردگار کرده مرا رستگار
 کرده مرا رستگار حمد حق کردگار
 زیمن این گلعدار جوانه زد لاله زار
 جوانه زد لاله زار زیمن این گلعدار

مدح چهارده بهار بگو «فروغا» زجان
 بگو «فروغا» زجان مدح چارده بهار

چهارده معصوم علیهم السلام

شکر حق آئین من آئین دین مصطفاست

آنکه محبوب الهی هست ختم الانبیاست

مهر حیدر دارم و مهر ولایت را به دل

شیعه اثناعشر بود و نبودم اولیاست

روز محشر فخر دارم بر گل ختم رسل

آنکه آید بر شفاعت دختر خیرالواراست

فاتح صبر است امام مجتبی علیه السلام پور علی علیه السلام

هادی دین رهبر من زاده خیرالناس است

شهریار هر دو عالم شاه مظلومان حسین علیه السلام

تربتش مهر نماز و بر همه دار الشفاست

شاه زین العابدین علیه السلام بیمار دشت کربلا

آنکه باشد ساجدین و یادگار کربلاست

با قرآن کنز علوم اولین و آخرین

سینه اش گنجینه اسرار کل انبیاست

مکتب صادق علیه السلام دهد درسی به کل ماسوا

مذهب او در دو عالم بر همه مشگل گشاست

موسی کاظم علیه السلام تمنا کرده از رب جلیل

خلوت راز و نیازش گنج زندان سالهاست

خسرو شمس شمس گشت از مدینه سوی طوس

بارگاه و گنبد او در خراسان با صفاست

جود و تقوای تقی علیه السلام و حاصل علم نقی علیه السلام

ره گشای راه عسکر علیه السلام شاهد این مدعاست

عسکری نور دو چشم عالم است و آدم است

همچو یک مهدی سپهسالار در عالم کجاست

حُبّ چهارده مظهر حق ای «فروغ» از لطف حق

در درون قلبهای عاشقان بی ریاست

گل گلزار

ای یوسف زهرا علیها السلام گل گلزار کجائی
 ای مننقم و حافظ اسرار کجائی
 بنما تو عیان بر همه گان تربت زهرا علیها السلام
 چون امر شود بر تو زدادار کجایی
 ای جان جهان پرده زرخسار تو بردار
 ما سوخته دل عاشق دیدار کجایی
 در کعبه ظهورت بود ای شمس جهانی
 ای مصلح کل وارث کرار کجایی
 عازم به حریم و حرم حضرت خاتم صلی الله علیه و آله
 با لطف و صفا همره زوار کجایی
 فرمود خدا «کان زهوقا» بتو مولا
 گیرنده حق قادر احرار ^(۱) کجایی
 گیری علم خط حسینی بکف خویش
 ای مننقم کیفر کفار کجایی

لطفی زعنایات و کرم کن به «فروغت»

ای یوسف زهرا علیها السلام گل گلزار کجایی

حکمت حق

روزگاریست اسیر مه دادار شدم
 و زغم هجر گرفتار گرفتار شدم
 بی وفائی شده از او که نهانست زمن
 چکنم عاشق دلدار وفادار شدم
 شده از حکمت حق شمس درخشنده نهان
 منتظر وزپی امر حق قهار شدم
 بی خود از خود شدم و کوس انالحق بزدم
 همچو منصور خریدار سردار شدم
 به طناب سردارت شدم آویزه دار
 شرر عشق تو سوزد دل و جانم شب و روز
 عطش عشق خلیل دیدم و در نار شدم

به جهان در بر اغیار «فروغ» نیست جواب

چشم به راه فرج یوسف علیه السلام اطهار شدم

چشم انتظار

ابا صالح علیه السلام عزیز مصطفائی صلی الله علیه و آله
 اباصالح علیه السلام امید مادر خود
 اباصالح علیه السلام تویی شمس خجسته
 ابا صالح علیه السلام منم گم کرده راهی
 ابا صالح علیه السلام کجایی من بیایم
 ابا صالح علیه السلام بیا دردم دوا کن
 ابا صالح علیه السلام بقربان وفایت
 نشستم بر سر راهت بیایی
 ابا صالح علیه السلام به عشق تو اسیرم
 ابا صالح علیه السلام چرا پنهان زمائی

ابا صالح علیه السلام «فروغ» گردد فدایت

بود چشم انتظار خاک پایت

باغ بهار

گل باغ بهارم کبھی می آیی
 چرا یک دم نباشی همدم من
 به امید گل رویت شب و روز
 ازین صحرا به آن صحرا بگردم
 الا ای مهر و ماه اختر من
 به مهر روی تو دل بسته ام من
 نوای بی نوای بی نوایان
 انیس روزگارم کی می آیی
 شبی اندر کنارم کی می آیی
 شده گل نغمه کارم کی می آیی
 نمی دانم نگارم کی می آیی
 چراغ شام تارم کی می آیی
 قرار بی قرارم کی می آیی
 توئی عشق شرارم کی می آیی

الا ای منتظر در انتظارم

ول چشم انتظارم کی می آیی

صحرای حق

در دل من حسرت روی تو غوغا می‌کند
 چشمه چشم مرا هجر تو دریا می‌کند
 بهر هر بشکسته دل ای دلربا دلبر بیا
 در دل بشکسته‌ای مهر تو ماوا می‌کند
 بشکنند شیعی اگر دیگر ندارد ارزشی
 بشکنند دل ارزش بی حد پیدا می‌کند
 حالیا گشته نگاهم واله و حیران تو
 در دل صحرای عشق عشق تو پیدا می‌کند
 گشته‌ام آواره عشق تو ای ساقی خم
 عشق تو در هر زمان می را طهورا می‌کند
 گر شود فرمان امر دولت تو در جهان
 موبه مو مژگان من امر تو اجرا می‌کند
 برق صمصام تو همچون برق تیغ شیر حق
 دشمن حق را به میدان خوار و رسوا می‌کند
 کی جهاد فی سبیل اله شود کز امر حق
 تیغ بران تو سیل خون زاعدا می‌کند
 می‌زند دشمن همی بی تو به دل زخم زبان
 مـرهم پـرمهر تو دل را مداوا می‌کند
 در دعای عهد و ندبه‌ای امام انس و جان
 سوز آه و نساله تو شور برپا می‌کند
 می‌زنم خود را به آتش زین جهت در روزگار
 روزگاری و نساله تو شور برپا می‌کند

می‌زنم خود را به آتش زین جهت در روزگار
 روزگار امر تو را امروز و فردا می‌کند
 کز دعای شیخ و شاب و خون پاک هر شهید
 امر تعجیل فرج حق تو امضا می‌کند
 سربه داری بر سردار تو ای سردار عشق
 با نوای مهر تو روشن دل ما می‌کند
 ساحت قرب عدالت گستر گیتی زمین
 بهر روز واپسین ما را مهیا می‌کند
 مسجد سهله عزیز فاطمه علیها السلام بر گو کجاست
 با دل پر خون زهرا علیها السلام زار نجوا می‌کند
 مسجد سهله غم هجر شه کون و مکان
 آتشی بر هستی هر پیر و برنا می‌کند
 می‌شود عالم گلستان کز هزاران گل ولی
 گل‌عدار تو به از هر گل شکوفا می‌کند
 می‌شود گلهای عالم کز گل زهرا علیها السلام خجل
 چون گل زهرا علیها السلام دو عالم را مصفا می‌کند
 هر مقام مسجد کوفه گواهی می‌دهد
 یوسف زهرا علیها السلام در آنجا وای مولا می‌کند
 در کنار دجله و رود فرات و علقمه
 داد مظلومی عباس علیها السلام دل آرا می‌کند
 عالمی در انتظار مجری عدل است «فروغ»
 در جهان عدل و عدالت پور زهرا علیها السلام می‌کند
 مادر اصغر بیا بهر تماشا لحظه‌ای
 حجت آخر زمان کیفر زاعدا می‌کند

غم مخور

روزگاری می شود ای دل بهاران غم مخور
 می شود هر کوی و برزن لاله باران غم مخور
 سر به داران می رسد و آوای سرداری بگوش
 مژده آید سر به دار سر به داران غم مخور
 ای خوشان روزی بپا گردد صفای زندگی
 البشارت می رسد منجی دوران غم مخور
 فجر صادق می زند صبح سعادت می رسد
 روز عید اسعد سامان یاران غم مخور
 البشارت طالع فرخنده می گردد بنام
 می دمد خورشید بام ریزه خواران غم مخور
 باده دوشان صف رندان در دیر مغان
 می شوند سرشار می با میگساران غم مخور
 باد و خاک و آب و آتش گردش این روزگار
 سر به سر گردند به امر شهسواران غم مخور
 می شود یکسر گل و لاله گذار کوی دوست
 هر گلی گردد نثار جانثاران غم مخور
 هر دلی شاد و لب خندان کز عشق رخس
 می شود روشنتر از شمس گلعداران غم مخور
 جلوه زیبای او آینه ایزد نماست
 در بر آینه آینه داران غم مخور
 پرتو انوار حق از پرده می آید برون
 مهر و مه گردد خجل در روزگاران غم مخور
 می شود پایان غیبت اول عصر ظهور
 می برد غم از دل ما یار یاران غم مخور
 مژده هم نام محمد ﷺ می شود روزی عیان
 بر مشام جان رسد بوی گل عصر زمان

غم مخور

ناخدای کشتی امواج طوفان غم مخور

بندر دل می شود یکباره خندان غم مخور

عشق بازی می کند معشوق عشق و عاشقی

می شوند سرمست عشق عشق بازان غم مخور

نقطه پرگار عشق و محور ملک وجود

می رسد بر عالمیان از تو احسان غم مخور

ایکه از امر خداوند می رسد روزی چنین

انتظار حضرت عیسی علیه السلام به پایان غم مخور

از دل و جان وعده پیمان حق کردی قبول

می رسد روزی زمان عهد و پیمان غم مخور

خون دل تا کسی خوری تو از غم کربلا

تا بگیری انتقام لعل عطشان غم مخور

می زنی بر سینه و سر با ندای یا حسین علیه السلام

تحفه حق می شود این آه و افغان غم مخور

خون هفتاد دو ملت را بگیر از ظالمین

مظهر حق خون بهای خون سبحان غم مخور

می کند یکسر ندامت این جهان از ظلم کین

می شود رسوا بر فرمان سلطان غم مخور

اشگ حسرت می چکد از دیده ذوق زمان

انجم آرا می شود هر محفل از شوق زمان

غم مخور

خواهد آمد غم نواز غم نوازان غم مخور
می رسد روزی زمان عشق بازان غم مخور
زود می آید زمان امر حق عصر ظهور
عالمی گردد به کام دل نوازان غم مخور
تک نوازان نی و سنتور و ساز و دف و همه
می نوازند خوش نوای تک نوازان غم مخور
می رسد صاحب لوای طور سینای جهان
با ندای نغمه گل نغمه سازان غم مخور
در کنار گلشن و بوستان و گل بنما نظر
شمع و پروانه شوند دلسوز سازان غم مخور
می رسد فجر عدالت گستر گیتی زمین
هم طراز رادمرد سر به سازان غم مخور
می رسد غم خوار و هم دلدار از سوی خدا
محرم اسرار هستی راز رازان غم مخور
می رسد صبح نشاط هر دل خسته دلی
می شود بر پا سرور سر فرازان غم مخور
مهر شادی می دمد پایان هر غم می رسد
مژده دیدار با منجی عالم می رسد

غم مخور

نوبهاری می شود سر سبز بستان غم مخور

بحر و بر یکسر شود از گل گلستان غم مخور

بانگ جاء الحق رسد بر گوش جان عالمی

ظلمت و ظلم می رود یک جا به پایان غم مخور

در جهان ظلم و ستم تا کی روا گردد بپا

تا بیاید دولت دولت مردان غم مخور

چون شود امر ظهور از سوی رب العالمین

البشارت خواهد آمد فخر امکان غم مخور

می رسد از ره طبیب دردمندان جهان

درد بی درمان شود یکسر درمان غم مخور

بی سر و سامان شود دنیای کفر اندر جهان

ایکه داری افتخار عشق سامان غم مخور

تا کند رسوا تمام دشمنان دین حق

با بیان حضرت حامی قرآن غم مخور

ایکه داری بهر بازار خرید رشته کلاف

یوسف کنعانیان آید به کنعان غم مخور

از دل خاک آورد بیرون دو ملعون پلید

او بگیرد انتقام تا حتی الامکان غم مخور

بر ملا سازد مزار تربت هجد بهار

گرید و گوید به مادر از دل و جان غم مخور

ای فروغ چشم زهرا علیها السلام و علی علیه السلام آخر امام

برتو و آبای تو یکسر درود و صد سلام

غم مخور

وارث تیغ علی علیه السلام ای مرد میدان غم مخور
 می رسد حکم تو از فرمان یزدان غم مخور
 از کنار کعبه می آید صدای گام تو
 می رسد بر گوش جان از سوی سبحان غم مخور
 روشنی بخش دو عالم ماه ماهان غم مخور
 خاتم خاتم به دست شاه شاهان غم مخور
 بی پناهان را بگوئید زمر خلاق کریم
 می رسد روزی پناه بی پناهان غم مخور
 می شود روزی نشاط میهمان غم مخور
 بر سر خوان کرام میزبانان غم مخور
 کی بود دیگر غم و اندوه و درد و ماتمی
 در حضور حضرت محبوب یزدان غم مخور
 بلبل و قمری و کبک و با هزاران از هزار
 هم صدا کردند سحر با فوج مرغان غم مخور
 شیر و گرگ و مور و مار و میش و چوپان و رمه
 گشته اند با یکدیگر یار از دل و جان غم مخور
 ذوالفقار گیرد بدست صمصام خویش اندر نیام
 انتقام گیرنده خون شهیدان غم مخور
 می شود دنیا گلستان کز گل خوش بوی عشق
 ای گل سرخ محمد صلی الله علیه و آله جان قرآن غم مخور
 پرتو نور خدا روی تو به از مهر و مه
 حجت آخر زمان ای مونس جان غم مخور
 ای فروغ چشم زهرا علیها السلام ماه تابان غم مخور
 وی چراغ هر دو عالم نور ایمان غم مخور
 می شود بر پا نشاط عدل و داد آخر زمان
 در زمان دولت پاینده صاحب زمان

پاک روان

با که گویم که با درد گران می میرم
 چشم پر حسرت و قلب نگران می میرم
 گر چه می بود جدائیہ زیاران غم من
 چاره‌ای نیست جدا از دگران می میرم
 این همه مال و منال وزرو زیور به جهان
 وقت رفتن جدا از همگان می میرم
 غم بیهوده گرفت طاقت من هر شب و روز
 بخورم یا نخورم غم ز جهان می میرم
 شهرة شهر شدن مانند به دل خسته من
 که در این دایره بی لفظ زبان می میرم
 خجل از کرده خویشم ز غم روز حساب
 دل پر وحشت و بی تاب و توان می میرم
 وقت سیر و سفر آمد و در خواب خوشم
 غافل از معركة مرگ چنان می میرم
 به برم شکوه از این دار فنا دار بقا
 زین همه شهرت و بی نام نشان می میرم
 پیرو مصحفم و هست جز این ایده غلط
 لحظه آخر عمر پاک روان می میرم
 فخر من بس که با مهر علی علیه السلام شاه نجف
 تا دم آخر جان کنان جان می میرم
 زده ام ناله شب و روز ز غم شاه شهید
 با «فروغ» مه و خورشید زمان می میرم
 روز و شب منتظر امر فرج بودم و بس
 چشم به راه فرج جان جهان می میرم

شعر عشق

بهار بیا که سبزه دمیده بر هر دیار
 شکوفه زد گل و هم، دوباره گشت نوبهار
 قرار ما را زکف ربود غم هجر یار
 ز عشق امروز و فردا شده‌ام بی قرار
 شمار لحظه ساعت روز و شب و هفته ماه
 نگاه من به سال و به قرن بی حد شمار
 یار پریشان دلی، تو حل هر مشکلی
 عاشق عشق توأم، دلبر بسیار یار
 زار و ستم دیده‌ام، رنج فراق دیده‌ام
 گریه زبس می‌کنم، زین دل و چشم زارزار
 هزار بار به گوشم تا رسدم این پیام
 ظهور منجی دین ز نغمه‌های هزار
 شرار شور عشق مرا نظر کن بگو
 به خرمن عشق من از چه زنی تو شرار
 تبار من غلامت، غلام دربار تو
 تو هستی مولای من، ای شه والاتبار
 دلدار و دل داده و دلبر حق جو تویی
 بی تو شکسته دلم سوته دل تو دلدار
 نوار کوی تو را به چشم و دل بنگرم
 «فروغ» شعر عشق مهر دل خوش انوار

رخ دلدار

من به عشق رخ دلدار گرفتار شدم در ره جستجوی یار وفادار شدم
 شب و روز منتظر منتظر زمرخدا دیده و گوش به راه خبر یار شدم
 چکنم چاره ندارم که کنون صبر کنم زین جهت در غم هجر دیده خونبار شدم
 صبح آدینه شوم ندبه کنم با دل زار زآنکه بی روی حبیب چنین خوار شدم
 باغبانا نظری کن به گلستان وجود علف هرزه باغ گل بی خار شدم
 صف بازار و من رشته کلافی بدست با دل و جان خریدار خریدار شدم
 به زلال می سرچشمه میخانه دوست باده دوش صف رندان چو سرشار شدم

شب و روزم همین بس «فروغ» آخر عمر
 لحظه آخر جان لایق دیدار شدم

عشق خدا

دلی نبود در عالم بلی غم و درد نخواهد کرد زخود عشق خدا رد
 به گرد چرخ گردش کرد و گردید به دید در باغ گلشن یک گل زرد
 خلیل الله به حق پیوستگی داشت که تا شد آتش نمرود بر او سرد
 به نامردان در عالم بگویند نخواهد مُرد هرگز در جهان مرد
 بیا بگذر زکوی دل شکسته غریبی وار مانده بر رخس گرد
 به اذن حق گل مریم در عالم زلال ناب عشق در زندگی خرد
 به سرداری سردار گرزنند سنگ سر آن سربه دار کی می شود خرد

«فروغا» عشق عرفان چون تو داری
 «چو حافظ شعر عرفان تو گل کرد»

راه نیک

تا ابد هر دیده‌ای را لایق دیدار نیست
 دیده‌ای که از محارم قابل گفتار نیست
 روزگار گردیده است بازار روز بوالهوس
 هر هوس بازی در این بازار برایش عار نیست
 خشک وتر می‌سوزد امروز گن در این عالم چرا
 سیصد و سیزده دل بشکسته دلدار نیست
 عیسی علیه السلام مریم یکی از سیصد و سیزده نفر
 دو و ده سیصد نفر دیگر چرا غمخوار نیست
 البشارت هر دل بشکسته‌ای در نیمه شب
 چون سحر خیز سحر بی ناله‌های زار نیست
 عمر می‌آید به سر در این جهان ای بی خبر
 روزهای آخر عمر تو بی ایوار نیست
 دل بر این عالم مبند دنیای فانی بگذرد
 عالم دیگر برایت جز غم کردار نیست
 خواب غفلت برده حال و هوش از هر بی خبر
 بی خبر اندر جهان فکر دل بیدار نیست
 از کنار کعبه می‌آید آوای ظهور
 کز نوای حق پسند غیر از نوای یار نیست
 گو «فروغا» نیک و بد کردی اگر در روزگار
 تخم جو گندم نروید راه نیک دشوار نیست

کسب علم

«عاشقان پنجره باز است اذان می گویند
 یار ما بنده نواز است اذان می گویند»
 می رسد نغمه آهنگ رباب و نی و ساز
 خوش نوازی به نواز است اذان می گویند
 چه خوش است طیب و طاهر دل از آب وضو
 با خدا راز و نیاز است اذان می گویند
 مژده ای دل زسما رحمت حق بر سر ما
 چشمه فیض فراز است اذان می گویند
 دل بشکسته و دل خون و دل سوته دلان
 دلی پر سوز و گداز است اذان می گویند
 حبذا طالع عشق نیک خصال است به خدا
 مملو از عشو و ناز است اذان می گویند
 بانگ تکبیر مؤذن صلاة است صلاة
 بشتاب وقت نماز است اذان می گویند
 بهر تعجیل ظهور بنده معبود بخواه
 دست عالم دراز است اذان می گویند
 بی نیازا نیازمند همه باناله و آه
 آه و ناله کار ساز است اذان می گویند
 پرتو نیّر انوار «فروغ» وقت سحر
 با خدا لحظه راز است اذان می گویند

کسب علم

لحظه لحظه می رود این روزگار پُرمحن
 دم بدم طی می شود عمر عزیزی در زمن
 روزها گردد فلک برگرد خویش تا یک شبی
 مادری آرد در عالم عارفی صاحب سخن
 هفته ها باید برای کسب علم و معرفت
 پند گیرد از معلم لب گشاید کز دهن
 ماهها باید جهاد فی سبیل الله کند زمر خدا
 تا خورد روزی حق هم چون شهیدی بی کفن
 سالها باید زآوای دو لعل و طبع خویش
 چون شود داود پیغمبر گل سبز چمن
 قرنها گردد جدا هر سنگ از اعماق کوه
 تا شود لعل بدخشان یا عقیقی از یمن
 عمر این و آن شود طی زمر خلاق کریم
 یا که می گردد شمر و یا اویسی از قرن
 ای «فروغ» فاطمه علیها السلام شبل علی علیه السلام و مصطفی صلی الله علیه و آله
 آخرین حجت توئی عشق حسین علیه السلام و عشق حسن علیه السلام
 خوش نسیمی می وزد کز صبح تا هر نیم روز
 می رسد آوای بلبل یا غم از زاغ و زغن

نیمه شعبان

نیمه شعبان شد و عالم شده از نوبهار

نوبهاری کز قدم آن ولی کردگار

صحنه گیتی مزین گشته چون بستان گل

هر دلی گشته غزلخوان با هزاران از هزار

عارفان نظمی سرایند هر یک از اوصاف او

بهترین اوصاف او بشنو تو از پروردگار

خلق کردم هستی چرخ و فلک را بهر او

با وجودش گنبد گردون به ماند استوار

«هل اتی و انّ ما» آمد زحی لایموت

بشنو از قرآن چنین آیات را چندین هزار

چونکه هم نام محمد ﷺ ثانی مولا علیست

یوسف زهرا ﷺ و هم کفو علی ﷺ را یادگار

از کنار کعبه بشنو چون علی ﷺ آوای او

«لافتی الاعلی لا سیف الا ذوالفقار»

گو به جابلسا و جابلقا «فروغ» کز امر حق

تا جهان باقیست باشد در جهان او ماندگار

غیبت کبری سر آید اول عصر ظهور

نوبهاری کز قدم آن ولی کردگار

شه پرده نشین

ای امید دل زهرا علیها السلام خودت را برسان
 دل ما رفت به یغما خودت را برسان
 عالمی رفت ز کف بی تو شه پرده نشین
 بهر تسکین دل ما خودت را برسان
 شده یکسر همه عالم پُر از کینه و کفر
 نکنند وحشت و پروا خودت را برسان
 بی نظیری و بشری تو در این ارض و سما
 آخرین حجت یکتا خودت را برسان
 مظهر ذات خدا نقطه پرگار جهان
 محور هستی دنیا خودت را برسان
 زورگویان جهان فتنه گر روی زمین
 به شوند نزد تو رسوا خودت را برسان
 صبح آدینه همه امر ظهورت خواهند
 حق کند امر تو امضا خودت را برسان
 خصم بی دین زده آتش به در وحی خدا
 جرم دشمن شده پیدا خودت را برسان
 ای گل فاطمه علیها السلام ای منتقم خون حسین علیه السلام
 بهر خون خواهی مولا خودت را برسان
 فجر صادق بزند از طرف غرب کنون
 شافع محشر کبری خودت را برسان
 گلزار تو بود به زگلستان وجود
 ای گل گلشن طاهای خودت را برسان
 از نشان و اثر و اقعه پیداست ظهور
 دو جهان را کنی احیا خودت را برسان
 از «فروغ» تو به هر دیده فروغ آمده است
 تا شود امر حق اجرا خودت را برسان

نوای دلنواز

برآید کز هزاران باغ و بوستان
 به پابوس حجر بر گرد کعبه
 دهد طبع روانی بر روانم
 برای عشق دلدارم همواره
 به صحرای جنون مجنون پی یار
 به سردار سربه دار بر سردار
 ندیده دیده من روی دلبر
 به کوه بحر و صحرا و در و دشت
 نوای دلنوازی از هزاران
 بگردم دم بدم پایان هجران
 روان است اشگ چشم تا به دامن
 دلی بشکسته دارم جان قرآن
 دوید از بهر عشق او با دل و جان
 بگفتا سر چه قابل مونس جان
 بگردیدم پی او زمر یزدان
 زهر او کنم صد آه و افغان

بسه عشق باغ آبی و گل زرد

«فروغ» مهر و ماه و اختر افشان

درد هجران

ای گل عشق ولایت یوسف زهرا علیها السلام بیا

وی همه بود و نبود ما گل رعنا بیا

عالمی بی تو شده غم مبتلای درد هجر

کن ظهور زمر خداوند حجت یکتا بیا

شور عشق تو زده آتش به جان این و آن

غم نصیبان را دهی از غم نجات جانا بیا

در دعای صبح آدینه تو چون سوته دلان

با دو صد افغان و آهای نیر طاهای بیا

انتظار منتظر آید به سر ای منتظر زمر خدا

چشم در راهم تو را ای شافع فردا بیا

عالمی روشن شود کز نور بی پایان تو

ای طلوع فجر غرب وی محور دنیا بیا

خاتم خاتم نشان توست تویی خاتم ولی

حجت ثانی عشر وی آخرین مولا بیا

انتقام گیرنده خون حسین علیه السلام تشنه لب

بهر خون خواهی او ای شاه بی پروا بیا

ای «فروغ» چشم زهرا علیها السلام روشنی بخش جهان

از کنار کعبه ای مهر و مه و بطحا بیا

رخ زیبا

دیده بر هر چه گشودم رخ زیبای تو دیدم
 دل بر هر چه که بستم در او جای تو دیدم
 چشم کسوته نظران لایق روی تو نبود
 چشم بستم چو زهی قامت رعناى تو دیدم
 نقش بسته دگران بر دل هر کینه وری چون
 در دل خسته خود جلوه طاهای تو دیدم
 حُسن خوبان به کجا شُهره بازار کجار رفت
 صد یوسف من از آن حُسن دل آرای تو دیدم
 بایع و بیع ثمن شُهره بازار توئی تو
 مشتری همه اجناس ز آبای تو دیدم
 سبز و خرم شده بوده همه در دشت و بیابان
 بلبلان نغمه سرا را همه شیدای تو دیدم
 فجر صادق زده از غرب و سعادت شده بود
 عید اسعد ز طلوع مه یکتای تو دیدم
 عارفان وصف تو از دفتر عشق گر بشنیدند
 من ز آوای گهر بار چو شیوای تو دیدم
 دل سرمست شده گان را میسندم اگر من
 دُرد دَر دِل خود راز دریای تو دیدم
 تشنه لب چند دویدم به ره دیر مغانت
 جرعه‌ای بر دو لب خویش زمینای تو دیدم
 حَبْذا گشت معین سحرى حکم ظهورت
 قدرت دولت حق راز تولای تو دیدم
 محضر عدل و عدالت به خدا میر تو بود چون
 دل پر رحم و مروت ز عطایای تو دیدم
 دشمن دین خدا در بر تو تاب نداشت
 غوطه‌ور در یم خون کز ید بیضای تو دیدم
 ای «فروغ» دل زهرای عَلَيْهَا بتول سبط پیمبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
 قبضه تیغ دودم در خور فردای تو دیدم

مهر مه رویان

خوشم این دل انیسی با دل کافر نمی‌گیرد
یقین فردا خدا زین رو زمن کیفر نمی‌گردد
که بی شک دست من جز خالق داور نمی‌گیرد
دلم جز مهر مه رویان طریقی بر نمی‌گیرد
زهر در می‌دهم پندش ولیکن در نمی‌گیرد
گلی از گلشن طاها گل سرخ معبر بو
شمیم عطر جان بخشی دهد هر دم به هر دل خو
تراوت می‌کند شبنم به هر گل برگ سبزه رو
خدا را ای نصیحت گو حدیث ساغر می‌گو
که نقشی در خیال ما از این خوشتر نمی‌گیرد
اسیر عشق مولایم که دشمن را کند ننگین
سراپایم در این ره می‌کنم هر دم فدای دین
رهی جز او نمی‌پویم مرام او کنم آئین
بیا ای ساقی گل رخ بیاور باده رنگین
که فکری در درون ما از این بهتر نمی‌گیرد
به لوح سینه نقش مهر و ماه و اختر انگارند
عفاف و عصمت پاک گل پیغمبر ﷺ انگارند
تمام عارفان نظمی ز کفو حیدر ﷺ انگارند
صراحی می‌کشم پنهان و مردم دفتر انگارند
عجب گر آتش این زرق در دفتر نمی‌گیرد
به دل عشق امام ممتن را گر بر آموزی
چراغ روشن دل را زحُسنش چون برافروزی
اگر مهرش به دل داری به نار حق نمی‌سوزی
من آن دلق مرقع را بخوام سوختن روزی
که پیر می‌فروشانی به جامی بر نمی‌گیرد

تو از سوز جگر سوز حسین علیه السلام بنگر نی لعلش
 بگوش جان رسد عرفان قرآن کز پی لعلش
 شراب عشق نوشد هر شهید از باده لعلش
 از آن رو هست یاران را صفاها با می لعلش
 که غیر از راستی نقشی در آن جوهر نمی گیرد
 دلا در مکتب سجاده علیه السلام و باقر علیه السلام معرفت آموز
 طلوع و طلعت هر یک درون سینه برافروز
 شب تاریک می گردد ز روی هر دو مولا روز
 سر موئی چنین دلکش تو گوئی چشم ازو بردوز
 برو کین و عظمی معنی مرا در سر نمی گیرد
 صفای مذهب جعفر علیه السلام به هر محفل چو خوش رنگ است
 بنام همچو سرمستی که از او باده در چنگ است
 به غیر از راه و رسم او به امر حق ره ننگ است
 نصیحت گوی رندان را که با حکم قضا جنگست
 دلش بس ننگ می بینم مگر ساغر نمی گیرد
 فتاده در قفس بال و پری از جور کین بی حس
 عذار ماه او بنما نظر بس زرد و همچون مس
 درین حال موسی جعفر علیه السلام دعا گوی گل نرگس
 میان گریه می خندم که چون شمع اندرین مجلس
 زبان آتشینم هست لیکن در نمی گیرد
 قلندر سان زخم یا هو به هر محفل به هر صحرا
 ثنا گوی رضا علیه السلام باشم و شیدای گل زهرا علیه السلام
 ز عشق ضامن آهو دلا بند هوا بگشا
 چه خوش صید دلم کردی بنام چشم مستت را
 که کس مرغان وحشی را از این خوشتر نمی گیرد

گدای درگه شاهم که دارد جود حق در دست

شوم از باده میخانه جود تقی علیه السلام سرمست

خوشا بر حال رندی در صف رندان او پیوست

سخن از احتیاج ماو استغنائی معشوق است

چو سود افسونگری ای دل که در دلبر نمی گیرد

توبی هادی علیه السلام ره عشقی در این وادی قدم مگذار

ره دور و دراز پریچ خم باشد بسی دشوار

زنم خود را به آتش تا که بینم روی ماه یار

من آن آینه را روزی به دست آرم سکندروار

اگر می گیرد این آتش زمانی در نمی گیرد

دلم پر می کشد اندر هوای طاق ابرویت

شب و روز می شوم مست زلال عسکری علیه السلام خویت

خوشم گر روز وانفسا شوم دل داده رویت

خدا را رحمی ای منعم که درویش سر کویت

دری دیگر نمی داند رهی دیگر نمی گیرد

زهجران گل زهرا علیه السلام فغان هر نیمه شب دارم

همی نالم همی گویم ز عشقش تاب و تب دارم

«فروغ» فجر صادق را هماره ذکر لب دارم

بدین شعرتر شیرین ز شاهنشاه عجب دارم

که سر تاپای حافظ را چرا در زر نمی گیرد

ستاره باران

وابسته امیدم هم چون امیدواران گردد سحاب چشمم روزی ستاره باران

با یک دلی شکسته در این روزگاران بگذار تا بگیریم چون ابر در بهاران

کز سنگ ناله خیزد روز وداع یاران

هر کس عذار ماه دلدار دیده باشد گل بوسه از دو لعل سرشار چیده باشد

گوئی که هجر دلبر پایان کشیده باشد آن کو شراب فرقت روزی چشیده باشد

داند که سخت باشد قطع امیدواران

تصویر ماه رویش در پیچ و تاب چشمم نور ضیاء عشقش شد آفتاب چشمم

دور از خیال باشد دگر خواب چشمم با ساربان بگوئید احوال آب چشمم

تا بر شتر نبندد محمل به روز باران

عکس تو در دل من مانده به قاب حسرت زیرا که دل ندارد دیگر تاب حسرت

گشتم به گرد کعبه بهر جواب حسرت بگذاشتند و ما را در دیده آب حسرت

گریان چو در قیامت چشم گناهکاران

دارم به دل هماره مهر و وفای عشقت شد مونس دل من صدق و صفای عشقت

تا چند در انتظارم جانم فدای عشقت چندین که بر شمردم از ماجرای عشقت

اندوه دل نگفتم الا یک از هزاران

ترسم همی ز عصیان گردم بدون رایت زیرا نگردم اکنون در راه تو هدایت

شاید چو شیخ صنعان دادم زدست لقایت چندت کنم حکایت شرح اینقدر کفایت

باقی نمی توان گفت الا به غمگساران

با هر نگاه عشقت زنهار بسته بر دل غمخوار، خوادم اکنون خارم شکسته بر دل

دل داده ای «فروغا» صد رشته بسته بر دل «سعدی» به روزگاران مهری نشسته بر دل

کز دل برون نگرده الا به روزگاران

قصیده

من که ام المصائب از وفا مهدی علیه السلام بیا
 زینبم بادرد و با غم آشنا مهدی علیه السلام بیا
 همچو زهرا علیها السلام می زخم فریاد یابن العسکری علیه السلام
 یابن الزهرا ای معز الاولیا مهدی علیه السلام بیا
 خود تو می دانی چه آمد بر سرم در روزگار
 یادگار دختر خیر الوری مهدی علیه السلام بیا
 لیک می دانم که می آید زمان انتقام
 انتقام گیرنده خون خدا مهدی علیه السلام بیا
 از ازل گشتم قرین هجر جدم مصطفی صلی الله علیه و آله
 ناله ها داری تو با من از بلا مهدی علیه السلام بیا
 حرمت حق را شکستند دشمنان دین حق
 بعد پیغمبر صلی الله علیه و آله ستمها شد به ما مهدی علیه السلام بیا
 گونه های مادرم گلگون شد و رویش کبود
 پیش چشمان امام مجتبی علیه السلام مهدی علیه السلام بیا
 درب خانه را زدند آتش گروه مشرکین
 سینه زهرا علیها السلام شکستند اشقیا مهدی علیه السلام بیا
 محسن شش ماهه را کشتند و می آید بگوش
 مادرم می گفت ای فضا بیا مهدی علیه السلام بیا
 روزگار دست علی مرتضی علیه السلام را بسته بود
 بهر امداد گل یاس ولا مهدی علیه السلام بیا

زینبستم علیها السلام دخت شاه لافتی بنت بتول علیها السلام
 می‌کنم بهر ظهور تو دعا مهدی علیه السلام بیا
 زهر جعده زد شرر بر جان سبط مصطفی صلی الله علیه و آله
 یابن الزهرا در عزای مجتبی علیه السلام مهدی علیه السلام بیا
 پیکر پاکش نشان تیر دشمن گشته بود
 تیرها بر پیکر او شد رها مهدی علیه السلام بیا
 زینبستم تا حسینم علیه السلام زنده بود هرگز ازو
 کی جدا گشتم من غم مبتلا مهدی علیه السلام بیا
 کربلا شد شورش و غوغای واویلا بیا
 در دل ما شد غم بی انتها مهدی علیه السلام بیا
 زینبستم اسوه صبر، قهرمان کربلا
 زندگانیم شده رنج و بلا مهدی علیه السلام بیا
 در کنار علقمه دست علمدار حسین علیه السلام
 هر یک از تن شد جدا مهدی علیه السلام بیا
 روز عاشورا علی ابن الحسین علیه السلام شبه رسول صلی الله علیه و آله
 جسم او شد ارباباً اربا از جفا مهدی علیه السلام بیا
 کربلا شد پر بلا از کشته انصار حق
 شیر خوار و قاسم علیه السلام نوکد خدا مهدی علیه السلام بیا
 لیک می‌دانی که شد خاکم به سر در کربلا
 شد جدا رأس حسینم علیه السلام از قفا مهدی علیه السلام بیا
 آفتاب گرم سوزان و زمین نینوا
 پیکر عریان زشاه سر جدا مهدی علیه السلام بیا

بعد قتل شاه مظلومان حسین علیه السلام فاطمه علیها السلام

آتشی از کین زدند بر خیمه‌ها مهدی علیه السلام بیا

راس هفتاد و دو تن بر نیزه کردن اشقیا

اختران و ماه و خورشید سما مهدی علیه السلام بیا

نیزه رأس حسین علیه السلام اندر زمین بگرفت مکان

کودکی گمگشته از آل عبا مهدی علیه السلام بیا

روی خاکستر نهاد خولی سر در خون خضاب

هم نوای مادرم خیر النساء مهدی علیه السلام بیا

بر در دروازه شام شامیان کف می زدند

بهر نابودی آن قوم دغا مهدی علیه السلام بیا

رأس پاکش روی نیزه دشمنان دیدند چنین

می نمود تفسیر قرآن خدا مهدی علیه السلام بیا

شام شد شام بلا طشت زر چوب یزید

چوب خضران بوسه گاه مصطفی صلی الله علیه و آله مهدی علیه السلام بیا

در خرابه جای دادند یکسر اطفال حسین علیه السلام

شد خرابه ماتم عظاما بپا مهدی علیه السلام بیا

در خرابه دید رقیه علیها السلام رأس پر خون پدر

میهمان شد بر سر از تن جدا مهدی علیه السلام بیا

زینبستم صبر من یک گوشه‌ای از صبر توست

تا ابد هستی تو با من هم عزا مهدی علیه السلام بیا

انتظاری می‌کشم چون شیعیان در روزگار

تا خدا امری کند صاحب لوا مهدی علیه السلام بیا

آمدم در کربلا بعد از چهل منزل کنون

اربعمینی با تو باشم کربلا مهدی علیه السلام بیا

اربعمین در انتظار است تا بیائی زمر حق

کربلا را تو کنی ماتم سرا مهدی علیه السلام بیا

آمدم در کربلا ای حجت ثانی عشر

زین غم عظمی تو با من هم عزا مهدی علیه السلام بیا

بی حسینم می رود این قافله سوی حجاز

همره غمدیدگان شمس الضحی مهدی علیه السلام بیا

شهر پیغمبر مدینه بی حسینم چون کنم

بهر تسکین دل من دلربا مهدی علیه السلام بیا

از مدینه با حسینم رفته بودم کربلا

بی حسینم مشکل است مشکل گشا مهدی علیه السلام بیا

بی سر و سامان شدم اندر مدینه شهر خود

ای سر و سامان من وی مقتدا مهدی علیه السلام بیا

در مدینه تا شنید ام البنین این ماجرا

نالهای از دل کشید و زد صدا مهدی علیه السلام بیا

از غم هجران چه سازم مونس غمهای من

چاره‌ای نیست بهر تقدیر قضا مهدی علیه السلام بیا

ای بهار باغ پیغمبر گل بی خار عشق

لاله سرخ ای گل راز بقا مهدی علیه السلام بیا

عالمی گوید «فروغا» همچو زینب علیه السلام روز و شب

بهر خونخواهی شاه کربلا مهدی علیه السلام بیا

مثنوی

ای یگانه مظهر ذات خدا
 آخرین محبوب رب العالمین
 ای امید صبح فردای همه
 خلق و خوی مجتبی علیه السلام مهر حسین علیه السلام
 زهد سجاد علیه السلام، علم باقر علیه السلام را تمام
 فضل کاظم علیه السلام داری شمس شمس
 از تو می آید ندای عدل و داد
 زاده پور تقی علیه السلام ابن الرضا علیه السلام
 ای که هم نام رسول اکرمی صلی الله علیه و آله
 نام تو زیبندۀ عرش برین
 نام تو گل واژه نام خدا
 عسکری علیه السلام پور و نقی خصلت توئی
 زاده شمس شمس ابن الرضا علیه السلام
 جعفری علیه السلام فضل، باقر علیه السلام علم الیقین
 می زنی بر سینه و سر نور عین
 نور چشم مجتبی علیه السلام و مرتضی علیه السلام
 ای کلید قفل درهای احد
 یوسف آل محمد صلی الله علیه و آله یادگار
 «رب باسم ربک الاعلا» توئی
 معنی آیات وحی کبریا
 زاده پیغمبر صلی الله علیه و آله و حیدر علیه السلام تویی
 در شجاعت ثانی حیدر علیه السلام تویی
 وی عزیز و نور چشم مصطفی صلی الله علیه و آله
 وارث تیغ امیرالمؤمنین علیه السلام
 عاشق صدق و صفای فاطمه علیه السلام
 در وجود تو بود ای نور عین
 صدق صادق علیه السلام در خور تو نیک نام
 سر فرازی می کنی بر ارض طوس
 می رسد بر گوش جان جود جواد علیه السلام
 در کجائی یا معز الاولیا
 جز محمد صلی الله علیه و آله بر رسولان اقدمی
 میم و حا و میم و دال بی قرین
 نام تو اسمای ذات کبریا
 در ره جود جواد علیه السلام دولت توئی
 همچو کاظم علیه السلام در مناجات و دعا
 عشق زهد عابدین علیه السلام دل غمین
 در غم مظلومی جدت حسین علیه السلام
 هم امید دخت ختم الانبیاء صلی الله علیه و آله
 عاشق معنای الله الصمد
 حجت آخر ولی کردگار
 معنی رمز اذا یخشی توئی
 هل اتائی معنی شمس الظهی
 مالک ملک حق داور تویی
 راز و رمز سوره کوثر تویی

برتر از مهر و مهی حُسن حَـصین
 عاشقم بر عاشق عشق آفرین
 حاکم مطلق توئی اندر جهان
 هستی عالم همه در دست توست
 باعث هستی این عالم تویی
 عالم عالم تویی آخر امام
 ای که هستی بر همه عالم امیر
 در جهان از سوی حق دولت تویی
 روی تو آیینه ایزد نما
 واقف از خوب و بد انسان تویی
 حجت حق و امام دو جهان
 مجری احکام دین کبریا
 مهر و مه از گردش چشمان تو
 مهر تو نور دل دیرینه‌ها
 دل شده مشتاق خال روی تو
 شد طواف کعبه من روی تو
 گر طواف کعبه هفت دور است تمام
 زاده حجر و حجر رکن و مقام
 سعی بین مروه را با تو صفاست
 ای یگانه محرم سر خدا
 بساده تو دل مَصفا می‌کند
 ساقی صهبای هر پیمانهای
 تو چراغ راه هر روشن دلی

تا ابد روشنگر روی زمین
 مجری آیات قران مبین
 مهر تابان دل هر انس و جان
 هر دو عالم تا ابد پا بست توست
 یوسف پیغمبر خاتم توئی
 چون امام اولین اندر مقام
 یادگار خطبه خم غدیر
 داور هفتاد و دو ملت توئی
 حق نمایی حق نمایی حق نما
 واقف از این عالم امکان توئی
 صاحب امر و امید انس و جان
 رهبر آیین و راه مصطفی صلی الله علیه و آله
 چرخ گردون در ید ایمان تو
 شب چراغ روشن آینه‌ها
 قبله مقصود من ابروی تو
 کعبه می‌گردد به گرد کوی تو
 بیشمار است طوف تو والا مقام
 خانه کعبه گرفت از تو مقام
 حج مقبول با تو در کوی مناست
 ناخدای کشتی بحر خدا
 «عشق تو می‌را طهورا می‌کند»
 پرده دار حرمت میخانه‌ای
 چلچراغ روشن هر محفلی

ای خیال نقش تو در سینه‌ها
 ای بهشت آرزوهای همه
 محور اصلی این عالم تویی
 ناطق قرآن وحی ذوالکرم
 ای همه معنای قرآن مجید
 نوری از مغرب تجلی می‌کند
 عرش و فرش جمله ذرات خدا
 در دل عشاق و پیر می‌کده
 بر سر راه تو خوردم خون دل
 ای عزیز فاطمه علیها السلام در یک نگاه
 ای که اندر محضر حق پرده دار
 روح اعظم سبط ختم الانبیا
 منتقم ای منجی ارض و سما
 ای که داری تو زحق اسرارها
 جذبه عشق تو را در هر سحر
 ای همه جانها فدای جان تو
 گلشن سرخ بنی هاشم تویی
 گلشن راز بسقای کبریا
 ای گل گلدسته مینو سرشت
 گلشن نیلوفر خوش منظری
 کی شود یکسر جهان فصل بهار
 ای خوشان روزی سر آید انتظار
 روی تو آیینه دیرینها
 نیر تابان فردای همه
 بر همه اسرار حق محرم تویی
 صاحب میراث و محراب حرم
 امر تعجیل ظهور خواهد رسید
 در دل عشاق ماوا می‌کند
 با تواند اندر دعا روح دعا
 غایت کبری تو آتش زده
 جای اشک دیده ریختم خون دل
 چشم براهم، چشم براهم، چشم براه
 پرده از روی دلارا کن کنار
 شیر میدان چون شه خیر گشا
 چون علی مرتضی علیهما السلام مشکل گشا
 بر جهان سالار بر سالارها
 از نسیم هر سحر گیرم خبر
 هم به قربان تو و جانان تو
 در نظام دین حق ناظم تویی
 ای گل زیبای باغ مصطفی صلی الله علیه و آله
 میوه بستان گلهای بهشت
 مقصد دیباچه چار دفتری ^(۱)
 انس و جان گردد زشادی بی قرار
 می‌شود عالم به یک گل هم بهار

ای گل بستان گل پرور بیا
 عشق زهرا علیها السلام ثانی حیدر علیه السلام بیا
 فاتح پیکار هر میدان بیا
 با عصای موسی علیه السلام عمران بیا
 هجر تو غم بر دل عالم زده
 عشق تو آتش دل آدم زده
 عشق تو عشق تو سلها بود
 عشق تو هر ذاکری شیدا کند
 عشق یعنی روی مرآت خدا
 عشق یعنی مکتب ایثار تو
 عالمی شد مبتلای عشق تو
 عشق تو ما را مهیا می کند
 عشق یعنی عالمی در انتظار
 عشق کی معنا شود اندر جهان
 عشق یعنی همچو عیسی علیه السلام منتظر
 سرفراز مکتب پایدگی
 آفتاب صبح عشق زندگی
 عشق از روز ازل آمد پدید
 در جهان چیزی به غیر از عشق نبود
 ای یگانه وارث کربلا
 ای چراغ صبح زیبای حرم
 نقطه پرگار شمع انجمن
 آرمان خلقت انسان تویی
 میوه بستان رب العالمین
 تو نوای بی نوایانی بیا
 عالمی هست قطره ای دریا بیا
 عشق زهرا علیها السلام ثانی حیدر علیه السلام بیا
 با عصای موسی علیه السلام عمران بیا
 عشق تو آتش دل آدم زده
 عشق تو عطر همه گلها بود
 عشق تو هر سینه را سینا کند
 برتر از ماه دو هفته در سما
 عالمی لب تشنه دیدار تو
 عاشق مهر و وفای صدق تو
 در خور پیکار فردا می کند
 عشق یعنی وصل رخسار نگار
 بی تو و بی عشق تو ماه زمان
 منتظر بودن به راه منتظر
 عاشق ایمان و علم و بندگی
 عصر تو پایان عصر بردگی
 عاشقم بر آن که عشق را آفرید
 عشق بود عشق بود و عشق بود
 وی یگانه منجی ارض و سما
 پرتو انوار نور ذوالکرم
 یک جهان گرد تو ای ماه زمن
 منشأ و معنای هر دیوان تویی
 نخل طوبای امیرالمؤمنین علیه السلام
 در دو عالم بحر احسانی بیا
 گوهر یکدانه طاهای بیا

ای فروغ انور ایمان بسیا
 ای عزیز حضرت داور بسیا
 یک نظر رخ را نما ای جان من
 ناامید منما مرا روح دعا
 از غمت عمر بشر طی می شود
 بهر تعجیل ظهور دل بی قرار
 گر بیایی یک جهانم آرزوست
 هر کجا روی آورم کوی تو است
 رحمت حق عالمی احیا کند
 با تو هستم در کنار تو چرا
 در ره تو تا ابد دم می زنم
 عالمی را می کند شیدای تو
 کی شوی از پرده یغیبت رها
 بارالها این چنین تقدیر شد
 دست خود را سوی حق تو باز کن
 گو خداوندا تو با سوز و گداز
 صبح آدینه بسیا ندبه کنان
 گو بس است بهر دو عالم انتظار
 سینه سوز و دل شکسته کن دعا
 در دعای عهد و ندبه دم به دم
 ای خدا تعجیل کن در امر او
 گویم از جان یا معز الاولیا
 صبح آدینه سر آید انتظار

افتخار عالم امکان بسیا
 نور چشم جان پیغمبر ﷺ بسیا
 وی یگانه مظهر جانان من
 راضی هستم من به تقدیر قضا
 امر تعجیل ظهور کی می شود
 کی شود وصل رخ تو برقرار
 با تو ای منجی عالم گفتگوست
 گلشن زیبا گل روی تو است
 مقدمت را گلستان زیبا کند
 آشنای تو منم از تو جدا
 روز و شب آتش به عالم می زنم
 پنجه شیر افکن فردای تو
 کی تو آیی منبع جود و سخا
 عالم از هجر غم تو پیر شد
 بحر تعجیل ظهور آغاز کند
 چاره سازا چاره سازا چارساز
 خود فرازی از دعایت را بخوان
 ای خداوند کریم ذوالقنار
 کن ظهورت را طلب خود از خدا
 می زنم فریاد عشق ذوالکرم
 یک جهان در انتظار زمر او
 در کجایی در کجایی در کجا
 می شود وصل رخ تو برقرار

ورد لبهای تو با امن یحییب
 می رسد روزی زمر کبریا
 دیده گریان در غم زهرا علیها السلام تویی
 هر کجا هستی بیا زمر خدا
 ذوالفقار حیدری گیری به کف
 در کنار تربت جدت نبی صلی الله علیه و آله
 قاتلان مآدرت آری بیرون
 حالیا گویی که تقصیرش چه بود
 حالیا گوئی بهم پیوستی اید
 جان زهرا علیها السلام و شهید کربلا
 جانب کربلا با شور و شین
 هر یک از کفار قاتل کن اسیر
 دیده ها اندر غمت حیران شده
 چشم امید فلک در راه توست
 در بیابانها به عشق تو قدم
 هر کجا دیدم دری را در زدم
 گفتم ای پور علی مرتضی علیه السلام
 عالم هستی فدای موی تو
 یوسف زهرا علیها السلام و پور عسکری علیه السلام
 گوی مضمطر تو هستم یا حبیب
 تربت زهرا علیها السلام کنی بر ما ملا
 اشک ریز روز عاشورا تسویی
 بهر خونخواهی شاه کربلا
 چون علی علیه السلام مرتضی شاه نجف
 می شوی اندر غضب همچون علی علیه السلام
 از دل خاک آن دو ملعون زبون
 یا مگر او دخت پیغمبر صلی الله علیه و آله نبود
 پهلوی مادر من بشکسته اید
 در پی امر خدا مهدی علیه السلام بیا
 بحر خونخواهی جد خود حسین علیه السلام
 داد هفتاد و دو قربانی بگیر
 هر دلی در راه تو نالان شده
 انتظار شب به روی ماه توست
 می زنم هر روز شب ای محترم
 آستان وارث حیدر علیه السلام زدم
 مشکلی دارم تسویی مشکل گشا
 هر دلی مشتاق خال روی تو
 گر بیایی از همه دل می بری

گو «فروغ» او می رسد با ذوالفقار

محکم عدل می کند وی برقرار

عشق

آنکه این کون و مکان احیا کند
 گردش چرخ و فلک در دست او
 غیر حق در این جهان چیزی نبود
 چون قلم نام گل عشق می نوشت
 عشق یعنی بندگی در راه حق
 عشق یعنی غیرت و عز و شرف
 عشق یعنی ویژگیهای سحر
 عشق یعنی نور حق در زندگی
 عشق را بنگر اگر تو لایقی
 عشق می آید که بیدارت کند
 عشق یعنی با خدا شب تا سحر
 عشق یعنی در جهان صوم و صلاة
 عشق ار خواهی به عاشق کن نظر
 عشق گوید بر من تو ای جوان
 عشق می آید تو را شیدا کند
 عشق یعنی طالب امر خدا
 عشق دارد بندگی در امر حق
 عشق یعنی با خدا راز و نیاز
 عشق دارد تیشه فرهادها
 میثم تمار بشنید این جواب
 عشق دارد در جهان حلاجها
 عشق یعنی در دو عالم بندگی
 سرفرازی دارد و لطف و صفا
 عشق گوید آمدم در قلب تو
 عشق گوید این جهان دار فناست
 عشق یعنی دیده های پاک پاک

طبیع گفتمار مرا گویا کند
 گویا عشق است جمله هست او
 عشق بود عشق بود عشق بود
 حق بشر را با گل عشق می سرشت
 دور گردد تا ز شر ما خلق
 گوهر پر قیمتی اندر صدف
 جانب معبود در سیر و سفر
 عشق یعنی تا ابد پایداری
 عاشقی و عاشقی و عاشقی
 عاشق ار باشی خریدارت کند
 نزد قرب حق کنی سیر و سفر
 عاشق او حق ببخشد در ملمات
 اشک عاشق همچو باران در سحر
 این جهانست بر من تو امتحان
 عشق نیست عشقی تو را رسوا کند
 از ازل تا روز موعود جزا
 ترس از معنی و زلزال و فلق
 در دل شب گفتگو با بی نیاز
 کوه کندن دارد و فریادها
 عشق گردد عاقبت دار طناب
 تا شود محبوب و عبد کبریا
 روشنی بخش چراغ زندگی
 عشق گردد باعث شرم و حیا
 رحمت حق را نمایم جلب تو
 بهر عاشق آن جهان دار بقاست
 از محارم می شود چون خاک خاک

عشق دارد گـفتگوهای دراز
 عشق گوید این جهان میخانه است
 عشق یعنی آبروی یعنی حیا
 عشق یعنی ناله در دل داشتن
 عشق یعنی فاتح خیر شدن
 عشق یعنی راه و رسم اولیاء
 عشق قعر چاه مهمانی کند
 در ازل غیر خدا چیزی نبود
 عشق یعنی حضرت خیر الوری
 لحظه‌ای اندیشه کن ای باهنر
 عشق اندر بستر پیغمبر ﷺ است
 عشق یعنی در جهان روز خدا
 عشق یعنی عشق پاک کبریا
 عشق یعنی من سلونی گفتن است
 عشق یعنی خوف از ترس خدا
 عشق یعنی عشق شاهنشاه دین
 برتر از دست خدا دستی نبود
 عشق سر زد بار اول از خدا
 فاطمه علیها السلام معنای عشق کوثر است
 عصمت و عفت به نام فاطمه علیها السلام
 عشق یعنی شال سبز سیدی
 عشق یعنی روز مادر در جهان
 عشق یعنی مهر مادر داشتن
 شیر مادر عشق دیرینه بود
 عشق یعنی فاطمه علیها السلام با این نوید
 غیر عشق کفوی برای او نبود
 گر تو می خواهی ببینی عشق را
 می دهد پند بر من و تو در نماز
 عاشق او لاجرم دیوانه است
 در مسیر عاشقی صدق و صفا
 بهر او یک ذره قابل داشتن
 عشق یعنی منکر کافر شدن
 چون معلم در لباس انبیاء
 تا که او را ماه کنعانی کند
 عشق بود و عشق بود و عشق بود
 عشق یعنی نام پاک مصطفی صلی الله علیه و آله
 عشق ام المؤمنین را کن نظر
 جان به کف در بستر او حیدر علیه السلام است
 در غدیر خم پس از حج الوداع
 عشق یعنی مدح شاه اولیاء
 عشق ان تـفقدونی گفتن است
 مهر ورزیدن به شاه لافتی
 پیرو خط امیرالمؤمنین علیه السلام
 عشق بود و عشق بود و عشق بود
 تا به پیغمبر نمود کوثر عطا
 عشق کوثر دختر پیغمبر صلی الله علیه و آله است
 زین جهت شد نور چشمان همه
 آرمـان نسل پاک احمدی
 روز عید حضرت صاحب زمان علیه السلام
 مثل بابا دل به داور داشتن
 حب زهرا علیها السلام مرهم سینه بود
 عشق باشد مام عباس رشید
 عشق بود و عشق بود و عشق بود
 کن نظر در نهضت کربلا

گفت لبیک پور زهرای علیها السلام بتول
عشق دارد ناله‌های فاطمه علیها السلام
طلعت زیبای احمد عشق بود
عشق یعنی ناله هل من معین
عشق یعنی هجده گل در بهار
عشق دارد یار و انصار حسین علیه السلام
عشق یعنی خامس آل عبا
عشق یعنی سبزه باغ چمن
عشق یعنی پیر مردی چون حبیب
عشق یعنی خُر یا شخص ذُهر
عشق بازی کن به سر حد جنون
عشق یعنی عشق شاه کربلا
عشق با هفتاد و دو تیر و کمان
روز عاشورا اگر آبی نبود
عشق معنی می شود با نیزها
عاشق حق گشته در بند پلید
عشق در طشت طلا رأس حسین علیه السلام
در خرابه عشق معنا می شود
عشق و عاشق همدگر پیدا کنند
عشق آخر شور و غوغا می کند
کاخ استبداد را گردد خطر
عشق یعنی صورت در خون خضاب
عشق می ماند چنین اندر جهان
عشق یعنی مثنوی یعنی عزل

سرفرازی کن «فروغا» در جزا

عشق ارداری تو بر دین خدا

رباعی و دو بیتی

خوش نسیمی می‌وزد از گلشن کوی ظهور
 بر مشام جان رسد از امر حق بوی ظهور
 یوسف زهرا کجایی حجت ثانی عشر
 ای که هستی زینت اشعار واسوی ظهور

من نمی‌گویم جمالت را کسان کی دیده‌اند
 من همی گویم زبس گرد حرم گردیده‌اند
 تا که بینند گلشن روی تو را از یک نظر
 بر سر راه تو تا دیر مغان گل چیده‌اند

خوشا چشمی که گریانست می‌گرید برای تو
 زاشگ دیده دارد انتظار خاک پای تو
 مرا در دل نباشد آرزویی غیر دیدارت
 نمائی سرفرازم تا به گردم جبهه سای تو

برتر از خورشید خاور سرزند نوری زغرب
 روشنی بخش دو گیتی پرتو انوار رب
 می‌زند هر خوش نوا گل‌نغمه با ساز و طرب
 یوسف زهرا علیها السلام بیاید پور سلطان عرب

نگاهی بر نگاه ما کند گر خواجه اعظم
 به بخشاید گناه ما گذشت خالق عالم
 امام عصر و پور عسکری علیهما السلام آید به اذن حق
 کند روشن سرای ما وجود حضرت خاتم صلوات الله علیه

به گردت کی رسد گردم اگر گرد جهان گردم
 غبار تو به چشم ناید ولی بنگر تو بر گردم
 ره پر پیچ و خم دارم در این عالم به عشق تو
 در این ره گر به چاه افتم مپنداری که برگردم

مجمع اسمای حُسنای شصت و شش را ابجدی

هشت و هفتصد در کنار دو هزار تا عددی

این شمارشها بود مذکور به قرآن کریم

گر تو می دانی کدامین نام عظمائست نام سرمدی

گلشن گلدسته گلخانه طاهای کجاست

عطر جان بخش گل ریحانه دلها کجاست

کی به پایان می رسد این انتظار منتظر

مردم چشم «فروغ» حضرت زهرا علیها السلام کجاست

اهل ذوق ارقام اسماء الهی چون نوشت

دور بزن تسبیح بدون شیخ و شاب اهل کنشت

سرفرازی در بهشت فردا «فروغ» امروز زهی

مجمع السمای حسنی را بخوان بهر بهشت

ای که در عالم شب و روز چشم براه وارث پیغمبری صلی الله علیه و آله

پیرو مشی و خط و منشور کفو حیدری علیه السلام

هجر هم نام محمد صلی الله علیه و آله می رسد پایان «فروغ»

ذاکَر نـورسـتـه آخـر و لی گـرگری

دو هفته نیری تابیده شد از مهر و مه دیشب

سرای عسکری گردیده بود انوار مهدی شب

فروغ فجر صادق می زند از غرب نوروزی

دو عالم می شود روشن ز روی ماه مهدی علیه السلام شب

به قد قامت قیامت می کند قد قیامت تو

رسد بر گوش جان روزی زپیک حق پیام تو

نباشد خاک جز آتش که تا بر سر کند دشمن

که برق و قبضه تیغ علیست علیه السلام اندر نیام تو

به عالم عشق می‌ورزم برای عشق دلدارم
 به خاطر خواهی دلبر درون سینه دل دارم
 دلم شایسته آل محمد علیهم‌السلام نیست می‌گویم
 امید و آرزوهایی که من با اهل دل دارم

تشنه‌گان عشق را گوئید به صد شور و شتاب
 می‌رسد بر گوش جان آوای آهنگ رباب
 صبح صادق سرزند در روزگاری زمر حق
 جلوه زیبای ماه پر «فروغ» ماهتاب

فغانی در دلم اندوخته‌ای تو
 زمین و آسمان گرید به حالم
 وجودم را به نار افروخته‌ای تو
 سراپایم زهجران سوخته‌ای تو

دلم تنگه در این‌دار زمانه
 بگردد کوه به کوه دنبال دلبر
 شده آواره در صحرا روانه
 که بی دلبر بیگرد صد بهانه

گل روی محمد علیهم‌السلام گونه توست
 تمام حور جنت باده دوشند
 همه بود و نبود دیونه توست
 همه لب تشنه پیمونه توست

می‌کنم در این جهان سیر و سفر
 انتظار می‌کشم تا زنده‌ام
 می‌نشینم چون گدا در هر گذر
 تا زهی بینم رخ او یک نظر

بگردم گرد چرخ و چرخ گردد
 کنم کحل بصر من گرد راحت
 به دونت گبند گردون نگرده
 که تا این چرخ بگرد خود بگرده

بگردم تا بگردد چرخ گردون
 کجا و کی کنم یک لحظه دیدار
 شود اشگم زهجرت رود جیحون
 به بندم با تو من صد عهد و پیمون

شدم آواره صحرا دل شب
 چو مجنون با جنون عشق لیلی
 زدم افغان واویلا دل شب
 به عشق تو شدم شیدا دل شب

شدم آواره دار محبت
ندارم غیر یک رشته کلافی

سری دارم سردار محبت
امیدوارم به بازار محبت

نمی دانم گل زهر ع کجایی
تو با حکم خدا عزم سفر کن

زنم فریاد غم از این جدایی
سر راحت نشستم تا بیایی

کمان هر دو ابرویت مرا کش
به دار تار موت لایق نبودم

دو چشم همچو آهویت مرا کش
دو گیس هم ترازویت مرا کش

به سر عشق ره کوی تو دارم
مه و مهر منی برتر ز خاور

به دل مهر وفا جوی تو دارم
دو چشمی بر تو و روی تو دارم

شب و روز در فغان و بی قرارم
گاهی گریم گهی نالم ز هجرت

سحر بیدار دو چشم اشگبارم
به غیر از تو دل و دلبر ندارم

بریزم اشگ چشم بهر جدائی
به عشق روی تو گشتم گرفتار

که بر چشم نمانده روشنایی
گرفتارم، گرفتار تا بیایی

غم هجران دلبر بی شماره
صبا زمر خداوند توانا

فغان و آه دل بی اختیاره
خبر بر این دل از دلبریاره

دوشین دل و جان ز ماتم هجر می سوخت
با سوزش عشق لباس نوبهر وصال

سوز و روش عشق سراپا آموخت
اندر دل شب دو چشم گریان می دوخت

دو چشم بر درست زین ماجرای
زنم بر حلقه در هر شب و روز

نهانی از همه عالم چرایی
به امیدی که تو از در آیی

گل باغ بهارم کی می آیی
سر راه تو من چشم انتظام

به میرم زین غم درد جدایی
نمی دانم بیائی یا نیایی

ای بنده حق هوای نفس یک سوزن
بیهوده مزین لاف و تو بیهوده مگوی

شرمت نبود زدختر و یک سوزن
از در نیروی برنندت از یک سوزن

حقا شده‌ام ز آتش هجر کباب
خار و خس این باغ غمستم «فروغ»
دریای غمت کرده مرا همچو حباب
گه شعله آتشم گهی تشنه آب

شد سنبل زلف تو بلای دل من
تیر غم هجر تو زده شعله به دل
نادیده توئی سنبل فردای دل من
یک لحظه وصال تو رضای دل من

باغبان گل کجایی تو بیا غنچه دهان
خشو نسیمی می‌وزد زین باغ بهر گل‌رخان
بهر خار و خس مریز تو آنقدر عشوه دهان
نیست جای حيله و نبود جای روبهان

دلم روشن ز مهر و روی ماهت
بگردم گرد این عالم هماره
نگاهم هر شب و روز بر نگاهت
کنم کحل بصر من گرد راحت

دلم روشن ز مهر ماه رویت
اگر روزی کند روزی خداوند
برآید از افق روی نکویت
کنم سیر و سفر هر دم بکویت

سر رشته بازار محبت مویت
در چاه زنخندان زلیخا شده بود غرق
دلدادۀ دل‌های پریش گیسویت
از پرتو انوار الهی رویت

نیست دستی که زباغ تو بچینم ثمری
دیده‌ای ده بگریم زغم هجر شب و روز
روی افسرده نهم روی زمین هر سحری
نیست پایی که بکوی تو نمایم گذری

خورشید سپهر نه فلک هشت بهشت
پنج نور اساس چهار رکن است و سه روح
زیبندۀ هفت رواق و هر شش کنشت
دلدار دو عالم گل یک نیک سرشت

گرفتارست فروغ از این غم یار
خداوندا و را حاجت روا کن
بنالد زار زار از بهر دیدار
دم مردن به بیند آل اطهار

کشتی بحر وجود در انتظار ناخدا
یادگاری از محمد ﷺ هم امیر مؤمنان ﷺ
ناخدائیکه بود امر ظهورش با خدا
می‌رسد آوای او بر گوش هستی تا خدا

زاسرار خدائی همه آگاه توئی
هم نام محمدی ﷺ و هم پور علی ﷺ
در ملک وجود بر همگان شاه توئی
روشنگر مهر و اختر و ماه توئی

الی ای آنکه یزدان دلبر توست زدلبر بودن حق دل بر توست
درخت دوستی را کن تر پسر بار که از این سرو بالا دلبر توست

ای محبان به جهان صاحب ما می آید معنی مکتب اسلام به نوا می آید
حجت حق و امام دو جهان صاحب امر مژده هم نام محمد ﷺ به خدا می آید

از پرده غیب داوری یافته‌ام در محفل انس دلبری یافته‌ام
از راه طریق ره شریعت آخر در کشور سینه سروری یافته‌ام

در محفل انس هر چه شنیدم حق بود در کوی مقان هر آنچه دیدم حق بود
تمثال رخس آینه حق از لی بود یک عمر ز هجر آه کشیدم حق بود

جز نام تو بر سینه دگر محرم دم نیست از ناله ما عاشقی در سر حرم نیست
ماکی سر طومار شکایت بگشائیم از بارگنه بر در تو نای قدم نیست

هر کجا مجلس عشق است و صفا هست بیا هر کجا بزم دل آرای نوا هست بیا
اندرین خیمه شاه شهدا خون خدا بهر تعجیل ظهور تو دعا هست بیا

مژده‌ای دل که نسیم سحری می آید فاش گویم که ز کوشش خبری می آید
بهر خون خواهی خون شهدا مصلح کل مژده هم نام محمد ﷺ پسری می آید

دیده‌ام مانده به ره یوسف زهرا ﷺ تو بیا چشم حسرت زمن و ضامن فردا تو بیا
کورگشتم ز غم هجر تو ای ماه منیر دیده روشن بنما ماه دل آرا تو بیا

برخیز که نور کردگار می آید امید امور روزگار می آید
روزی که شود جهان پر از ظلم و ستم آن وارث تسبیح زوالفقار می آید

کی می شود از پرده غیبت به در آئی بر جانب دل سوخته گان روی بنمایی
شب تا به سحر گریه کنم زان همه دوری نسومید نسیم مصلح عالم تو بیائی

روزم آخر به سیاهی بنگار شد از غم هجر ظنم شد و رعم دیده به هر سوی توأم
جذبه عشق تو را می طلبم هر سحری اندر آن موجب غفران که دعا گوی توأم

من در تب و در تابم از دوری استادم در تابم و با دردم عشق تو و فریادم
از دوری عشق تو با تیشه فرهادم استادم و فریادم فرهادم و آزادم

چون باعث در خلقت در عالم موجودم در خلقت ارزنده من قبله مسجودم
در عالم من قبله هم نام ز محمودم موجودم مسجودم محمودم مشهودم

یوسفا شیوه تو مهر امل دارم و بس به جهان عشق وصال تو امل دارم و بس
امر حق در پی تعجیل ظهور تو بود همره منتظران چشم امل دارم و بس

بی راهه مرو که عاقبت چاه بود مقصود خداوند دل آگاه بود
چون پیروی از نبی و آتش کردی در باغ محمد ﷺ تو را راه بود

گر یار مرا تو دیده‌ائی گو به کجاست در محضر او رسیده‌ای گو به کجاست
در پرده غیب بود از امر خدا گر نطق و را شنیده‌ای گو به کجاست

مقصود خدا شنیده‌ام مبدأ ماست بر مقصد خود رسیده‌ام از ره خواست
با مردمک دیده نه با دیده دل بوسه زلبش گرفته‌ام از چپ و راست

ای شاه جهان اگر بیائی چه شود ما را به رهانی از جدائی چه شود
یک لحظه در آینه دل ما نگریم بینیم ز تجلی خدائی چه شود

آن نور که روشنگر هر راه بود در گردش ایام زالله بود
با دیده دل جلال حق را بنگر خورشید محمد ﷺ و علی ﷺ ماه بود

گر باده عشق هر سحر گاه دهند از باده پیمانۀ الله دهند
در کوی خرابات مغان گر مستی رندانه تو را در آن گذر راه دهند

گر باده تو را ز عشق سر مد دادند از عشق علی ﷺ به تو مجدد دادند
ای دل بتو ارزانی این گردش ملک و ز گردش چشمان محمد ﷺ دادند

روزگاریست که من گرد جهان می‌گردم وز پی گمشده با درد گران می‌گردم
بارها مددی کن به من خسته زار که به دنبال مه و مهر زمان می‌گردم

صبح صادق روز وصل ماه رویان کی شود
این جهان در انتظار و مجری قرآن بود

زبخت خفته‌ام اندیشه دارم
زبخت ناتوان و چرخ گردون

شبی در خواب فروغ یار دیدم
نگاهش با نگاهم آشنا بود

بخوان حمد و ثنای حق تعالی
تمام افرینش در ید او

بقربان رخ پر نور احمد
شکست بتهای عالم از وجودش

بخوان مولا علی علیه السلام شیر خدا را
به هر درد و به هر غم نام نیکش

بقربان رخ زیبای مهدی علیه السلام
نباشد منتقم جز او در عالم

گرفتارست فروغت از غم یار
خداوندا و را حاجت روا کن

طلوع فجر در آدینه ببینم
ظهور مهدی آل محمد صلوات الله علیهم

فلک زد خیمه غم روی دوشم
کجایی یوسف آل محمد صلوات الله علیهم

فلک زد خیمه غم روی سینه
سیاهی پرده بر دیده کشیده

بگرید شیعه بهر این زمینه
زهجران مه و مهر مدینه

فلک آتش زده بر خرمن من که تا سوزد سراپای تن من
اگر سوزم شب و روز از غم هجر دم مردن بیاید دیدن من

تمام هستی عالم تو داری سرشت حضرت آدم تو داری
تو هستی وارث ختم نبوت به انگشت خاتم تو داری

بنالم از جفای این زمانه ندارم از محل تو نشانه
اگر جویم نشان حق سبحان بیایم خدمت تو من شبانه

جفای روزگار کرده اسیرم ز هجران تو من ماتم بگیرم
نمی دانم کجائی یار خوبم به دنبالت بگردم تا بمیرم

ول من حجت حق یگانه دلم گیرد برای تو بهانه
بگرد این جهان گردم شب و روز به امیدی ز تو جویم نشانه

نشانی از گلستان تو جویم گلی از گلزار تو بجویم
شوم سرشار عطر گلشن تو برآید از تو یکدم آرزویم

نگارا خال سیمایت مرا کشت قد والای رعنائت مرا کشت
نظر کن بر سر دارم زمانی نگاه چشم زیبایت مرا کشت

دم مردن فروغ یار بینم دمی روی گل بی خار بینم
گل یاس و گل حسن و شقایق نوید حضرت ستار بینم

سراپای مرا بشکسته داری به عشق خود مرا دل بسته داری
قدم خم گشته از این چشم براهی ز هجرانت مرا تو خسته داری

در عالم مست صهبای تو گشتم اسیر صبح فردای تو گشتم
بریزم اشک حسرت هر شب و روز من دیوانه شیدای تو گشتم

نوید امر سبحانم تو داری خبر از دین و ایمانم تو داری
به گردم گرد این عالم اماما خبر از درد پنهانم تو داری

غم عالم مرا دیوانه کرده
شوم مست می محبوب داور
مرا آواره میخانه کرده
مرا از عشق خود فرزانه کرده

من نمی گویم جمالت را کسان کی دیده اند
به ملاقاتی هم نام محمد ﷺ به جهان
من همی گویم زبس گرد حرم گردیده اند
بر سر راه امام تو جهان گل چیده اند

کرده ای دارم نباشد غیر سرافکنندگی
راز شبهایم همه شد بی ثمر در ظاهری
باطن اسرار من سرمایه شرمندگی
گوئیا دارم به سر عشق هوای بندگی

از بیت ولا نور خدا می آید
از نسل محمد ﷺ و علی ﷺ و زهرا ﷺ
روشنگر راه انبیاء می آید
احیاگر بی چون چرا می آید

خوشابر آنکه خود را امتحان کرد
همیشه در دعاهای شب و روز
که پشت بر حب این دار جهان کرد
دعا بر مهدی صاحب زمان کرد

عمریست در این دهر بود ورد زبانم
چون نام محمد ﷺ است مرا مشعل تقواه
من ریزه خور خوان امام دو جهانم
مداح ولای ولی عصر زمانم

ای جلوه ذات کبریا ادرکنی
هم نام محمد ﷺ و هم پور علی
روشنگر راه انبیا ادرکنی
ای منتقم کربلا ادرکنی

ای داور هفتاد و دو ملت بیا
ای خاتم اولیا ﷺ در پرده غیب
بر هر دو جهان باعث وصلت بیا
وی فخر بشر بر همه دولت بیا

دل بی عشق تو شادی ندارد
شده در غم زهجران تو مولا
به غیر از یاد تو یادی ندارد
که بی تو میل آزادی ندارد

گلی از گلزار تو ببویم
همی در انتظارم هر شب و روز
نشانی از گلستانت ببویم
بر آید از تو یکدم آرزویم

سرچشمه خون دو چشم رنگین من است
با آه و فغان خسته دلی گفت چنین
چون کوه بزرگ گناه سنگین من است
غمخانه غم این دل غمگین من است

هر کس که در این دهر حشمتش بیشتر است بدبختی و رنج و ماتمش بیشتر است
خونابه دل خورد شب و روز که چون در روز حساب درد و غمش بیشتر است

سوز دل و سوز غمنوای نی و ساز گویند زغم هجر بسوز و تو بساز
ای دیده ز فعل بد خویش کن تو حذر بنگر تو «فروغ» دلربای چاره ساز

گل باغ امیدم کی می آیی کشم آه از غم درد جدائی
نشستم بر سر راهت شب و روز نمی دانم بیائی یا نیائی

مژده ای دل سحری قرص قمر می آید روشنی بخش جهان نور بصر می آید
فرج عشق گل فاطمه علیها السلام همتای علی علیه السلام یا که هم نام محمد صلی الله علیه و آله ز سفر می آید

یک هزار و یک صفات ذات پاک کبریا منشأ و منشور و خط و مشی هر مقتدا
قول اخبار الهی مختصر بشنو «فروغ» یکصد و یک بود اسمای حسناى خدا

پرده دار پرده با افغان و آه آید برون وارث تیغ دو دم روزی زچاه آید برون
یوسف آل محمد صلی الله علیه و آله روشنی بخش جهان در کنار کعبه به از مهر و ماه آید برون

بانگ جرس چو مرغ سحر نقاره می زند کز آسمان غرب بر ما ستاره می زند
گویا پدیده فجر و غروب غم انگیز کفر از امر حق صبح سعادت دوباره می زند

در بیابان جنون، مجنون دوید دنبال یار تا ببیند لحظه ای با چشم خود تمثال یار
یوسف آل محمد صلی الله علیه و آله در کجایی ز امر حق هر چه آید در نظر نبود بجز امثال یار

در نگاهم عشق سرمست تو غوغا می کند در دل بشکسته ام مهر تو ماوا می کند
بهر دلداری من ای دلربا دلبر بیا حلقه چشم مرا هجر تو دریا می کند

در نگاهم چشم مست تو قیامت می کند در دل بشکسته ام مهرت اقامت می کند
ای فروغ دیده آل محمد صلی الله علیه و آله شمس غرب قامتت غوغا بیا ای سر وقامت می کند

جلوه های چشم تو در چشم من غوغا کند مردم چشمان من ره کوی تو پیدا کند
کی شود امری ز تو سبط محمد صلی الله علیه و آله زمرحق موبه مو مژگان من امر تو را اجرا کند

مقام پدر

جلوه مهر و مه ارض و سما دارد پدر

پرتو انوار بی چون و چرا دارد پدر

عیب نبود ای پسر یکتای تو روی زمین

رتبه‌ای از بهر تو بعد از خدا دارد پدر

لطف و احسان و فتوت، غیرت و مردانگی

از طفیل حضرت خیرالورا دارد پدر

از طفیل مصطفی صلی الله علیه و آله برپا شد این ارض و سما

آرمانی زین جهت از مصطفا دارد پدر

در امور زندگی از سوی خلاق کریم

راه و رسم انبیاء و اولیاء دارد پدر

فخر دارد بر همه ادیان عالم دین او

گهر ولایت از ولای مرتضی علیه السلام دارد پدر

چونکه اندر زندگی دم از حقیقت می‌زند

پیروی از حق و از آل عبا دارد پدر

راه حق را طی کنند در زندگانی ای پسر

بهترین آموزگار و مقتدا دارد پدر

سرفرازی در جهان داری پسر عصر پدر

راه نیک اندیش و هم عشق ولا دارد پدر

کی شود خم نزد هر کس جز به نزد کبریا

راه و آئین خدا را بی خطا دارد پدر

قد قیامت می‌کند قد قامت او در قیامت

قامت ارزنده و قد رسا دارد پدر

حُب مولائی زند تاج شرافت بهر او

چون علی مرتضی علیه السلام صاحب لوا دارد پدر

فخر دارد زیر چتر سایه آل عبا

رهبری همچون علی علیه السلام مشکل گشا دارد پدر

عالم عالم امام و رهنمای خویشتن
 ترجم «امن یجیب» و هل اتی دارد پدر
 بهر زهرای بتول علیها السلام هر روز و شب بر سر زند
 در غم او ماتم عظما بپا دارد پدر
 آرمان زندگانی پسر در شأن اوست
 رفعت و جاه و جلال دلربا دارد پدر
 هستی او می برد لذت زقرآن خدا
 پیروی از معنی شمس الظحی دارد پدر
 می کند فرمانبری از امر و دستورات حق
 بندگی سر منشأ لطف و صفا دارد پدر
 عشق می ورزد به معشوق خدا وقت نماز
 بی نیاز حق راز مخلوق خدا دارد پدر
 این نوید از حق بشارت آمده بر اهل دل
 بیمه فرزندان خود را کز دعا دارد پدر
 یک جهان اخلاق در مکتب سرای حسن او
 درس عشق و قلب پرمهر و وفا دارد پدر
 صبح و شام سیمای او باشد زیارتگاه تو
 طلعت زیبای روشننگر نما دارد پدر
 گر کند سوی خداوند دست حاجت را بلند
 در کف خود زمرحق رفع بلا دارد پدر
 آشنای آشنا هر آشنائی لطف او
 در دو عالم راه حق را آشنا دارد پدر
 روی خوش اندام زیبا دیده حق بین او
 سینه مالا مال از صدق و صفا دارد پدر
 چونکه در راه شرف دم از حقیقت می زند
 خلق نیک و چشم با شرم و حیا دارد پدر

پند و اندرز نکو و رمز عشق و عاشقی
 صحبت شیرین مرام دلربا دارد پدر
 گر نسیم صبحگاهی می‌وزد در زندگیش
 بسوستان زندگی بس دلگشا دارد پدر
 شأن و شوکت هم جلال و هم کمال احترام
 حکمت و عز و وقار جانفزا دارد پدر
 ای پسر جان بهر امروز تو و فردای تو
 قلب روشن دیده‌ اخترنما دارد پدر
 چون به هر درد و به هر غم بهر فرزندان خود
 یک دل آکنده غم مبتلا دارد پدر
 هر چه گویی از پدر بعد از خدا در شأن او
 می‌سزد از بهر فرزندان به جا دارد پدر
 نیک نام هرگز نمیرد بی درنگ گوئی همی
 نام نیک بندگی بی انتها دارد پدر
 درخور او است بزرگی و مقام و احترام
 چون بزرگی در دو عالم از خدا دارد پدر
 عالمی گوید همی سیمای او در روزگار
 پرتو روشننگر و نور ضیا دارد پدر
 ای پسر غفلت مکن در روزگار زندگی
 گر کنی غفلت ز تو چون و چرا دارد پدر
 گر کند از بهر تو سوی خدا دست نیاز
 بهر تو از سوی حق معجز نما دارد پدر
 بشنو از نی چون حکایت می‌کند در گوش جان
 در نوای نی لبک شور نوا دارد پدر
 دل میند در زندگی بر روزگار بی وفا
 در امور زندگی درد آشنا دارد پدر

حرف حق گفتن بود حق و حقیقت‌های او
روزگاری عمر خود از ردپا دارد پدر
می‌شود نیک هر پسر عصر پدر نزد همه
زین سبب بنگر چقدر ناز و ادا دارد پدر
صوت آوایی اگر دارد حکایت‌های او
در ضمیر هر پسر گوش رسا دارد پدر
هم جلال و هم کمال هم اقتدار و هم شرف
هم وقار و عزت بی انتها دارد پدر
خوش مرام و خوش کلام خوش رویی و رفتار او
هر رضای نارضا از خود رضا دارد پدر
می‌زند خود را به آتش در امور زندگی
این وظیفه در وجود سرتا بپا دارد پدر
سفره گسترده‌ائی انگشت نمای این و آن
دست دل باز و بسی جود و سخا دارد پدر
خون دل می‌خورد از بهر مخارج روز و شب
چشم سیرت هم گذشت بی ریا دارد پدر
چشم دل سیرو نوازش از یتیم
شکر حق از بهر تقدیر قضا دارد پدر
هر برهنه را بپوشاند کم و بیش در جهان
روز محشر بهترین خرقه قبا دارد پدر
ایده هایش شب نمائست بهر فرزندان خویش
گفته‌هایی بعد خود چون شب نما دارد پدر
هر چه می‌گفت در جوار زندگی بافیست هنوز
زین جهت هر صحبتش صدر و نما دارد پدر
منع می‌کرد از جفاها ای پسر هر روز تو را
عالمی را دور از جور و جفا دارد پدر

شکرگذار شکر حق باشد به یاد ناخوشی
 شکر حق از بهر هر رفع بلا دارد پدر
 می‌کند قدرت نسمایی در بر تو ای پسر
 قدرتی برتر کز این نفس هوا دارد پدر
 او بلای جان تو را می‌خرد بر جان خویش
 چون بلاگردان پیش از هر بلا دارد پدر
 سربلندی می‌کند در روز محشر زین جهت
 بر سر خود رحمت بی انتها دارد پدر
 دارد امید بر حلال و عار دارد از حرام
 در وجودش ننگ از پول بر گدا دارد پدر
 شوکت و عز و وقار و منطق مهر و وفا
 این همه دولت در این دار فنا دارد پدر
 هر نظر تنگی شود کور از وجود قامتش
 قامتی افراشته دور از هر جفا دارد پدر
 کی تلف او می‌کند وقت زمان خویش را
 فرصت و وقت گرانتر از طلا دارد پدر
 خوی اخلاق نکوی او زبان خاص و عام
 درس عشق اندر خور مکتب سرا دارد پدر
 می‌دهد پسند نیکو تا زنده است بر این و آن
 زیر چتر زندگانی ره‌نما دارد پدر
 می‌کند روشنگری هر روز و شب در زندگی
 پرتوئی از نور خورشید سما دارد پدر
 خوش نشانی بر جبین مهر نشان عاشقی
 خال گندم و ش هندوئی نما دارد پدر
 می‌کشد دست نوازش بر سر طفلان خویش
 بهر هر یک لطف و احسان جدا دارد پدر

می‌کشد رنج و مشقت‌های بسیاری چنین
 بهر تعجیل ظهور دست دعا دارد پدر
 حرف حق گفتن مرامش در کلامش شهدها
 حوریان خدمتگذار اندر جزا دارد پدر
 او رضا اندر قضا و نارضی را نارضاست
 عالمی در روزگار از خود رضا دارد پدر
 غم ندارد حالیا در زندگی از کار خویش
 روی مرز خود قدم بهر خدا دارد پدر
 دور باشد از مرامش زشت گوی گرب بود
 خصلت دور از ادب را کی روا دارد پدر
 کی طمع بر مال مردم می‌کند او از شرف
 این شرافت از حلال بی ربا دارد پدر
 سرفرازی می‌کند از خصلت نیک پسر
 سربلندی نزد دوست و اقربا دارد پدر
 در خور او نبود ناآشنای آشنا
 یار و یاور به از هر آشنا دارد پدر
 ای پسر مخفی نماند کرده‌هایت پیش او
 نیک و زشتیهای تو را بر ملا دارد پدر
 هر چه داری ای پسر در عالم دنیا زو
 اقتدار تو به تقدیر قضا دارد پدر
 دردمندی ای پسر بهر شفا رو کن به او
 از برای تو گه دارالشفا دارد پدر
 صبح و شام وقت دعای عهد و تعجیل فرج
 حاجت تو ای پسر در هر دعا دارد پدر
 چون سپر گردد برای تو به هر هنگامه‌ای
 صحت احوال تو دور از بلا دارد پدر

کی کند باور ز چشم پوشی تو را در زندگی
 حسرت تو تا دم مرگ گوئیا دارد پدر
 سربلندی کن به زیر سایه او کز شرف
 عزت و قدر و شرف را رونما دارد پدر
 سرفراز روزگار اندر دو عالم باشد او
 خط و مشی زندگی را کز ولا دارد پدر
 روی تو دارد حساب در زندگانی ای پسر
 با تو بودن زندگی اندر صفا دارد پدر
 شرم کن از کرده‌های زشت خود کز پیش او
 زین جهت شرم از خدا روز جزا دارد پدر
 کسب علم و دانش تو واجبست در نزد او
 دین و دانش را ز امر انبیا دارد پدر
 آرزوها دارد از تو ای پسراندر حیات
 ارزش رفتار تو اندر خفا دارد پدر
 می‌درخشد نام تو کز نام زیبای پدر
 خال سیمای تو را چون شب نما دارد پدر
 هر چه داری ای پسر از اوست قدرش را بدان
 همچو یعقوبی ز تو نور ضیا دارد پدر
 یوسف کنعان مصری پیش چشم او پسر
 در خور بازار مصر شمس سما دارد پدر
 نیک نامی همچو مردان خدا در زندگی
 بعد مرگ کز نام خود راز بقا دارد پدر
 عالمی گیرید بر احوال یتیمان در جهان
 زین جهت در کوفه چون فرق دوتا دارد پدر
 در شب تاریکی و تنهایی خود در لحد
 راز و رمز عشق از شیر خدا دارد پدر

زین جهان باید سفر بنمود بی چون و چرا
 وقت رفتن حضرت شاه ولا دارد پدر
 آتش هجران زده آتش به جان عالمی
 روشنی کز منجی ارض و سما دارد پدر
 نام زیبای حسین علیه السلام آتش به جانها می زند
 آه جانسوزی برای کربلا دارد پدر
 بشنو از نی چون حکایت می کند در گوش جان
 نینوای هم نوای نی نوا دارد پدر
 نوحه خوانی می کند از شاه لب تشنه حسین علیه السلام
 محفل خود را زغم ماتم سرا دارد پدر
 عشق می ورزد به پاس حرمت نام حسین علیه السلام
 عشق اندر راه شاه سر جدا دارد پدر
 فاطمیه می زند بر سینه و بر سر همی
 چون عزای دختر بدرالدجا دارد پدر
 می زند بر سینه و سر در غم کربلا
 آه جانسوزی برای هر رثا دارد پدر
 از تلاش و کار و کوشش روز شب در هر زمان
 قامتی همچون کمان از بهر ما دارد پدر
 دست رنج او حکایت می کند اکنون «فروغ»
 حرمت بسی حد تا روز جزا دارد پدر
 نام زیبای علی علیه السلام شد منشأ نام پدر
 یکصد و ده بیت روشنگر نما دارد پدر

تقدیم به زحمات برادر و استاد عزیز شاعر اهل بیت

حاج ابوالفضل آسمانی «سماوی»

ای برادر ای عزیزم وی رفیق روزگارم
 تحفه ناقابل اینک بهر استاد می نگارم
 آتش مهر تو افکند آتشی در استخوانم
 زین جهت از همت تو در بر تو شرمسارم
 ای شرار عشق و مهرت در تمام عصر عمرم
 سوزد اندام مرا از احمرت دل بی قرارم
 در حضورت بی زبانم تیر عشقت زد به جانم
 سایه تو بر سر من چون به حق امیدوارم
 زاده نسل اباذر یا که سلمانی به دوران
 میثم تمار عصری بنده پروردگارم
 ای مطیع امر یزدان شاعر درگاه منان
 ذاکر آل پیمبر باعث عشق شرارم
 هر شب جمعه کنار ذاکران آل عترت
 می نمایم نغمه خوانی تو به عشق هشت و چارم
 ماند از من گر نشانی از نشان تو نشانم
 می کنم عنوان هم اینک مایه عشق بهارم
 مکتب تو محضر حق ای نوید حجت حق
 وی ملقب بر «سماوی» نک «فروغ» ریزه خوادم

انوار داور

فجر صادق پرتو انوار از داور گرفت
روزگار زندگانی روشنی از سر گرفت
دیده روشنگر خورشید ماه و اختران
در فراز آسمانها جلوه دیگر گرفت
گوشوار لؤلؤ مرجان و دستبند عروس
بهر دامادی زشور عشق بحر و بر گرفت
دشمن اهریمنی بر خود گرفت راه گریز
تا ابد پرونده خواری و ذلت بر گرفت
تاج و تخت پادشاهی رفت در تاریخ مرگ
زین جهت ایران و ایرانی به سرافسر گرفت
جلوه معنای جاءالحق شد و کان زهوق
ناخدای کشتی طوفان عشق لنگر گرفت
خوش نسیمی آمد از کوی بهار زندگی
با تروات شبنمی هر لاله سر تاسر گرفت
سبز و خرم شد همه گلخانه بستان عشق
بلبل خوش نغمه آوای دل و دلبر گرفت
بانگ خوش آوای ایران بهمن پنجاه و هفت
با خروش خون سرخ هر شهید سنگر گرفت
کز لیال عشر «فروغا» گشت ایران پر فروغ
فجر خود را تا قیام سبط پیغمبر ﷺ گرفت
از خمین سر زد «خمینی» تا تجلایش زغرب
نقطه پرگار دل اندر جهان محور گرفت

بسمه تعالی

سخن آخر

با عنایات خداوند متعال و با درود و صلوات به خاتم انبیاء حضرت محمد ﷺ و اهل بیت طاهرین خاصه بقیة الله الاعظم امام زمان روحی فدا و به امید ظهور و فرج شریفش و با سلام و درود به سالار شهیدان اباعبدالله الحسین ﷺ و یاران باوفایش و با یاد و خاطرة امام راحل و دو یادگارش و با آرزوی سلامتی و طول عمر برای مقام معظم رهبری «مدظله العالی» خداوند لطف بیکران خود را به شاعر با اخلاص اهل بیت حاج رضا راستگو عطا فرمودند تا موفق به چاپ کتاب «بسوی ظهور» شوند.

ضمناً از استاد فرهیخته و ادیب فرزانه و محقق جناب آقای حاج عباس فقیهی که قبول زحمت فرمودند مقدمه این کتاب را نوشتند تشکر و سپاسگذاری می شود.

از شاعر گرانمایه و با اخلاص که قبل از دوران انقلاب و زمان هشت سال دفاع مقدس و در زمان معاصر سراینده اشعار و لائی و آئینی حماسی بوده و هستند، برادر بسیار خوبم جناب آقای ابوالفضل آسمانی «سماوی» که ایشان سمت استادی به گردن حقیر دارند تشکر و قدردانی می شود.

خصوصاً از شعرای معاصر استان قم عزیزانی که با یک رباعی بسوی ظهور مکمل این مجموعه گردیدند اظهار تشکر و قدردانی می شود و توفیق همگان را از خداوند متعال خواهانم. در پایان از مدیریت محترم انتشارات حق بین پیر غلام امام حسین ﷺ که خود از مداحان پیش کسوت هستند تشکر و سپاسگذاری می شود.

من الله توفیق

تیر ماه ۱۳۸۸ شمسی

خادم الحسین حاج امیر غفاری